

แสง ช้า

รวม
คั่น
อีกครา
หัวใจ
เวลา
แสน
งั้น

5

ทดลองอ่าน

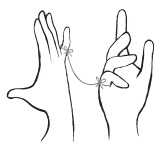
ตงเทียนตอ-หลิวเย่ย์ 冬天的柳叶 เงียน

Honey Toast แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

นี่เราอยู่กับ 'นวนิยายอิงครา สู่ห้วงเวลาแสนงาม' กันมาครึ่งทางแล้วนะคะ ทุกท่านน่าจะคิดเหมือนกันว่าไม่มีจุดไหนที่ทำให้รู้สึกสนุกน้อยลงเลย มีแต่ความเข้มข้นและความน่าติดตามเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างเช่นในเล่มนี้ที่เปิดเรื่องมาในช่วงที่เฉียวเจาจะได้กลับไปหาบิดามารดาแล้ว และหลังจากนั้นจะมีอะไรนางอยู่ล่ะ แน่นนอนว่าเรื่องที่รอนางอยู่ต้องวุ่นวายมากพอตัว ทำให้ทุกท่านอ่านแล้วหยุดไม่ได้ ต้องอ่านรวดเดียวจบเล่มกันเลยคะ

ในเล่มนี้เฉียวเจารู้สึกได้ว่าชีวิตนางจะพัวพันกับองค์กรชิงเงินหลินมากเกินไปแล้ว ลำพังแค่เจียงหยวนเจอกับเจียงถิงก็ยุ่งยากพอแล้ว นี่ยังเพิ่มเจียงสืออีมาอีก ไม่รู้ว่่านางไปทำเวรทำกรรมกับพวกเขามาแต่ชาติปางไหน ชีวิตถึงได้วุ่นวายมาพบเจอกันตลอดเช่นนี้ หรือจะพูดให้ถูกอีกทีก็คือนางโดนคนพวกนี้จับตามองเสียแล้ว ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างเฉียวเจากับเชื้อชั้นล่ะคะ นักอ่านคิดเห็นเช่นไร เสียตายแทนนางเอกของเราหรือไม่ที่มีคนตีๆ เพียบพร้อมทั้งรูปลักษณ์และฐานะ ทั้งยังรักนางมากๆ เข้ามาใกล้ซิดแต่กลับมีอาจมีใจให้เขาได้ หรือทุกท่านก็ยังเชียร์เซาหมิงยวนคนเดียวอยู่ จะว่าไปพระเอกของเราก็น่าเอาใจช่วยไม่น้อยนะคะ ตอนนี้มีความรู้สึกดีๆ ให้เฉียวเจาในร่างหลินเจา มากแล้วด้วย ที่สำคัญคือในเล่มนี้ทั้งสามคนบวกกับหยางไฮ่วเจิงมีเหตุให้ได้ออกเดินทางร่วมกัน ขอบอกไว้ว่าการเดินทางครานี้มีอะไรพิเศษรออยู่ สิ่งที่เราอยุ่กันนั้นหวานล้ำจนทุกท่านต้องยืมตามเลย ถ้าอยากรู้ว่าเป็นเรื่องไหนอย่างไรแล้วละก็ พลิกกระดาษหน้าต่อไปแล้วเริ่มเดินทางออกจากวัดต้าฝูไปพร้อมกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"อธิบายสิ" พอบุรุษตรงหน้าเริ่มอ้าปากพูด กิริยาท่าทางของเขาก็ดูอ่อนละมุนละไมไปหมดทันใด เขาจ้องหน้านางด้วยแววตาแรงกล้า "ข้า...ข้าอธิบายไม่ได้..."

ตอนเขารู้ว่านางคือภรรยาของเขา ในหัวสมองไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้น พอเห็นนางก็ทำอย่างนั้นไปแล้ว เรื่องของสัญญาตณพวรรณ์นี้จะอธิบายเช่นไร

แม่ทัพหนุ่มสังเกตเห็นแววตาของเด็กสาวปึ้งซาขึ้นอีกหนึ่งส่วน เขาตกลงใจพูดตามสัจจริง "พอข้ารู้ว่าเจ้าคือเฉียวเจาก็ห้ามใจไม่อยู่แล้ว"

"ห้ามใจไม่อยู่?" เฉียวเจาย้อนถามเสียงเยาะๆ "แม่ทัพเข้าห้ามใจไม่อยู่กับสตรีผู้หนึ่งตามใจชอบจะเหมาะสมหรือ...ประเดี้ยว เมื่อครู่ท่านพูดว่าอะไรนะ"

นางเบิกตากว้างกะทันหันอย่างตะลึงลานถึงขีดสุด

นางหุฟาดเองใช่หรือไม่ เมื่อครู่เขาหมิงยวนพูดว่านางเป็นใครนะ

•

แนะนำตัวละคร

✧ เจียวเจา

ดวงจิตที่อยู่ในร่างหลี่เจา รูปโฉมงดงามสมวัย จิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว เฉลียวฉลาดและมีปฏิภาณไหวพริบดีเยี่ยม ทั้งยังเรียนรู้วิชาแพทย์มาจากหมอเทวดาหลี่อีกด้วย

✧ เซ้าหมิงยวน

กวนจวินโหว เพราะรับปากหมอเทวดาหลี่ว่าจะดูแลคุณหนูสามสกุลหลี่ให้ดี ทำให้ชีวิตต้องเข้าไปพัวพันกับนางมากขึ้น คอยปกป้องนางจากภัยคุกคามต่างๆ เสมอมา

✧ เจียวจ้าว

อาจารย์เจียว ปู่ของเจียวเจา ชอบสวมชุดสีเขียว ตีมสุรารสแรง เขียนตัวอักษรได้วิจิตรบรรจงที่สุดในไต้หวัน ทั้งยังวาดภาพไต้งดงามตระการตาที่สุด อิศรเสรีดุจสายลมราวกับไม่มีสิ่งใดที่สามารถทำให้เขาเก็บใส่ใจได้

✧ ฮูหยินผู้เฒ่าเจียง

ท่านเซียงจวิน ฮูหยินผู้เฒ่าแห่งจวนตะวันตกของสกุลหลี่ มีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง ไม่ปกป้องบุตรหลานอย่างที่ควรต้องทำ ดวงตาทั้งสองของนางมองเห็นได้เลือนรางเต็มที่

✧ องค์หญิงเงินเงิน

องค์หญิงเก้า มารดาของนางคือลีผิน รูปร่างหน้าตางดงามไม่เป็นสองรองใคร มีนิสัยชอบสั่งการแบบคนที่มีอำนาจ ไม่ค่อยมีคนกล้าขัดใจ นางซาบซึ้งในน้ำใจที่เจียวเจามีให้ตนเอง

330

องค์รักษ์จีนหลินสัดคนอื่นๆ ที่คิดจะขึ้นเขาไว้หมดทันที
"บุตรสาวข้ายังอยู่บนนั้น เพราะอะไรถึงจะขึ้นไปไม่ได้" เหลือชื่อ
สืบเท้าไปข้างหน้าก้าวหนึ่งพลางยี้ดอกเอ๋ย

"ยกเว้นองค์รักษ์จีนหลิน 'ไม่ว่าเป็นผู้ใดล้วนขึ้นเขาไปไม่ได้' เจียงสี่อ้อ
กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"เจ้าคนผู้นี้ยังมีเหตุผลหรือไม่" เหลือชื่อยกมือทำเอวถามไล่เสียง
อย่างมีน้ำใจ

เจียงสี่อ้อโบกมือไปมาด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก "ขึ้นเขา"

พวกเขาของครักซิงจินหลินอาศัยความมีเหตุผลปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่
เมื่อไร สตรีออกเรือนแล้วนางนี้พูดจาไม่รู้เรื่องเอาเสียเลย

"ท่านพี่ ท่านดูคนพวกนี้..." เหลือชื่อโกรธจนทนไม่ไหวพลางกระตุก
แขนเสื้อหลีกวงเหวิน

เจียงหยวนเฉาก้าวเท้าเข้ามา "หลี่ฮุยหนีไม่ต้องใจร้อน พวกข้าทำงานตามคำสั่งเบื้องบนเช่นกัน ข้าขอรับรองต่อท่านว่าจะพาคุณหนูหลี่ไปส่งถึงข้างกายท่านอย่างปลอดภัยแน่นอนขอรับ"

"ขอบคุณ" หลี่กวงเหวินกล่าวขอบคุณอย่างขอไปที เขาดีใจเหลือเชื่อมาบอกว่า "พวกเราไปรอที่เพิงบังแดดทางนั้นเถอะ"

อีกฟากหนึ่งของถนนมีเพิงบังแดดหลังใหม่ที่สูงใหญ่ทั้งนั่งสบายกว่าเดิม เหลือเชื่อเป็นคนควักเงินสร้างขึ้นเอง ทุกวันพอสองสามโมงยามลิ้มตาตื่นก็จะมาประจำอยู่ที่นี้ตรงตามเวลา

ฉือซันยี่นั่งอยู่ริมถนน ฝ่ายหยางไฮ่วเจิงโอบไหล่เขา "สือซี พวกเราไปรอในเพิงบังแดดเถอะ ยืนตรงนี้ประเดี๋ยวจะเป็นลมแดดเอาได้"

"เจ้าว่าเสียงระฆังที่ดังมาจากวัดบนภูเขาในคืนนั้น เกิดเรื่องอะไรขึ้น" หยางไฮ่วเจิงเกาท้ายทอย "ไม่รู้สิ ตอนหลังถามเจ้าจี้ดู เขาไม่ได้พูดอะไรมิใช่หรือ"

ดวงตาที่มองไปทางวัดต้าฝูของฉือซันทอประกายเข้มข้น "ก็เพราะไม่พูดอะไรทั้งนั้นถึงมีปัญหา"

มาตรว่าตัวเขามีบารมีพอจะทำตามอำเภอใจได้ แต่เขายังรู้จักตนเองดีด้วย ดังเช่นวันนี้คงครึกขื่นเงินหลินไม่อนุญาตให้ผู้ใดขึ้นเขา บ่งบอกชัดเจนแล้วว่าบนนั้นต้องเกิดเรื่องใหญ่มากขึ้น ถึงเขาอยากพบหน้าหลี่ซานทันทีไรจะขาด แต่ไม่มีทางก่อความวุ่นวายในเวลานี้

จูเยี่ยนกล่าวได้ถูกต้อง เขาหมายจะไขว่คว้าสิ่งที่ตนเองปรารถนา ก็ต้องควบคุมอารมณ์ให้ได้เสียก่อน ทำตัวเป็นผู้ใหญ่มากพอที่จะกำหนดชะตาชีวิตของตนได้

หลี่ซาน เจ้าต้องรอซำนะ

"หัวหน้า พวกเราไม่ขึ้นเขาจริงๆ หรือขอรับ" องค์รักษ์หลายคน
รวมถาโมอยู่รอบตัวเข้าจื่อ

เข้าจื่อหมุนกายสาวเท้าไปที่ริมถนน เขาเดินไปพูดไป "ไม่ได้ยิน
ที่องค์รักษ์จินหลินบอกหรือ เป้งบนสั่งกำชับไว้ อนุญาตให้คนของ
กององค์รักษ์จินหลินขึ้นเขาไปเท่านั้น"

"ถือสิทธิ์อันใด ข้าพเจ้าในภูเขาล้วนเป็นท่านแม่ทัพของเราส่งออกมา
ตอนนี้ถนนเปิดแล้ว พวกเรายังขึ้นเขาไปรับท่านแม่ทัพลงมาไม่ได้อีก"
มีคนเอ่ยขึ้นอย่างไม่ยอมจำนน

เข้าจื่อเงื่อมือฟาดคนผู้นั้นที่หนึ่ง "อย่าพูดจาส่งเดช อยากนำภัย
มาให้ท่านแม่ทัพของเราหรือไร"

พวกองค์รักษ์จินหลินเป็นคนสนิทของฮ่องเต๋ ยิ่งในเวลาเช่นนี้
ท่านแม่ทัพยิ่งสมควรวางตัวสงบเสงี่ยม พวกเขาชิงความโดดเด่นให้
ผู้เป็นนายชั่วคราวช่วยยาม ภายหลังจะเป็นต้นเหตุให้ท่านแม่ทัพโดนฮ่องเต๋
ขึ้นบัญชีหมายหัวไว้ นั่นต่างหากจะได้ไม่คุ้มเสีย

"ไปรอทางโน้น อีกไม่นานท่านแม่ทัพก็ลงมาได้แล้ว"

องค์รักษ์จินหลินเกือบร้อยคนมาถึงวัดต้าฝูภายใต้การนำของ
เจียงหยวนเฉาและเจียงสี่อี่

ข่าวคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในอารามชูงักกับวัดต้าฝูถูกส่งออกไปทาง
นกพิราบสื่อสาร เจียงหยวนเฉาได้รับคำสั่งให้มาสืบคดีให้กระจ่างชัด
ขณะที่เจียงสี่อี่รับหน้าที่อารักขาอุ้มเหยื่อชื่อไท่หลงเขา

"คุณหนูหลี่ ไปกันเถอะ" เจียงสี่อี่เตรียมการให้อุ้มเหยื่อชื่อไท่
เรียบร้อยแล้วจึงเดินมาตรงหน้าเฉียวเฉา

นางย่อกายคำนับเข้าหึงยวน "แม่ทัพเข้า ข้าจะลงเขาก่อนแล้ว"

ด้านเงินกวงยังไม่เหมาะจะขึ้นลงภูเขาในเวลานี้ ก็ให้เขาพักพินอยู่ในวัดชั่วคราวเถอะเจ้าคะ"

นางติดอยู่กลางเขามานานเพียงนี้ ต้องทำให้บิดามารดาและญาติพี่น้องในสกุลหลิเป็นห่วงแล้ว

"คุณหนูหลิค่อยๆ เดิน" เจ้าหมีงยวนมองตามแผ่นหลังที่ห่างออกไปทุกทีๆ ของเด็กสาว ในใจบังเกิดความอิจฉาอยู่หลายส่วน

มีคนห่วงหาอาทร ช่างดีเหลือเกินจริงๆ

"ท่านโหว?" เจียงหยวนเฉาเล็กคิ้วสูง

เจ้าหมีงยวนตั้งสายตาคืบมา กล่าวด้วยสีหน้าเฉยเมย "ได้ให้เจียงพวกเราเข้าไปนั่งลงคุยกันเถอะ"

"ได้" เจียงหยวนเฉาหยักยิ้ม เขาหันหน้าทอดสายตามองไปไกลๆ ที่แผ่นหลังของเจียงสืออี

ท่านพ่อบุญธรรมคิดอย่างไรกันแน่ หรือว่าเพื่อตัดโอกาสใดๆ ระหว่างข้ากับคุณหนูหลิ เลยคิดจะให้เจียงสืออีเข้ามาแทรกกลาง

เมื่อนึกถึงความเป็นไปได้นี้ เจียงหยวนเฉาหัวร่อออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่ เขาไม่คิดว่าคุณหนูหลิเป็นสตรีที่จะติดกับ 'อุบายชายรูปงาม' อืม ข้าเริ่มตั้งตารอดูเหตุการณ์เจียงสืออีโดนปฎิเสธหน้าม้านเสียแล้ว เจียวเจ้ารู้สึกเป็นคราแรกว่าระยะทางลงเขายาวไกลเพียงนี้ ดีที่ปิงลี่ชวนคุยอยู่ด้านข้างไม่หยุดช่วยมาเวลาได้บ้าง

"คุณหนู เงินกวงจะลงเขาได้เมื่อไรเจ้าคะ"

"หือ?"

สาวใช้น้อยหน้าแดง "ก็เขาเป็นสารถีของคุณหนูนี่นา ไม่กลับจวนเสียที่วันหน้าคุณหนูออกไปข้างนอกจะทำอย่างไรดีเจ้าคะ"

เจ๊จ๊งสี่อี่ที่เดินอยู่ไม่ไกลนักเพื่อนหน้ามาเอ่ยถามอย่างเย็นชา
"คุณหนูหลี่ต้องการสารถึหรือ"

ท่านพ่อบุญธรรมกำชับไว้ว่าไม่ว่าคุณหนูหลี่ประสงค์สิ่งใด ขอแค่
อยู่ในขอบเขตเหมาะสม ให้เขาตอบสนองความต้องการของนางอย่าง
สุดความสามารถ

"เกี่ยวอะไรกับท่านด้วย" ปิงลี่กลอกตาขึ้นพร้อมเอ่ย องค์กรชินหลิน
ผู้นี้คงไม่ผิดปกตักระมัง นี่คิดจะแย่งหน้าที่สารถึกับเงินกงของนางรี

เฉียวเจารู้สึกว่าแปลกชอบกลเช่นกัน คงเพราะนางไม่ถูกโฉลกกับ
องค์กรชินหลิน ก่อนหน้านี้เจ๊จ๊งหย่วนเฉาจับตาตุ่มนางน้อยเช่นนาง
อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เป็นเหตุให้ตัวตนของนางเกือบถูกเปิดเผยออกมา
บัดนี้มีเจ๊จ๊งสี่อี่โผล่มาอีกคน ถึงแม้เขาชอบทำหน้าที่เย็นชาเสมอ แต่
ดูเหมือนจำนวนครั้งที่ปรากฏตัวเบื้องหน้านางก็ถี่ขึ้นเรื่อย ๆ

"ไม่จำเป็น ข้ามีสารถึแล้ว" นางกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"อ้อ" เจ๊จ๊งสี่อี่ขานตอบคำหนึ่งอย่างสั้นกระชับ

อย่างนั้นเขาไม่ต้องไปหาสารถึพอดี หวังว่าคุณหนูหลี่จะไม่สร้าง
ความวุ่นวายให้เช่นนี้ไปตลอดได้จึงจะดี

ว่าไปแล้วท่านพ่อบุญธรรมมอบหมายงานน่าเบื่อพรคี่นี้ให้เขา
ด้วยเหตุใดกัน ทั้งที่เขาชำนาญการสอบปากคำมากกว่าเจ๊จ๊งสี่อี่ขานแท้ ๆ
หรืออย่างเช่นเอาแล้แซ่น้ำเกลืออะไรทำนองนี้ต่างหากถึงเป็นความถนัด
ของเขา

เฉียวเจาจึงเจียบตลอดทางจนลงไปถึงเชิงเขา นางเหลียวซ้ายแลขวา
ยังมองหาพวกหลีกวงเหวินไม่พบ ก็ถูกเหอซือถอลาเข้ามาทอดไว้หมับ

"เจาเจาของแม่ แม่ได้เจอหน้าเจ้าเสียที ฮือๆ..."

"ฮูหยิน ท่านขวางทางอยู่" เจียงสี่อ้อเอ่ยเตือนเสียงเย็นๆ
 ปิงลี่ลอบเบะปากแล้วบ่นอุบอิบ "ไม่เคยเห็นพวกทำลายบรรยากาศ
 เจกนี่"

เจียงสี่อ้อมองนางด้วยสีหน้าเฉยชา
 สาวใช้น้อยรู้จักหนังสือชะชะวาบอย่างปราศจากสาเหตุ นางไม่กล้า
 กล่าววาจาใดแล้ว

"ท่านแม่ พวกเรากลับเรือนแล้วค่อยคุยกันเถอะ" เฉียวเจาไม่ชอบ
 ตกเป็นเป้าสายตา นางจึงเปล่งเสียงเอ่ยเตือนขึ้น

"ใช่ๆ กลับเรือน พวกเรากลับเรือนกัน หลายวันมานี้ท่านย่าเจ้า
 กินไม่ได้นอนไม่หลับเลยนะ ท่านเฝ้ารอเจ้ากลับไปอยู่นานแล้ว" เหลือชื่อ
 คล้องแขนกับบุตรสาวเดินไปหาหลีกวงเหวิน

"คุณหนูหลี่ คุณหนูเจียงเป็นห่วงท่านมาก อยากเชิญท่านไปเป็น
 แยกที่จวนสกุลเจียง" เจียงสี่อ้อหยิบเทียบใบหนึ่งยื่นส่งให้

เฉียวเจายื่นมือไปรับมา "ฝากขอบคุณคุณหนูเจียงแทนข้าด้วย"

เหลิชื่อเห็นบุตรสาวรับเทียบเชิญไว้ก็อดร้อนใจไม่ได้ นางบีบแขน
 เฉียวเจาที่หนึ่งค่อยกล่าวว่า "เจาเจา สีหน้าเจ้าดูไม่ดีอย่างมาก รีบตามแม่
 กลับเรือนโดยไว จะได้เชิญหมอสักคนมาตรวจอาการเจ้าอย่างละเอียด"

นางกล่าวถ้อยคำนี้แล้วไม่รอดูว่าเจียงสี่อ้อจะมีท่าที่เช่นใด ก็จุด
 เฉียวเจาขึ้นรถม้าที่จอดอยู่ริมถนน

หลีกวงเหวินลูบๆ จมูกอย่างกระอักกระอ่วน

เขายังรอบุตรสาวเฝ้ามาชบอกร้าให้ด้วยความยินดีอยู่ ผลปรากฏว่า
 นางยังมิได้เรียก 'ท่านพ่อ' สักคำก็ถูกภรรยาพาขึ้นรถม้าไปเลย ช่างน่าขุ่นใจ
 จริงๆ

เมื่อเห็นรถม้าค่อยๆ แล่นห่างไปไกลขึ้นทุกที หยางโฮ่วเจิงสะกิด
มือชั้นอย่างฉะฉานใจ "สื่อซี ไฉนเมื่อครูนีเจ้าไม่เข้าไปเล่า"

มือชั้นขึงตาใส่เขา "เวลานี้เข้าไปด้วยเหตุใดกัน ข้าไม่ได้บาปญญา
สักหน่อย"

ถ้ามีแต่หลี่ซานก็แล้วกันไป ตอนนี้บิดามารดาของนางล้วนอยู่ด้วย
เขาเป็นชายหนุ่มแสนประเสริฐที่สุภาพและเคร่งครัดธรรมเนียม

331

หยางไฮ่วเจิงงุนงยังขึ้น "แล้วทุกวันที่เจ้ามารอคอยที่นี่เข้าจรดเย็น เพื่ออะไรกัน หรือว่าเพื่омองแวบเดียว"

"มองแวบหนึ่งให้แน่ใจว่านางปลอดภัยไม่เป็นอันตรายแล้วไม่พอหรือ" ฉือซันหมุนกายมาอย่างมาดมั่น ยกมือตบไหล่สหายรัก "ไปเถอะ ไปดื่มสุรากัน"

"แล้วทางคุณหนูหลี่..."

"พวกรุ่นนี้ไปรอนางที่จวนของถึงเจวียน" ฉือซันพลิกกายขึ้นหลังม้า

"พวกรุ่นนี้ข้าต้องเข้าเฝ้า"

ฉือซันขยับตามองเขา "เจ้าไม่จำเป็นต้องไปด้วยนี่"

หยางไฮ่วเจิง "..." จะเห็นสตรีดีกว่าสหายก็ไม่ต้องถึงขั้นนี้กระมัง จากนั้นทั้งคู่ขี่ม้าออกไปไกลขึ้นเรื่อยๆ

ระหว่างทางกลับจวน เหยื่อจับมือเฉียวเจาพลางมองดูนางไม่วางตา
อยู่ตลอด มองไปก็น้ำตาไหลไป "เจ้าลูกผู้นี้ ไม่ยอมให้แม่เบาใจจริงๆ"

เฉียวเจาแปลบปลาบในอก นางกอดแขนมารดาพลางพูดเสียงอ่อนๆ
"ท่านแม่ ขออภัยเจ้าค่ะที่ทำให้ท่านเป็นห่วง"

"แค่ก" หลีกวงเหวินปั่นหน้าตึงกระแอมกระไอเสียงหนึ่ง

"ยังมีท่านพ่อด้วย ลูกไม่ดีเองเจ้าค่ะ" ในใจเฉียวเจารู้สึกผิดเต็มเปี่ยม
หากที่มากกว่าคือจวนใจ

นางสุตปัญญาจะเป็นหลีเจาได้อย่างหมดหัวใจ อีกทั้งหลีเจาตัวจริง
จากไปแต่แรกแล้ว สิ่งที่น่างกระทำได้คือไม่ปล่อยให้ชาวสกุลหลีถูกทำร้าย
เพราะนาง และทำให้พวกเขาอยู่ดีมีสุขมากขึ้นอย่างเต็มความสามารถ

"ข้าไม่ได้เดินมากตั้งนานแล้ว" หลีกวงเหวินกล่าวด้วยสีหน้า
เคร่งขรึม

"กลับถึงจวน ข้าเดินมากกว่าท่านพ่อนะเจ้าค่ะ"

"ในห้องหนังสือข้ายังขาดภาพวาดภาพหนึ่ง"

"ข้าวาดภาพขุนนางสันต์กลางม่านหมอกฝนให้ท่านพ่อดีหรือไม่เจ้าค่ะ"

หลีกวงเหวินถึงแย้มยิ้มอย่างพึงพอใจ เขาล้วงห่อกระดาษเคลือบมัน
ในแขนเสื้อออกมายื่นส่งให้ "เนื่ORMควัน หลายวันมานี้อยู่ในภูเขาคิดกินแต่
อาหารมังสวิริติ คงอยากกินแล้วกระมัง"

"ขอบคุณท่านพ่อเจ้าค่ะ" เฉียวเจาได้กลิ่นหอมของเนื่ORMควันพลัน
หวนประหวัดถึงไถ่อย่างทีกินตรงท้ายป่าไผ่คืนนั้น

อืม ไถ่อย่างตัวนั้นรสชาติดีมาก น่าเสียดายที่วันหน้าไม่มีโอกาสได้
กินแล้ว

รถม้าแล่นตะบึงไปตามถนน พอมันหยุดจอดตรงหน้าประตูจวน

สกุลหลี่ ชาวก็แพร่ไปถึงฮุยฮินผู้เฒ่าเต็ง

"ฮุยฮินผู้เฒ่าเต็ง คุณหนูสามกลับมาแล้วเจ้าคะ"

"จริงหรือ" หญิงชราลูกพรวดขึ้นแล้ววิ่งเวียนระลอกหนึ่งกะทันหัน
นางล้มลงนั่งกลับไปบนเก้าอี้ไต้ชื่อ

"ฮุยฮินผู้เฒ่าเต็ง ท่านเป็นอะไรไป..."

เฉียวเจายังไม่เข้าเรือนก็ได้ยินว่าท่านย่าไม่สบาย นางรีบเร่งยก
ชายกระบองวิ่งเข้าไป

สีหน้าของฮุยฮินผู้เฒ่าเต็งกลับเป็นปกติแล้ว นางแลมองหลานสาว
ที่วิ่งเข้ามาอย่างเร่งร้อนก็กล่าวยิ้มๆ "เจาเจาเอ๋ย วิ่งช้าๆ หน่อย"

เฉียวเจาคุกเข่าลงโขกศีรษะให้นางที่หนึ่ง "ท่านย่า หลานกลับมาแล้ว
เจ้าคะ หลานอกตัญญู หลายวันมานี้ทำให้ท่านต้องเป็นห่วง"

"กลับมาก็ดีแล้ว" ฮุยฮินผู้เฒ่าเต็งโบกมือบอกให้คนที่ไม่เกี่ยวข้อง
ออกไป

"หลานเจาซุบลง" นางมองสำรวจเฉียวเจาขึ้นๆ ลงๆ ก่อนเอ่ยกับ
เหอชื่อ "สะใภ้ใหญ่ เจ้าไปสั่งเรือนครัวทำอาหารชั้นเลิศหลายๆ อย่าง
วันนี้พวกเรากินข้าวพร้อมหน้ากันทั้งครอบครัวสักมื้อ"

"เจ้าคะ ข้าไปเดี๋ยวนี้เลย" เหอชื่อออกไปอย่างปิติยินดีเต็มอก

เฉียวเจาหลุบตาลง มุมปากนางยกโค้งขึ้น ท่านแม่ยังคงพาชื่อเช่นนี้
ดุๆเก่า

เฉียวเจาคิดไม่ผิด ฮุยฮินผู้เฒ่าเต็งอ้างเหตุผลให้เหอชื่อออกไป
ย่อมมีเรื่องจะพูดเป็นธรรมดา

"มา มานั่งข้างๆ ท่านย่านี่"

เด็กสาวนั่งลงอย่างเชื่องช้า

"เงาเงา เกิดเรื่องอะไรขึ้นที่วัดต้าฝูหรือ"

เสียงระฆังคือนั่นทำให้คนทั่วทั้งเมืองหลวงล้วนคาดเดาไปต่างๆ นานากันแข็งแะ

แม้ว่าองค์กรจีนหินลึงกำซั้มมิให้แพร่พรายเรื่องของอารามซุอิงต่อคนภายนอก แต่เฉียวเงาไม่คิดจะปิดบังสุหยินผู้เฒ่าเต็ง

นางเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายวันมานี้คร่าวๆ รอบหนึ่ง ส่วนหญิงชรารับฟังด้วยความอกสั่นขวัญแขวน

"ยังดีที่เจ้าไม่เป็นไร ผู้ใดจะคาดคิดว่าในวัดต้าฝูกับอารามซุอิงจะมีคนกล้าก่อเรื่องเช่นฆ่าสังหารคน เงาเงา วันหน้าไม่ต้องไปแล้วกรรมงั"

"อ้อ ไม่ไปแล้วเจ้าคะ"

สุหยินผู้เฒ่าเต็งโง่อก นางกล่าวด้วยรอยยิ้มกว้าง "วันหน้าอยู่เรือนแล้วอุดู๋เปื้อน่าย พวกเราก้ไปเดินเที่ยวในเมืองกัน"

"ดีเจ้าคะ ข้าเชื่อฟังท่านย่า" เฉียวเงาพยักหน้าอย่างว่านสนน่าย "ท่านย่า ท่านให้ข้าตรวจดูสักหน่อยนะเจ้าคะ เมื่อครู่ท่านไม่ค่อยสบายมิใช่หรือ"

"คนแก่คนเฒ่าก็เบ็นเช่นนี้ ไม่เบ็นอะไรมาก" ถึงสุหยินผู้เฒ่าเต็งกล่าวคำนี้ นางก็ยังคงยืนข้อมือออกไป

เฉียวเงาจับชีพจรของนางแล้วคลายใจลงได้

สุหยินผู้เฒ่าเต็งอาจอดโรยบ้าง แต่สุขภาพยังแข็งแรงดี

"ข้าก็บอกแล้วว่าไม่เป็นไร สมัยวัยสาวท่านย่าเคยทำไร่ไถนาด้วยข้าไป ไม่ไช่ยายเฒ่าที่เสวยสุขอยู่บนกองเงินกองทองพวกนั้น" สุหยินผู้เฒ่าเต็งพูดพลางขยิบตา พยักพยิดคางไปทางทิศตะวันออก "กลับเบ็นท่านย่าใหญ่ของเจ้า ดวงตาของนางนับวันยิ่งอาการแย่งลง พักก่อนยังมาเลียบเคียง

ถามข้าว่าเจ้ารักษาเจ้าเดรัจฉานน้อยของตระกูลฉางซุนป้อหายได้เช่นไร"

เฉียวเจาได้ยินแล้วสะดุ้งใจวูบ นี่ท่านเที่ยงจวินของจวนตะวันออก
พุ่งเข้ามาที่นางแล้วหรือ ยังดีที่ผู้รักษาแพทย์มีข้อดีอยู่จุดหนึ่ง ปฏิเสธว่า
รักษาไม่เป็น ผู้ใดก็หมดปัญญา

"เจาเจา เจ้ากลับไปชำระกายผลัดอาภรณ์ก่อนเถอะ ประเดี๋ยวถึงเวลา
กินอาหารค่อยให้พวกสาวใช้ไปตามเจ้า"

"เช่นนั้นข้าขอตัวเจ้าค่ะ"

ยามเฉียวเจากลับถึงเรือนเล็กฝั่งซ้าย อาจุสาวเท้าเร็วรี่เข้ามาต้อนรับ
"คุณหนู..."

สาวใช้ผู้สุขุมเป็นนิจจับแขนเสื้อนางไว้ด้วยสองตาแดงเรื่อ

เฉียวเจานั้นนับได้ว่าเฉียดกรายเข้าประตูนรกมาหนึ่ง นางตบ
หลังมืออาจูอย่างสะทกสะท่อนใจ "ไม่เป็นไร ทุกอย่างผ่านไปหมดแล้ว"

ปิงลวี่ยื่นมือไปสวมกอดอาจูไว้เต็มสองแขน ส่งผลให้นางตะลึงงันไป
"ปิงลวี่?"

"อ้อ จู๊ รู้สึกว่าเห็นเจ้าแล้วถูกตาคว่าพวกพระหวั่นในวัดต้าฝู
พวกนั้นตั้งเยอะเลย"

อาจูอึ้งงัน "..."

เมื่อเฉียวเจาชำระกายอย่างจุใจและสวมเสื้อกับกระโปรงชุดใหม่
สบายตัวแล้ว ถึงได้หยิบเทียบเชิญที่เจียงสี่อิมมอบให้นางออกมาดู

เฉียวเจาไม่คิดว่าเทียบใบนี้เป็นเจียงสี่อิมหร่านส่งให้ตน ในความคิด
ของนางน่าจะเป็นเจียงถึงอ๋างบุตรสาวบังหน้าเพื่อจะพบนาง จึงคิดไม่ถึง
ว่าหลังอ่านแล้วถึงล่วงรู้ว่านางคาดเดาผิดไป

เจียงซือหว่านเป็นคนออกเทียบใบนี้จริงๆ สถานที่นัดพบคือจวน
สกุลเจียง

ตอนเจอกันคราวนั้นคุณหนูเจียงอยากลับนางเป็นขึ้นๆ ใจจะขาด
ตอนนี้กลับออกเทียบเชิญนาง?

"คุณหนู ท่านดูเทียบใบนี้ด้วยเหตุใดเจ้าคะ คงไม่คิดจะไปจริงๆ
กระมัง ท่านอย่าได้คิดไม่ตกเป็นอันขาด คุณหนูเจียงมีโชคคดี" ปิงลวี่
เห็นเจียงสืออียัดเยียดเทียบให้เฉียวเจากับตานางอดเอ่ยเตือนขึ้นไม่ได้

"ยังไม่เคยไปเดินเทียบจวนท่านผู้บัญชาการใหญ่กระมัง พรุ่งนี้
ข้าพาเจ้าไปด้วยกัน" เฉียวเจาบอกพร้อมรอยยิ้มพริ้มพราย

เทียบเชิญเป็นเจียงสืออิมอบให้นางแสดงว่าเจียงถึงรู้เรื่องนี้
ถ้าอย่างนั้นต่อไปนางบอกปัดครั้งนี้ อย่างไรก็ตามนี้ไม่พ้นอยู่ดี ในเมื่อ
เป็นเช่นนั้นมิสู้เผชิญหน้าตรงๆ มีปัญหาอะไรก็รับสะสางโดยไวดีกว่า

"ท่านจะไปจริงๆ หรือเจ้าคะ ถ้าเกิดคุณหนูเจียงกลั่นแกล้งท่าน
จะทำฉันใด"

"มีปิงลวี่อยู่ทั้งคนไม่ใช่หรือ" เฉียวเจากระเซ้านาง

สาวใช้น้อยฟังแล้วโลหิตในกายจืดพล่านทันที นางเดินไปข้างนอก
พลางเอ่ย "คุณหนู ข้าออกไปซื้อหมวยชุดหนึ่งค่อยมาปรนนิบัติท่านนะ
เจ้าคะ"

ข้าต้องตั้งใจฝึกวรยุทธ์ จะได้คุ้มครองคุณหนู!

วันนี้เหล่าชาวจวนตะวันตกรวมตัวที่เรือนชิงชงกินอาหารพร้อมหน้า
กันอย่างสนุกสนานครึกครื้น แม้แต่คุณหนูใหญ่หลี่เฉียวซึ่งมิได้ย่างเท้าออกนอก
ประตูห้องมานานยังปรากฏตัวด้วย

ถึงแม้สายตาคับข้องของหลี่เฉียวจะมองมาที่ตัวหลี่เจาบ่อยๆ แต่

นางกลับไม่สะดุ้งสะเทือนสักน้อยนิด ยังคงกินอาหารได้อย่างสบายใจยิ่ง
จากนั้นเธอซื้อขนมปังไปพักผ่อนในเรือนกลางของเรือนหยาเหอ

ฝ่ายหลีกวงเหวินหลบไปที่ห้องหนังสือเงียบๆ

เมื่อก่อนฉันนอนในห้องหนังสือมาได้ตั้งนานหลายปี ไฉนเพิ่งไม่ได้
นอนที่นี่ไม่กี่วันก็รู้สึกไม่คุ้นชินอยู่บ้างนะ

นายท่านใหญ่ของสกุลหลี่คิดคำนึงอย่างเศร้าสร้อย ขณะเอนกาย
อยู่บนเตียงเตี้ยแข็งกระด้าง

วันถัดมาเฉียวเจาแต่งองค์ทรงเครื่องพร้อมพรักแล้วไปตามนัดหมาย
ที่จวนสกุลเจียง

332

จวนสกุลเจียงตั้งอยู่ในย่านที่โอ่อ่าหรูหราที่สุดของเมืองหลวง รูปทรง
ภายนอกใหญ่ตระหง่านดูเคร่งขรึมดงาม หากภายในกลับวิจิตรละเอียด
ละไมแฝงกลิ่นอายแดนเจียงหนานในม่านหมอกฝน

เฉียวเจานี้ก็ถึงเรื่องที่ไต่ถามได้ฟังมาว่าภรรยาของเจียงถึงผู้บัญชาการ
กององครักษ์จินหลินเป็นชาวแดนใต้ หลังนางล่องลับไป เจียงถึงมิได้
ตบแต่งภรรยาใหม่และไม่เคยรับอนุด้วย

ว่าไปแล้วเป็นเรื่องที่น่าสนใจเช่นกัน ในราชสำนักเวลานี้มีผู้ที่รัก
ภรรยายังชีพจนถูกกล่าวขานไปทั่วสองคน คนหนึ่งคือเจียงถึงผู้บัญชาการ
กององครักษ์จินหลิน อีกคนหนึ่งคือสมุหราชเลขาธิการหลันชาน ท่าน
สมุหราชเลขาธิการอายุเกือบเจ็ดสิบปีมีภรรยาแต่่าเพียงคนเดียว ไม่มีอนุ
หรือสาวใช้ห้องข้างสักคน

เฉียวเจานั่งดื่มน้ำชาในศาลารับลมของสวนดอกไม้ ผ่านไปชั่วอึดใจ

ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น เป็นเสียงซื้อหว่านก้าวปราดๆ มาทางนี้

"คุณหนูเจียง" เจียวเจาลุกขึ้นยืนพร้อมกล่าว

เสียงซื้อหว่านสวมชุดสีน้ำเงินแดงเข้ม มีผ้าสีดำแกมเขียวพันรอบเอว แลดูองอาจสง่างามและเปี่ยมชีวิตชีวา

นางเดินมาถึงใกล้ๆ พงส์สายตามองหน้าเจียวเจานานครู่หนึ่งโดยไม่ปริปาก รวากับว่าจะพิศดูอีกฝ่ายทั้งภายในและภายนอกให้ละเอียด

เจียวเจาปล่อยให้นางมองสำรวจตนเองด้วยสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน

"นั่งสิ" เสียงซื้อหว่านยกมือชี้แล้วเป็นฝ่ายนั่งลงบนเก้าอี้หินก่อน

เจียวเจานั่งลงตาม เอ่ยถามเสียงสงบนิ่ง "คุณหนูเจียงนัดเข้ามาพบ ไม่ทราบว่ามีเรื่องใด"

เสียงซื้อหว่านกวาดสายตาดำเนินหน้าเจียวเจาอีกรอบหนึ่งก่อนกล่าวว่า สีหน้าปึงชา "พวกเราไม่จำเป็นต้องพูดจาตามมารยาทอันใด ข้าขอถามเจ้า เจ้ามียาลบรอยแผลชั้นดีของหมอเทวดาเหลืออยู่ในมือใช่หรือไม่
ที่แท้เพราะเรื่องนี้แน่เอง

เจียวเจาผงกศีรษะ "ก่อนที่ท่านปฏิเสธจะไปจากเมืองหลวงได้มอบยาลบรอยแผลไว้ให้ข้า"

"ใบหน้าเจ้าก็หายดีเพราะทายาของหมอเทวดาเหลือหรือ"

"ใช่" เจียวเจาไม่ปฏิเสธ

"เจ้าบอกวาคามาสิ ข้าต้องการยาลบรอยแผลในมือเจ้า" เสียงซื้อหว่านพูดอย่างไม่เกรงใจแม้แต่น้อย ครั้นเห็นเจียวเจาไม่มีท่าทีใด นางก็ล้วงตัวเงินปึกหนึ่งจากแขนเสื้อวางแปะตรงเบื้องหน้าอีกฝ่าย "เท่านี้พอหรือไม่"

เจียวเจาหลุบตาลงอมยิ้มน้อยๆ สายตาของนางจับอยู่ที่ตัวเงิน "พอหรือไม่ ต้องดูว่าผู้ขอต้องการมันเพียงใด ยาของท่านปฏิเสธไม่อาจ

ตีค่าด้วยเงินตราได้..."

แป๊ะ

เสียงนี้ดังขึ้น เจียงซือห่านวางตัวเงินบนโต๊ะหินอีกปึกหนึ่ง "เพิ่มอีกเท่านี้เล่า"

เฉียวเจาคลี่ยิ้ม ดูท่าคุณหนูเจียงผู้นี้รู้จักใช้เงินฟาดหัวคนเป็นอย่างดี "คุณหนูหลี่ ท่านต้องตรองดูให้ดีนะ" น้ำเสียงของเจียงซือห่านแผ่ร่ายข่มขู่

เฉียวเจาผลักตัวเงินกลับไปด้วยท่าทางสบายๆ "คุณหนูเจียงเก็บตัวเงินขึ้นเถอะ ยาของท่านบูหลี่ ข้ามอบให้ท่านขอหนึ่งได้"

"มอบให้ข้า? เพราะอะไรเจ้าถึงมอบให้ข้า" เจียงซือห่านไม่ได้รับตัวเงินกลับคืนมา นางทำหน้าสงสัยครมครน

"ก็ถือว่าเป็นการขอบคุณท่านผู้บัญชาการใหญ่ที่คอยดูแลช่วยเหลือเถอะ" เฉียวเจากล่าวตอบ

ถึงไม่แจ่มแจ้งว่าเจียงซือห่านต้องการยาครอบแผลไปใช้ประโยชน์อะไรกันแน่ แต่นางไม่ยากพิพจน์เรื่องเงินทองกับอีกฝ่าย ไม่เช่นนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ต้องรับผิดชอบทั้งหมด

เจียงซือห่านได้ยินประโยคนี้อแล้วโมโหเหลือทน "ดูแลช่วยเหลืออะไรกัน ท่านพอข้าไม่ได้ดูแลช่วยเหลือเจ้าสักหน่อย อย่าคิดเข้าข้างตนเอง!"

น้ำเสียงของเฉียวเจากระด้างขึ้นทันที "ในเมื่อเป็นอย่างนี้ ข้าก็ไม่มอบให้แล้ว"

เจียงซือห่านมองค้อนนางวงหนึ่ง "เดิมทีไม่ได้คิดให้เจ้ามอบให้ข้าจะซื้อ!"

"ไม่ขาย" เฉียวเจาตอบอย่างตรงไปตรงมา
คนเป็นบิดามีเรื่องต้องพึ่งพานางอยู่ คนเป็นบุตรสาวยังขมขื่นนาง
ได้อีกหรือ

"เจ้าพูดอีกทีสิ" เจียงซือห่านลูกพรตขื่นขื่น
"พูดอีกทีก็คำเดิม" เฉียวเจากถ้วนน้าชาขึ้นจับคำหนึ่ง
"เจ้าจงใจเป็นปฏิปักษ์กับข้าใช่หรือไม่" เจียงซือห่านยื่นมือไปดึงผ้า
ที่พันรอบเอวออกมา "ข้าถามเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ขายหรือไม่ขาย"

เฉียวเจาไม่กล่าวตอบ เพียงมองนางอย่างไม่สะทกสะท้าน
เจียงซือห่านโกรธจัด ตวัดผ้าในมือไปที่เฉียวเจา
เฉียวเจานั่งตัวตรงไม่ขยับเขยื้อนสักนิด
แต่ยาวกระทบกับโต๊ะหินบังเกิดเสียงกังวานใส เจียงซือห่าน
กำแน่นสีหน้านางขมึงทึง "เจ้าคาดหมายได้ว่าข้าไม่กล้าฟาดใส่เจ้าหรื
น่าซึ้งยิ่งนัก เมื่อครู่ข้าไม่น่าฟาดใส่พลาดเป้า คนแซ่หลี่ถึงกับ
นึกจริงๆ ว่าข้าไม่กล้าหรือ

เฉียวเจาวางถ้วยน้ำชาลงแล้วลุกขึ้นยืน "คุณหนูเจียง ท่านเรียกข้า
มาที่นี่ หากแค่เพื่อแสดงทักษะฟาดผ้าสักที ข้ายอมรับในฝีมือท่านแล้ว
เช่นนั้นขออภัยก่อน"

"หยุดนะ!" ดวงตาเรียวงามดุจเมล็ดชิงของเจียงซือห่านเบิกกว้าง
ด้วยความโกรธเกรี้ยว "เจ้าคิดจะเอาอย่างไรกันแน่"

เฉียวเจาเปล่งเสียงหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่ "คุณหนูเจียง มิใช่ข้าคิด
จะเอาอย่างไร เป็นท่านต่างหากที่จะเอาอย่างไร"

"ข้าอยากซื้อยาบรรเทาผลของหมอเทวดาหลี่ เจ้าถือดีอะไรไม่ขาย"
เฉียวเจากล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง "เพราะนั่นคือสิ่งที่ท่านปู่หลี่มอบให้ข้า

เงินพันซังก็แลกไม่ได้"

"แต่เมื่อครูเจ้าบอกว่าจะมอบให้ข้า..."

"นั่นเป็นคนละเรื่องกัน"

เจียงซือหว่านกำไส้ในมือ สีหน้าของนางฉายอารมณ์ปรวนแปร นานครู่หนึ่งถึงแค่สงสัยงก่ล่าวขึ้น "ตกลง ถือว่าข้าติดค้างน้ำใจเจ้าคราหนึ่ง! แต่ถ้ายานี้ใช้ไม่ได้..."

เฉียวเจาลอบถอนใจ ไม่ผิดคาดเลย นางมอบให้เปล่าๆ ยังเป็นเช่นนั้น ถ้ารับเงินจริงๆ แล้วเกิดยานี้ใช้ไม่ได้ผล ด้วยนิสัยใจคอของคุณหนูเจียง คงคิดจะไปพึ่งเรือนสกุลหลีกระมั่ง

"คุณหนูเจียง ท่านน่าจะรู้ว่าต้องใช้ยาให้ถูกโรค ถึงเป็นยาลบรอยแผลของท่านปู่หลีกมิใช่ยาสารพัดนึก ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นแผลได้อย่างไร บาดแผลลึกตื่นเพียงใด"

"เรื่องพวกนี้เจ้าไม่ต้องถาม"

เงินเงินพูดย่ำแล้วย่ำอีกว่าอย่าบอกเรื่องที่ตนเสียโฉมกับผู้อื่น นางย่อมต้องรักษาคำพูดแน่นอน

"เอาเถอะ ข้ากลับถึงจวนแล้วจะให้คนนำยาลบรอยแผลมามอบให้ คุณหนูเจียง ท่านไม่จำเป็นต้องรู้ลึกติดค้างน้ำใจข้า ไม่ว่ายาจะใช้ได้ผลหรือไม่ก็อย่ามาหาข้าอีกได้หรือไม่"

"อีเจ้านี้กว่าข้าอยากไปหาเจ้านักกรี" เจียงซือหว่านเอาไส้พันรอบเอว ไว้ดังเก่า นางเอ่ยสั่งสาวใช้ "ส่งแขก!"

เฉียวเจาคลี่ยิ้มหมุนกายออกเดินไป

"คุณหนูหลีโปรดหยุดก่อน" สุ่มเสียงเฉยเมยของบุรุษดังลอยมา

"พี่สืออี ท่านมาได้ยังไงเจ้าคะ"

เฉียวเจาเหลียวหน้าไป เห็นเจียงสืออีในชุดสีดำปลดอดทั้งตัวสาวเท้า
มาหา

คงเพราะเป็นคนเย็นชามาแต่เกิด ถึงเป็นไข่มุกในอุ้งมือบิดาบุญธรรม
เขาก็แค่ผงกศีรษะให้เจียงซื่อหว่านเล็กน้อยก่อนเอ่ยกับเฉียวเจา "คุณหนูหลี
ท่านผู้บัญชาการใหญ่เชิญท่านไปพบ"

"โปรดนำทางเถอะ"

เห็นเฉียวเจาจะไปพบเจียงถึง เจียงซื่อหว่านไม่ยอมแล้ว นางได้
ตามไปชักใช้ "พี่สืออี ท่านพ่อจะพบบางด้วยเหตุใดเจ้าคะ"

"ไม่รู้"

"เช่นนั้นเข้าไปด้วย"

"ไม่ได้"

เจียงซื่อหว่านกระตือรือร้นอย่างหัวเสีย นางมองตามแผ่นหลังที่
เหยียดตรงของเจียงสืออีตาเขม็งแล้วทำตาปะหลังปะเหลือก

ไหนได้ห้านี้ถึงมีบุรุษเย็นชาน่าเบื่อเชกพี่สืออีได้ล่ะ สมควรแล้วที่
ไว้คู่ไปชั่วชีวิต!

เจียงสืออีหยุดยืนตรงหน้าประตูห้องหนังสือ เสียงพูดของเขา
ราบเรียบไร้อารมณ์ "ท่านผู้บัญชาการใหญ่อยู่ข้างใน เชิญคุณหนูหลี
เข้าไปเถอะ"

เฉียวเจาพยักหน้าแล้วย่างเท้าเข้าไป

พอเห็นนางเข้ามา เจียงถึงชี้ถ้วยบนถาดน้ำชาด้วยรอยยิ้มระบาย
เต็มหน้า "คุณหนูหลี ชิมรสชาติอันนี้เป็นเช่นไร"

เฉียวเจาย่อเข้าแสดงคำนับ กล่าวยิ้มๆ ว่า "เมื่อครู่ได้ดื่มกับ
คุณหนูเจียงแล้วเจ้าคะ"

นางพบหน้ากับเจียงซือหฺวาน เจียงถึงต้องส่งคนเฝ้าดูไว้ตลอด
เป็นแน่

เจียงถึงหัวเราะออกมา "หฺวานรานถูกฆ่าตามใจจนเหลือ นางไม่ได้
ก่อความวุ่นวายกระมัง"

เจียวเจาหุบตาคล้ายยิ้ม คำถามนี้นางสุภัญญาจะตอบได้ น่าจะ
ถามว่า 'คุณหนูเจียงไม่ก่อความวุ่นวายเมื่อไร' จึงจะถูก

เจียงถึงเองก็รู้จักบุตรสาวของตนดีอย่างเห็นได้ชัด เขากล่าวด้วย
สีหน้าเป็นปกติ "ไว้ข้าจะอบรมสั่งสอนนางให้ดี ๆ ภายหลัง"

เขาพูดพลางลุกไปดิ่งลิ้นชักตู้หนังสือแล้วหยิบกล่องหยกขาวใบหนึ่ง
ออกมา จากนั้นเดินไปตรงหน้าเจียวเจา เปิดมันออกพร้อมกล่าวทอดถอนใจ
"คุณหนูหิลีลองดูเถอะ ชนนานใหม่"

333

เมื่อได้ยินเสียงดังกล่าวคำนี้ เฉียวเจาเกือบขบขัน นางจึงมอง
ยาลูกกลอนสีแดงเข้มในกล่องหยกขาวชั่วครู่แล้วเอ่ยขึ้น "ข้าจะนำกลับไป
ศึกษาศักหน้อยถึงปรับปรุงตำรับยาแก้พิษใหม่ได้"

เจียงถึงหยิบเม็ดเล็กละเอียดที่รัดออกมา จับยาเม็ดหนึ่งในนั้นไว้
ทำท่ากะประมาณพลางถาม "หั่นขนาดนี้พอหรือไม่"

เฉียวเจามองไปทางเจียงถึงอย่างประหลาดใจ

นี่มิใช่โอสถทิพย์จริงๆ เสียหน้อย หรือจะให้นางเอาไปไม่ได้แม้แต่
เม็ดเดียว

"ฮ่องเต้พระราชทานให้ ไม่กล้ามอบให้คนอื่น" เจียงถึงบอกด้วย
สีหน้าจริงจัง หากในใจหลังน้ำตาอยู่เฉยๆ

เป็นเขาง่ายตายหรือไร นึกว่าฮ่องเต้ไม่ได้จับตาดูเขาก็ินก็จะรอดตัว
ไปได้? ไร้เดียงสา! 'โอสถทิพย์' ที่เอากลับเรือนมาสองเม็ดนี้ รอครวหน้า

เข้าวังฮ่องเต้ต้องบอกให้เขาสาธยายความรู้สึกหลังกินเข้าไปอย่างละเอียด
ถ้ามีจุดที่รู้สึกต่างกัน ฮ่องเต้ยังจะรังวัดเขาไว้จับเข้าคุกกันและพินิจพิเคราะห์
อย่างเอาจริงเอาจัง

ควาใดที่คิดถึงตรงนี้ เจียงถ้งก็เหลือเฟือความซอกซำระกำใจ
อยากเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ ไซ่เรื่องง่ายตายปานั้นหรือ
"ได้เจ้าคะ เท่านั้นน่าจะพอแล้ว" เฉียวเจาไม่รู้ถึงความซำใจของเจียงถ้ง
นางกล่าวอย่างไม่เอาใจใส่

เจียงถ้งลอบระบายลมหายใจ เขาตะโกนเรียก "สืออี้ เข้ามา!"
เจียงสืออี้ฉลักประตูเข้ามา "ท่านพ่อบุญธรรม"
เจียงถ้งหันไปมองเฉียวเจา "คุณหนูหลี สืออี้เป็นบุตรชายบุญธรรม
ของข้าอีกคนหนึ่ง วันหน้าก็ให้เขาคุ้มครองเถอะ"
เฉียวเจากับเจียงสืออี้อิงกันไปพร้อมกัน
เจียงถ้งหยักยิ้ม "คุณหนูหลีอย่าเข้าใจผิด เพราะเจ้าออกจากเรือน
บ่อยๆ ข้าเป็นห่วงความปลอดภัยของเจ้า"

แม่เด็กน้อยผู้นี้มีอันเป็นไป วันหน้าใครจะปรุงยาถอนพิษให้ข้าเล่า
ตกเป็นเบี้ยล่างผู้อื่นมันน่าคับใจเช่นนี้เอง!

"ขอบคุณในเจตนาดีของท่านผู้บัญชาการใหญ่ แต่ไม่จำเป็นเจ้าคะ
ได้ทำให้เจียงหนุ่มแน่นแกร่งกาจ คอยติดตามสตรีสามัญเช่นข้า น่าเสียตาย
ความสามารถเกินไป อีกทั้งไม่สะดวกนัก"

"คุณหนูหลี..."

เฉียวเจาเอ่ยด้วยสีหน้าชิงชัง "ท่านผู้บัญชาการใหญ่ หลังจากนี้
ข้าไม่น่าจะได้ออกนอกเมืองอีก เชื่อว่าแค่ไปที่ใดมาที่ใดอยู่ในเมืองไม่มีทาง
ประสบอันตรายใด ท่านว่าใช่หรือไม่"

ในเมืองหลวงยังมีกลุ่มอำนาจฝ่ายใดที่มีผู้ติดตามมากกว่ากององครักษ์
จินหลินเล่า

เจียงถึงตระหนักถึงจุดนี้ได้เช่นกันอย่างชัดเจน เขาเห็นเฉียวเจา
ปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยวก็ไม่น่าแปลกใจ "ตกลง หากคุณหนูหนีเจอปัญหา
อะไร รบกวนบอกกล่าวกันสักคำเท่านั้นเป็นพอ"

เจียงสี่อี้ซึ่งสีหน้าไร้ความรู้สึกโผล่บอกรักใจโล่งอก หวดหวิดเต็มที
เกือบต้องไปเป็นองครักษ์แล้ว

"สี่อี้ ออกไปส่งคุณหนูหนี"

"ขอรับ"

"ส่งคุณหนูหนีกลับจวนนะ" เจียงถึงกล่าวเสริมขึ้นอีกคำอย่างไม่วางใจ
ถ้าเจ้าหนูหัวทิ่มผู้นี้ส่งคนถึงหน้าประตูก็กลับมาอีก เขาจะเปลี่ยนคน!
เวลาผ่านไปไม่ถึงหนึ่งถ้วยชา เจียงสี่อี้กลับมาแล้ว

มุมปากของเจียงถึงกระตุกๆ "บอกให้เจ้าส่งคุณหนูหนีกลับจวน
มิใช่หรือ"

"คุณหนูหนีบอกว่าไม่กลับจวนขอรับ" เจียงสี่อี้พูดตามสัจจริง

"ดังนั้นเจ้าเลยไม่ไปส่ง?" เจียงถึงวางมือบนถาดน้ำชา เขาโกรธจน
หนาวกระดูก เขาสมควรโยกย้ายเจียงอยู่กลับมาใช่หรือไม่

"สี่อี้ เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าให้เจ้าไปส่งคุณหนูหนี"

"กลัวคุณหนูหนีพบกับอันตรายหรือขอรับ"

เจียงถึงกลอกตาขึ้น ผายลม! ข้าต้องการให้เจ้าได้ใกล้ชิดสตรี
มากขึ้น!

"ออกไปเสีย โดยไว" เจียงถึงโบกมือไปมาอย่างท้อแท้หมดหวัง

"ข้าขอตัวขอรับ" เจียงสี่อี้ออกไปอย่างงุนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก

หลังเจี๊วเจาออกจากจวนสกุลเจี๊งแล้วมุ่งหน้าตรงไปยังจวน
กวนจวินโหว

"หลี่ซาน" จื่อซันรออยู่หน้าประตู

"พี่จื่อ" นางเอ๋ยทักทายพร้อมกับลอบถอนใจเฮือก

เมื่อคืนเจี๊วเจาอนอนกับเหอซื่อ ฟังนางเล่าถึงจื่อซันไม่น้อย เป็นต้นว่า
เรื่องที่เขาส่งแก้สถานการณ์ให้บิดา และเขารุดไปที่เขาลัวสยาแต่เช้าตรู
ทุกวัน

เหอซื่อถึงขั้นถามไถ่ว่านางคิดอย่างไร

นางไม่เคยคิดอะไรมาแต่ไหนแต่ไร และบอกเขาอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง
แต่แรก

ที่แท้ความประสงค์ที่ยอมรับไม่ได้ยังรับมียากกว่าความประสงค์ร้าย
ยามเดินเคียงไหล่กันเข้าสู่ลานเรือน จื่อซันมองตรงไปข้างหน้า
ทว่าหางตาลอบมองเด็กสาวข้างกายอย่างพิณิจ

"หลี่ซาน หลายวันมานี้เจ้าอยู่บนเขาคงไม่คุ่นเคຍอย่างมากมาย"

"พอไหวเจ้าคะ"

"ขนมกับแตงหวานที่ขำมอบให้ เจ้ากินหรือยัง"

"กินแล้วเจ้าคะ ยังไม่ได้กล่าวขอบคุณพี่จื่อเลย"

จื่อซันโบกมือไปมา "ขอบคุณอะไรกัน มิใช่ของราคาแพงอันใด
สักหน่อย"

เขานิ่งเงียบไปชั่วครู่แล้วหยุดฝีเท้า น้ำเสียงแผ่วลงอย่างที่ไม่
เป็นบ่อยนัก "หลี่ซาน ถึงเจี๊ยนบอกกับเจ้าแล้วหรือยัง"

เจี๊วเจาชะงักเท้าเล็กน้อยแต่ไม่หยุดเดิน นางก้าวขาไปข้างหน้า
เรื่อย ๆ

ฉือซันรีบไล่ตามไป "หลี่ซาน ข้าถามเจ้าอยู่นะ"

"เขาบอกแล้วเจ้าคะ" เฉียวเจาซ้อนตาขึ้นมองเขา สีหน้าสีตาของนางจริงจริงเป็นอันมาก "พี่ฉือ ข้าขออภัยด้วย"

รอยยิ้มบนริมฝีปากของฉือซันเลือนหายไปทันควัน เขาจ้องหน้าเฉียวเจาโดยไม่เอื้อนเอ่ยวาทะคำ

"ข้าไม่คิดจะออกเรือนจริงๆ เจ้าคะ"

ฉือซันขยับปาก แต่เฉียวเจาซึ่งตัดหน้าไม่ให้เขาได้พูด "ไม่ใช่เพราะข้าอายุน้อยเลยพูดตามใจชอบ ข้าต้องการอะไร ไม่ต้องการอะไร ข้าแถมแฉ่งดีมาโดยตลอด"

เขาเลิกคิ้วขึ้น "เจ้าไม่ต้องการข้าสินะ ใช่หรือไม่"

เฉียวเจาหลับตาลง ทำใจแข็งพูดขึ้น "ใช่ ต่อให้ข้าออกเรือนจริงๆ ก็ไม่มีวันเลือกพี่ฉือเด็ดขาด ฉะนั้นวันหน้าพวกเรารักษาความสัมพันธ์ฉันสหยาหรือไม่กี่..."

"หรือไม่ก็ความสัมพันธ์ฉันคนแปลกหน้า?" ฉือซันยิ้มอย่างวังเวงใจ "หลี่ซาน เจ้าเป็นเด็กสาวใจร้ายจริงๆ"

นางลอบถอนใจเบาๆ

นางไม่เคยคิดทำร้ายจิตใจของคนที่มีบุญคุณช่วยชีวิตนางไว้โดยไม่มีเงื่อนไขถึงเพียงนี้ แต่นางรู้ดีว่าไม่มีวันที่นางจะให้ในสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการได้ หากใจอ่อนจะเป็นการทำร้ายเขามากที่สุดต่างหาก

พี่ฉือ...ไม่ให้ความหวังลมๆ แล้งๆ ไม่เปิดโอกาส นี่คือนิสัยเดียวที่ข้าทำเพื่อท่านได้

ฉือซันชะงักนิ่ง เขาเหยียดยิ้มตรงมุมปาก หากรอยยิ้มนั้นแท้จริงที่อปราศจากความอบอุ่นลึกลับ ทำให้ชายหนุ่มแลดูว่าเหวออ้างว้าง ไม่หลงเหลือ

ท่าทางเอื่อยเฉื่อยไม่ทุกขหรืออันใดตามปกติให้เห็นอีก

"หลี่ซาน" เขาเอ่ยปากขึ้นในที่สุดด้วยน้ำเสียงผิดเพี้ยน "เจ้าเข้าไปเองเถอะ ข้านี้ก็ขึ้นได้ว่ยังมีธุระ ต้องขอกลับก่อน"

เขาพูดจบแล้วไม่รอเฉียวเจาขานตอบ กำมือเป็นหมัดแน่นหมุนกายกลับไป เถาเชิงเดี๋ยวกู้ซึ่งติดตามอยู่ด้านหลังไกลๆ มองเฉียวเจาปราดหนึ่งด้วยความแปลกใจ ก่อนไล่กวาดตามไปอย่างฉะฉาน

ปิงลวี่ที่ตามหลังมาเช่นกันเดินเข้ามาหา "คุณหนู คุณชายชื่อเป็นอะไรไปเจ้าคะ"

"เขามีธุระด่วน" เฉียวเจาไม่อยากพูดอะไรมาก นางเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เสาหมิงยวนกับเฉียวไม่ต่างรออยู่ในเรือนกลาง เห็นเด็กสาวเข้ามา ก็ก้าวไปหานางพร้อมกัน

"คุณหนูหลี่มาแล้วหรือ" เสาหมิงยวนทอดสายตามองไปข้างหลังไม่เห็นเงาของฉือซัน แววกังขาผุดขึ้นในดวงตาเขา "สื่อซีไม่ได้เจอกับคุณหนูหลี่หรือ"

"พี่ฉือมีเรื่องด่วน กลับไปก่อนแล้วเจ้าคะ" เฉียวเจาบอกกล่าวคำหนึ่งเป็นเชิงอธิบายแล้วค่อยมองไปทางเฉียวโม

"เจาเจา ดูเหมือนเจ้าผอมลงนะ" เฉียวโมมองนางตาไม่กะพริบ เฉียวเจาอมยิ้มเล็กน้อย "ไม่ได้ผอมลงเจ้าคะ พี่ใหญ่อุปาทานไปเอง" เสาหมิงยวนมองดูอยู่ด้านข้าง รู้สึกไม่วายว่าน้ำเสียงและคำพูดของทั้งคู่ผิดปกติไปบ้าง

เพลานี้เมืองครึกครื้นหนึ่งเดินเข้ามามีกระซิบบอกที่ข้างหูเขาสองสามคำ เสาหมิงยวนพยักหน้าแล้วเอ่ยกับคนทั้งสอง "พี่เฉียวโม คุณหนูหลี่พวกท่านนั่งคุยกันก่อน ทางวังหลวงส่งคนมาเรียกข้าเข้าวัง"

เข้าหิมยวนไปแล้ว เขียวโมทำมือบอกให้เขียวเจาเดินตามเขาไป
สองพี่น้องนั่งในศาลากว้างใหญ่ เขียวโมพูดเสียงเบา "กวนจวินโหว
บอกข้าว่ามีเบาะแสเรื่องที่ท่านป้าสะใภ้ใหญ่วางยาพิษข้าแล้ว"

"สืบได้เรื่องอะไรเจ้าคะ" นัยน์ตาของเขียวเจาทอแว่วเคร่งเครียด
คิดไม่ถึงว่าเข้าหิมยวนจะได้เบาะแสเรื่องพี่ใหญ่โดนวางยาพิษอย่าง
รวดเร็วเช่นนี้

334

"จากข่าวที่ผู้ได้บังคับบัญชาของกวนจวินโหวสืบมาได้ ฟ่านป้าสะไ้ใหญ่กับหลันซื่อฮุยของมู่เินป้อสนิทสนมกันมาก ฤดูหนาวปิกลายคุณหนูใหญ่ของจวนมู่เินป้อล้มป่วยจากไป อาการของนางคล้ายคลึงกับอาการตอนพิษหอมสุญก่าเริบ"

"คุณหนูใหญ่ของจวนมู่เินป้อแซ่เจ็งไ้หรือไม้เจ้าคะ" เจียวเจาไ้ถามเจียวไม่ผงกศีระะ "น้องเจารู้จักคุณหนูเจ็งหรือ"

"เคยไ้ยินเจ้าคะ คุณหนูใหญ่สกุลเจ็งเดิมเป็นหัวหน้าชุมนุมฟูซาน" ตอนที่นางคิดจะเข้าร่วมชุมนุมฟูซานนั้นเคยสืบความเป็นมาของชาวชุมนุมคนสำคัญไ้ไว้โดยเฉพาะ และได้รู้เรื่องของหัวหน้าชุมนุมฟูซานเป็นคนแรก

คุณหนูเจ็งคือบุตรสาวคนโตสายเลือดภรรยาเอกของมู่เินป้อ ทว่ามารดาบังเกิดเกล้าด่วนจากไป ถึงกระนั้นนางโถมงามดูบุปผา

มีความสามารถล้นเหลือ ไม่ต้องเอ่ยถึงอื่นใด เพียงดูจากว่านางได้เป็นหัวหน้าชุมนุมพู่ชานทั้งที่ในเมืองหลวงมีสตรีโดดเด่นอยู่เกลื่อนกล่นก็พอจะบ่งบอกได้ทุกสิ่งแล้ว เพียงนำเสียดายที่หญิงงามมักอภัพ คุณหนูเจิงยังไม่ออกเรือนก็ต้องลาโลกนี้ไปก่อนวัยอันควร

หลานชื่อฮูหยินคนปัจจุบันของมู่เินป้อเป็นภรรยาคนที่สอง นางคือบุตรสาวคนเล็กของสมุหราชเลขาธิการหลันชาน

"จะอาศัยเพียงว่าเหมาะสมกับฮูหยินของมู่เินป้อสนิทสนมกัน และอาการป่วยของคุณหนูเจิงคล้ายกับตอนพิษหอมสุญกำเริบ ก็ยืนยันว่าฮูหยินของมู่เินป้อเป็นคนจัดหาพิษหอมสุญมาให้เหมาะสมได้แล้วหรือ อย่าลืมนะว่าอาการตอนพิษหอมสุญกำเริบไม่ต่างจากโดนลมเย็นเท่าไรนะเจ้าคะ" แม้นเฉียวเจาเชื่อดีในการสืบข่าวของเซาหมิงยวน ยังชี้ข้อน่าสงสัยขึ้น

"เจาเจา ไม่ว่าอย่างไรนางคือท่านป้าสะใภ้ใหญ่ของพวกเรา เอาแต่เรียกว่าเหมาะสม..."

"พี่ใหญ่ลืมไปหรือว่าตอนนี้ข้าคือหลี่เจา เดิมทีนางก็มีใช้ท่านป้าสะใภ้ใหญ่ของข้าแล้ว"

เมื่อไม่มีความเกี่ยวข้องทางสายโลหิตแล้ว สำหรับญาติพี่น้องในอดีตนางดูแต่ความรักใคร่ผูกพันเท่านั้น หากเป็นคนที่ไม่มีความรู้สึกรักใคร่ผูกพันกันและถึงขั้นปองร้ายพี่ชายของนาง จะนับเป็นป้าสะใภ้อะไรอีก

"เจ้านี่นะ" เฉียวไม่ยกมือยีหัวน้องสาว เขาพูดกลับเข้าเรื่องเดิม "ไม่ใช่ท่านั่นแน่นอน น้องเจารู้หรือไม่ว่าจวนมู่เินป้อมีอะไรโด่งดังมากที่สุด"

"พี่ใหญ่โปรดชี้แนะสอนสั่งเจ้าคะ" เห็นพี่ชายไม่ติดใจกับคำที่ตน

ใช้เรียกขานหมาชื่ออีก เจี้ยวเจาอารมณ์ดีพอดู นางกล่าวพร้อมรอยยิ้ม
ละไม

"จวนมูเอนป้อมีชื่อโด่งดังที่สุดคือโรงหมोजี้เซ็ง ตกทอดต่อๆ กัน
มานานนับหลายร้อยปี ในช่วงระหว่างนี้สกุลเจิงประสบผ่านความรุ่งเรือง
ตกต่ำสลับกันไปจนกระทั่งราชวงศ์นี้มีคนในตระกูลได้เป็นฮ่องเฮา ถึงนับว่า
อย่างกลับเข้าสู่ชนชั้นสูงศักดิ์อีกคราหนึ่ง แต่มีเพียงโรงหมोजี้เซ็งที่ยืนหยัด
มั่นคงเรื่อยมา"

"ข้าก็เคยได้ยินได้ฟังเรื่องพวกนี้มาบ้างเล็กๆ น้อยๆ เจ้าคะ" เจี้ยวเจา
ขบคิดครุ่นหนึ่งก่อนเอ่ยถาม "เกี่ยวข้องกับโรงหมोजี้เซ็ง?"

เจี้ยวโมพยักหน้า "น้องเจ้ารู้อยู่แล้วว่าพิษหอมสุญญเป็นของหายากมาก
ย่อมไม่มีตามโรงหมอทั่วไป ตอนผู้ใต้บังคับบัญชาของกวนจวินโหว
สืบสาวไปถึงโรงหมोजี้เซ็ง พบว่ามีหมอแห่หานผู้หนึ่งมาจากทิศใต้ เวลานั้น
หมอหานผู้นั้นมาขออาศัยครอบครัวที่เป็นญาติห่างๆ ผลปรากฏว่าไม่ถึง
หนึ่งปี คนในครอบครัวของญาติห่างๆ ท่านนั้นทยอยกันตายเพราะอาการ
โดนลมเย็น..."

เจี้ยวเจาได้ยินแล้วโคลงศีรษะ โดนลมเย็นอาจคร่าชีวิตคนได้ แต่
คนทั้งครอบครัวตายด้วยอาการโดนลมเย็นไปที่ละคนนี้พบได้ไม่มากนัก

"หมอหานท่านนั้นได้รับทรัพย์สมบัติของครอบครัวญาติห่างๆ ไป
แล้วเปิดโรงหมอแห่งหนึ่ง น่าเสียดายที่โชคไม่ดี เปิดไม่ถึงสองปีก็พลั้งมือ
รักษาคนป่วยที่มาจากตระกูลผู้มีอำนาจตายไปคนหนึ่ง โรงหมอเลยโดน
คนทุบพัง ตัวเขาเองก็ถูกตีขาหักข้างหนึ่ง ต่อมาสุหยินของมูเอนป้อมเป็น
คนช่วยจัดการให้เขาเข้าไปอยู่ในโรงหมोजี้เซ็ง..." เจี้ยวโมเล่าเรื่องที่
สืบเสาะมาได้ให้น้องสาวฟังอย่างละเอียด "ขณะนี้เกือบมั่นใจได้แล้วว่า

ท่านป้าสะใภ้ใหญ่ได้พิชิตหอยมูญมาจากสุหทัยของมูเ็นป้อ แต่ยังไม่
หลักฐานมัดตัวมาไว้ในมือ เพื่อไม่เป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่นเลยยัง
ไม่แตะต้องหอยมูญนั้นในเวลานี้"

"สืบเรื่องพวกนี้ได้ในเวลาสั้นๆ เท่านั้นก็หาได้ยากมากแล้วเจ้าคะ"

หมูนี่เกิดเรื่องขึ้นต่อๆ กันไม่หยุดหย่อน คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าหมิงยวน
จะสืบพบเบาะแสได้รวดเร็วเพียงนี้

"เช่นนี้แสดงว่าคนที่อยากเล่นงานท่านจริงๆ คือสมุหราชเลขาธิการ
หลันชานหรือเจ้าคะ"

เฉียวโมเถื่อนใจเบาๆ เสือกหนึ่ง "บางทีกระมัง สิ่งอยู่ข้างแม่ทัพคังวอ
นั้นใกล้ชิดกับหลันชานอยู่แต่เดิม เขาคิดจะเล่นงานข้าก็มีใช้เรื่องเหนือ
ความคาดหมาย ข้ากำลังคิดว่าต่อให้ได้หลักฐานมัดตัวมาแล้วไปวาง
เบี่ยงพระพักตร์ไอรสสวรรค์ สุดท้ายอาจไม่เกิดผลลัพธ์อะไรก็เป็นได้"

สมุหราชเลขาธิการหลันชานอยู่ในราชสำนักใช้มือเดียวปิดฟ้ามา
เกือบยี่สิบปี หากบอกว่าในกาลก่อนเขาคิดว่าฮ่องเต้โดนขุนนางโหดปิดหู
ปิดตา เช่นนั้นหลังได้พบปะกับไอรสสวรรค์พระองค์นี้อย่างใกล้ชิด และ
ประสบกับเคราะห์ภัยโดนจองจำครั้งหนึ่ง เขาค่อยๆ ตาสว่างแล้วว่า
ไม่มีฮ่องเต้หมิงคังให้ทำ หลันชานจะกุมอำนาจไว้ผู้เดียวได้อย่างไร

"อยากได้หลักฐานมัดตัวนั้นยากมากเจ้าคะ" เฉียวเจาเอ่ยปากพูด

หมอมหานผู้นั้นเป็นคนของสุหทัยของมูเ็นป้อ ต้องไม่ทิ้งหลักฐาน
เป็นลายลักษณ์อักษรใดๆ ไว้เป็นแน่ และถึงเขาไร้สสารภาพ เพียงอาศัย
คำให้การข้างเดียว อย่างว่าแต่จะสิ้นคลอนตำแหน่งสมุหราชเลขาธิการ
ของหลันชาน ถึงอยากจัดการหลันชานชื่อสุหทัยของมูเ็นป้อก็ยิ่งปราศจาก
หนทางใด

ยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่าต่อไปให้มีหลักฐานมัดตัวก็ตามที อาจเป็นดังเช่นที่
พี่ใหญ่กังวลใจว่าฮองเต้เต็มใจจะแต่งงานหรือไม่ยังบอกได้ยากยิ่ง

"เรื่องนี้เจ้ารู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็พอ เจาเจา ไหนเล่ามาบ้างสิว่าเจ้า
อยู่ในภูเขากี่วันนั้นพบเจอเหตุการณ์อะไรบ้าง"

"เขาไม่ได้บอกกับพี่ใหญ่หรือเจ้าคะ"

เฉียวโมยิ้มน้อยๆ "เขาน่ะใครรี"

เฉียวเจามองพี่ชายตาขุ่น "พี่ใหญ่ ข้าพูดจริงจังเจ้าคะ"

"เขาย่อมไม่บอกอะไรมากแน่นอน จะอย่างไรในสายตาเขาเจ้าคือ
หลี่เจา เล่าเรื่องของเจ้าให้ข้าฟังมากไปไม่เหมาะ"

แม้ว่าพี่ชายจะพูดไปตามเนื้อผ้าด้วยท่าทางเอาจริงเอาจัง แต่
เฉียวเจารู้สึกว่าเขากำลังสัพยอกตนอยู่อย่างไรชอบกล นางทำหน้าตัง
กล่าวว่า "ตกลงพี่ใหญ่อยากรู้เรื่องในภูเขารึหรือไม่เจ้าคะ"

"อยากรู้สิ น้องเจาอย่าโมโหเลยนะ"

"ข้าไม่ได้โมโห"

"ได้ๆ ไม่โมโห เจาเจารีบเล่าเถอะ"

เฉียวเจาเล่าโดยเลือกส่วนที่เล่าได้ให้เฉียวโมฟัง

ครั้นเห็นว่าใกล้เที่ยงวันรอมร่อ เซาหมิงยวนยังไม่กลับมา นางจึง
เอ่ยสั่งปิงลวี่ "เจ้ากลับไปที่พักก่อน บอกให้อาณูนายาลบรอยแผลไป
ส่งให้ที่จวนสกุลเจียงที"

ฝ่ายเจียงซือหว่านตั้งตารอคอยอยู่ตลอดนับแต่เฉียวเจากลับไป
นางรอแล้วรอเล่าก็ยังไม่ได้รับของเสียที ครั้นถึงแล้วตั้งท่าจะไปคิดบัญชี
กับเฉียวเจา ทางจวนสกุลหลี่ก็ส่งของมาให้ในที่สด

นางเอยาลบรอยแผลเข้าไปที่วังหลวง

องค์หญิงเงินเงินได้ยินว่าเจียงซือห่านมาหา ก็รีบเชิญนางเข้ามา
อย่างอดใจรอไม่ไหว

"ซือห่าน ได้ข่าวของหมอมเหวตาหลี่แล้วใช่หรือไม่"

เจียงซือห่านระอึกกระอ่วนใจอยู่สักหน่อย "ยังไม่มีข่าวของ
หมอมเหวตาหลี่ แต่ข่าวของสิ่งนี้มาให้เจ้า"

องค์หญิงเงินเงินพิศดูกล่องหยกใบเล็กกะทัดรัดที่อีกฝ่ายยื่นมาให้
"นี่คืออะไรหรือ"

"ยาของหมอมเหวตาหลี่ ลบรอยแผลได้"

ในดวงตาขององค์หญิงเงินเงินมีแววมืดหวังผุดขึ้นลึกๆ นางลูบ
ใบหน้าเบาๆ กล่าวด้วยรอยยิ้มขมขื่น "บนหน้าข้านี้มีไช้บาดแผลนะ"

นางไม่สมควรตั้งความหวัง แต่ไรมาเจียงซือห่านถูกประคบประหม่อม
เลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ ยามพบปัญหาจะต้องให้คนอื่นสะสางให้ ไหนเลย
จะช่วยนางได้จริงๆ

"ซือห่าน ความหวังดีของเจ้าข้าขอรับไว้ด้วยใจ ทว่ายานี้ข้าคง
ไม่ได้ใช้..."

"อย่างไรก็ต้องลองดูสิ นี่นะเป็นยาของหมอมเหวตาหลี่เชียวนะ
ไม่ว่าอาจรรักษาอาการเนื้อเน่าบนหน้าเจ้าได้ผล"

ได้ยินอีกฝ่ายคะยั้นคะยอเช่นนั้น องค์หญิงเงินเงินชักสองจิตสองใจ

เจียงซือห่านยอมลดศักดิ์ศรีขอยานี้มาจากเฉียวเจา ย่อมหวังว่า
มันจะใช้ประโยชน์ได้แน่นอน ด้วยเหตุนี้นางจึงพูดกล่อมต่อ "เงินเงิน
เจ้าคิดดู ยาของหมอมเหวตาหลี่มีเงินพันชั่งก็ยังไม่ได้ ถึงอย่างไรหน้าเจ้า
กลายเป็นเช่นนี้แล้ว ถึงใช้แล้วไม่ได้ผล คงไม่หนักหนาไปกว่านี้กระมัง"

สองเค่อผ่านไป เจียงซื่อหฺร่านเหินองค์หญิงเงินเงินที่ท่ายาแล้ว
ตะลึงงันไปโดยสิ้นเชิง

แย่แล้ว อาการหนักขึ้นจริงๆ!

335

"ซื้อหร่าน เป็นอะไรไป" พอเห็นเจียงซื้อหร่านจ้องหน้าตนเอง
จนตาค้างไม่เปล่งเสียงพูด องค์หญิงเงินเงินเฉลียวใจทันใด ตะเบ็งเสียง
บอก "คันฉ่อง! เอาคันฉ่องมาให้ข้า"

ตำหนักบรรทมอันใหญ่โตกลับหาคันฉ่องตามจุดต่างๆ ที่มองเห็นได้
ไม่พบสักอัน

"ฟางหลัน เอาคันฉ่องมาให้ข้า"

นางกำนัลฟางหลันหยิบคันฉ่องออกมาอย่างตัวสั่นงันงก

เจียงซื้อหร่านแย่งคันฉ่องมาไว้ในมือก่อน นางกล่าวอีกๆ อีกๆ
"เงินเงิน...เจ้าอย่าดูดีกว่า..."

องค์หญิงเงินเงินมองนางนิ่งๆ เผยรอยยิ้มหม่นหมอง "ซื้อหร่าน
เจ้าบอกเองว่าไม่มีทางอากาศรหนักไปกว่าเดิมกระมัง"

นางยื่นมือไปจับคันฉ่อง แต่เจียงซื้อหร่านกำมันไว้แน่นไม่คลายมือออก

อาการหนักขึ้นจริงๆ นี่นา ทำอย่างไรดี เงินเงินเห็นแล้วต้องรับไม่ได้
แน่ๆ!

"ชื่อหว่าน ปล่อยมือสิ" องค์หญิงเงินเงินออกแรงแย่งคันฉ่องมา
มองปราดเดียว นางก็ไม่รับรู้อะไรอีกทั้งนั้น ในหัวสมองอืดอืดว่างเปล่า
ละม้ายโดนฟ้าผ่าลงกลางกระหม่อมดังเปรี้ยง

"เงินเงิน เจ้าเป็นอะไรไป เจ้าอย่าทำให้ข้าตกใจนะ" เจียงชื่อหว่าน
รู้สึกผิดเหลือจะกล่าว นางเขย่าแขนขององค์หญิงเงินเงินที่ตัวแข็งทื่อ
ไปแล้ว

ผ่านไปนานพักใหญ่องค์หญิงเงินเงินกะพริบตาทีหนึ่ง หยาดน้ำตาใส
ก็ไหลลงอาบสองแก้ม "ชื่อหว่าน ยานี้เป็นหมอเทวดาหลี่ป๋องขึ้นจริงๆ
ใช่หรือไม่ เจ้าได้มาจากที่ใด"

"ข้า..." เจียงชื่อหว่านอ้าปากออก จากนั้นหน้าถอดสีไปถนัดตา
"ข้ารู้แล้ว ต้องเป็นคนแซ่หลี่กลั่นแกล้งข้าแน่"

"หมายความว่าอะไร" องค์หญิงเงินเงินถามด้วยน้ำเสียงขี้อาย

เจียงชื่อหว่านยกมือเช็ดเหงื่อที่หน้าแล้วพูดรวเร็ว "ยานี้เป็นหลี่ซาน
มอบให้ข้า นางบอกว่าเป็นยาของหมอเทวดาหลี่ นางต้องหลอกข้าแน่นอน
ข้ายังโง่งมหลงเชื่อไปได้"

นางกระเท็บเท้าแล้วกล่าวทิ้งท้ายคำหนึ่งก่อนหมุนกายออกเดินไป
"เงินเงิน เจ้าคอยดูนะ ข้าจะไปคิดบัญชีกับนาง"

องค์หญิงเงินเงินรั้งตัวสหายรักไว้ นางยิ้มอย่างเศร้าสร้อย "ข้าเป็น
เช่นนี้ไปแล้ว คิดบัญชีจะมีประโยชน์อันใดเล่า ขึ้นให้ผู้อื่นรู้ว่าข้าอยู่ใน
สภาพนี้ จะไม่อับอายขายหน้ามากขึ้นอีกหรือ"

นอกจากเจียงชื่อหว่านกับคนในวัง ติให้ตายนางก็ไม่อยากให้

คนข้างนอกรู้ว่านางเสียโฉมแล้ว

เจียงซือห่านกุมมือองค์หญิงเงินเงิน "เงินเงิน เจ้าวางใจได้ ข้าไม่มีทางแพร่พรายเรื่องของเจ้าออกไป แต่หากไม่ไปคิดบัญชีกับนางข้ากลัวกลืนความโกรธนี้ไว้ไม่ได้จริงๆ"

องค์หญิงเงินเงินมองตามเจียงซือห่านที่เข้ามาและจากไปประหนึ่งพายุลูกเห็บ ทิ้งนางไว้กับใบหน้าที่น่าอนาถใจจนทนดูไม่ได้ว่าเดิมเพียงรู้สึกถูกรังแกความสิ้นหวังเกาะกุมไปทั้งร่าง ไม่มีแม้แต่เรี่ยวแรงจะหายใจ

นางชิงชังเหลือเกิน ชิงชังที่เหตุใดตนเองกลายเป็นอย่างนี้ แต่กลับไม่รู้ว่สมควรชิงชังใคร หรือว่าพยายามให้ตนมีชีวิตที่ดีขึ้นเป็นความผิดนางไม่เคยทำร้ายใครที่ใดเลยนะ!

ด้านเจียงซือห่านออกจากประตูแล้วถือแส้ตรงดิ่งไปที่จวนสกุลหลี่ "ข้าจะพบคุณหนูสามของจวนเจ้า"

"คุณหนูสามออกไปข้างนอก ตอนนี้นยังไม่กลับมาขอรับ" ยามเฝ้าประตูเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าท่าทางถ่มทิ้ง เขาพูดจบประโยคนี้แล้วจะปิดประตู

"นางไปที่ใด"

"เรื่องนี้ข้าไม่ทราบแล้ว คุณหนูสามไปที่ใดจะบอกกล่าวกับบ่าวไพร่อย่างข้าได้อย่างไร คุณหนูท่านว่าจริงหรือไม่ขอรับ"

เจียงซือห่านตัวสลายตามองป้ายเหนือประตูจวนสกุลหลี่อย่างหัวเสีย จากนั้นป้ายหน้าตรงไปยังที่ว่าการกององครักษ์เงินหลินทันที

"หรรณรามาได้อย่างไร" เจียงถึงวางงานในมือลง เอ่ยถามด้วยรอยยิ้มกว้างขวาง

"ท่านพ่อ เป็นเพราะท่านคนเดียวที่ออกความคิดไม่เข้าทำให้ข้า"

เจี๊ญซื่อหฺร่านทั้งตัวลงนั่งแล้วพูดเสียงฮึดฮัด

"เป็นอะไรไปอีก เล่าให้พ่อฟังสิ"

"เรื่องใบหน้าของเงินเงิน ท่านบอกให้เข้าไปหาหฺลีซาน ผลปรากฏว่านางใช้ยาที่หฺลีซานมอบให้แล้วอาการเนื้อเน่าบนหน้ายิ่งรุนแรงขึ้นอีกเจ้าคะ"

"มีเรื่องอย่างนี้ด้วยหรือนี่" เจี๊ญถึงแปลกใจพอดู เรื่องผีไม้ลายมือของแม่เด็กน้อยผู้นั้นเขาให้การยอมรับนับถืออยู่หลายส่วน ตามหลักแล้วไม่น่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น

เจี๊ญซื่อหฺร่านยื่นมือไปขยี้มฺเคราของบิดา "ท่านพ่อ ท่านไม่เชื่อข้าหรือเจ้าคะ"

"เชื่อๆ ปล่อยมือเร็วเข้า"

นางคลายมือออก บอกด้วยสีหน้าบึ้งตึง "ท่านพ่อ ท่านสืบให้ข้าที่ว่าวันนี้หฺลีซานอยู่ที่ใด ข้าจะไปหานาง"

"เจ้าไปหานางด้วยเหตุใดกัน"

"นางทำร้ายเงินเงินจนกลายเป็นเช่นนั้น แน่نونว่าต้องไปไล่เลียงเอาความกับนาง"

เจี๊ญถึงหุบยิ้มกล่าวอย่างเคร่งขรึม "หฺร่านราน อย่าทำเรื่องเหลวไหล"

เจี๊ญซื่อหฺร่านนั่งอึ้งไป นางพูดอย่างเหลือเชื่อ "ท่านพ่อ ท่านว่าข้าทำเรื่องเหลวไหล? หรือว่านางทำร้ายผู้อื่นถึงเพียงนั้น ไม่ควรไปไล่เลียงเอาความกับนางอย่างนั้นหรือ"

"หฺร่านราน เรื่องอื่นพ่อตามใจเจ้าได้หมด มีเพียงเรื่องของคุณหนูหฺลีที่มิได้ พ่อเคยบอกแล้วว่าเจ้าอยากผูกไมตรีกับคุณหนูหฺลีย่อมทำได้ แต่จะตั้งตนเป็นศัตรูกับนางอีกไม่ได้ โดยเฉพาะห้ามทำร้ายนาง!"

หากเป็นไปได้เขาย่อมหักใจปล่อยให้บุตรสาวหัวแก้วหัวแหวนทนคับข้องหมองใจไม่ได้ แต่ถ้าเขาไม่มีชีวิตอยู่ ผู้ใดเล่าจะปกป้องบุตรสาวได้เช่นนี้ ฉะนั้นเขาไม่มีวันให้ใครแตะต้องคุณหนูหลิน รวมถึงห่อหุ้มด้วย

"ท่านพ่อ นางเป็นบุตรสาวในไส้ของท่านต่างหากกระมัง" เจียงซือห้วนโกรธจัด

ถึงเห็นสีหน้าน้อยอกน้อยใจของบุตรสาว เจียงถึงยังทำใจแข็งอย่างหาได้ยาก "ห่อหุ้มพ่อพูดกับเจ้าอย่างจริงจัง เจ้าต้องรับปากพ่อ"

"ถ้าไม่รับปากเล่าเจ้าคะ" เจียงซือห้วนกัดริมฝีปากเอื่อยถาม

เจียงถึงถอนใจเฮือก "พี่อยู่ของเจ้าอยู่ที่จียาเฟิงไม่มีใครรบกวน บางทีพ่ออาจใคร่ครวญโยกย้ายสื่อซานกลับไป"

เจียงซือห้วนทำหน้าที่ตะลึงลาน "ท่านพ่อ ท่านพูดล้อเล่นใช่หรือไม่"

"เรื่องเช่นนี้ พ่อไม่เคยพูดล้อเล่น"

นางไม่เคยเห็นบิดาทำสีหน้าและน้ำเสียงดูต้นในลักษณะการนี้มาก่อน ซ้ำยังเป็นเพราะเด็กสาวพิลึกพิลั่นผู้หนึ่ง นางกระต๊อบทำอย่างโมโหโง่ "ท่านพ่อ! ข้าไม่สนใจท่านแล้ว"

แม้จะทั้งโกรธเคืองทั้งน้อยใจ ถึงที่สุดแล้วเจียงซือห้วนก็เชื่อฟังคำพูดของเจียงถึง สะกดไฟโทสะสูมอกไว้ไม่ไปหาเรื่องเฉียวเจาอีก

หลังเช้าหมิงยวนเข้าเฝ้าฮองเต้เรียบร้อยแล้วก็นึกได้ว่าพวกเฉียวไม่ต้องรอกินอาหารกับตนอยู่เป็นแน่ เขาจึงควมม้าเร็วรุดกลับไปโดยไว

"พี่เฉียวโม่ ปลอยให้พวกท่านรอนานแล้ว" บนโต๊ะอาหาร เช้าหมิงยวนยกจอกสุราขึ้นดื่มคารวะเฉียวโม่

เฉียวเจาเอื่อยเตือนขึ้น "แม่ทัพเช้า ท่านดื่มสุราให้น้อยลงเป็นการดี

ที่สุดนะเจ้าคะ"

"อ้อ ได้" เช่าหมิงยวนวางจอกสุราโดยไม่อิดออดแล้วรินน้ำชาถ้วยหนึ่ง "เช่นนั้นข้าดื่มน้ำชาต่างสุราขอขมาต่อทุกคนก็แล้วกัน"

เฉียวโม่ชายตามองน้องสาวด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

เฉียวเจาแม่เฒ่าปากยกถ้วยน้ำชาขึ้นดื่มคำหนึ่ง นางยังนึกว่าต้องจระไนเหตุผลยืดยาวคนผู้นั้นถึงยอมรับฟังเสียอีก คิดไม่ถึงว่าเขาถึงกับตอบตกลงทันที

เฉียวโม่ยกจอกสุราขึ้น "ขอบคุณท่านโหวที่ช่วยดูแลเจาเจาแทนข้ามาตลอดหลายวันนี้"

เช่าหมิงยวนบีบมือที่กุมถ้วยน้ำชาแน่นขึ้น กล่าวยิ้มๆ ตามสบาย "สมควรแล้ว คุณหนูหลี่เป็นหมของข้า ข้าพึงดูแลนางให้ปลอดภัยเป็นธรรมดา"

เฉียวเจาชายตามองเขา พลังรำพึงในใจว่า *กลับรู้จักออกตัวเป็น!*

เช่าหมิงยวนไม่เหลียวซ้ายแลขวา ชนจอกกับเฉียวโม่แล้วดื่มน้ำชาจนเกลี้ยง

เฉียวโม่ลอบโศลกศีรษะ

น้องสาวคนโตของเขาฉลาดหัวไวและเก่งกาจรอบตัว ไม่ว่าเรื่องใดๆ ล้วนมีความคิดเป็นของตนเอง เขาในฐานะพี่ชายได้แต่เคารพในความคิดของนาง แต่มองดูบรรยายกาศอันคลุมเครือระหว่างคนคู่นี้อยู่ด้านข้าง เขายังคงอดหนักใจไม่ได้

ตกลงน้องเจาคิดอย่างไรกันแน่

ยังมีกวนจวินโหวอีกคน ก่อนหน้านี้อาสาสมัครสืบข่าวไว้ทุกซอกให้ภรรยาเฉียวโม่ดูแล้วยสบายตาอยู่มาก ทว่าบัดนี้น้องสาวคนโตนั่งอยู่ตรงนี้ดี ๆ

พอเห็นเขาในชุดสีขาวอีกทีก็รู้สึกคับอกคับใจอย่างไร้สาเหตุ

ความสัมพันธ์นี้สลับซับซ้อนเกินไป สุดท้ายเฉียวไม่จึงตกลงใจ
ปล่อยให้เป็นไปตามครรลองธรรมชาติจะดีกว่า

เมื่อกินข้าวเสร็จ เฉียวเจาฝึ่งเข็มให้เซ้าหมิงยวนตามปกติ หลังจากนั้น
กลับจวนแล้วเขียนรายชื่อสิ่งของที่ต้องการแผ่นหนึ่งสั่งให้อาจูไปซื้อหา
จากนั้นก้มหน้าก้มตาแยกแยะกระเปาะพิชที่ซ่อนอยู่ในพื้น

336

ในเวลาต่อมาสำหรับเฉียวเจาแล้วนับได้ว่าสงบสุขไร้คลื่นลม นอกจากไปเที่ยวจวนกวนจวินโหวเพื่อฝังเข็มให้เซ้าหมิงยววันละครั้ง เวลาที่อยู่ในเรือนทั้งหมดล้วนทุ่มไปกับการศึกษาพันพิษชิ้นนั้น

นับวันได้ขอบตาล่างของนางปรากฏรอยคล้ำมากขึ้นเรื่อยๆ วันนี้หลังฝังเข็มให้ชายหนุ่ม เขาถามขึ้นอย่างอดใจไม่อยู่ในที่สุด "คุณหนูหลิ่ พักนี้ท่านพบกับปัญหาอะไรหรือไม่"

"เปล่าเจ้าคะ" เฉียวเจาไม่เข้าใจในชั่วขณะว่าเหตุใดเซ้าหมิงยวจนถึงถามเช่นนั้น

"แต่ท่าทางท่านคล้ายนอนหลับไม่ได้เต็มอิ่มอยู่ตลอด"

เฉียวเจายิ้มอย่างไม่ใส่ใจ "แม่ทัพเขาคงลื้มไปว่าข้ากำลังตรวจสอบพันพิษชิ้นนั้นอยู่"

สายตาของเซ้าหมิงยวจับอยู่ที่รอยคล้ำชัดเจนใต้ตานาง เขาลังเล

เล็กน้อยก่อนกล่าว "คุณหนูหลี่ อันที่จริงเรื่องพวกนั้นท่านลองลืมนั่นไปเถอะ ไม่ต้องสนใจพันพิษหรือฆาตกรตัวจริงเบื้องหลังอะไรนั่นอีก..."

เขายากพูดว่าเรื่องพวกนี้ไม่เกี่ยวกับแม่นางน้อยผู้หนึ่งเช่นนางแต่มองสบดวงตาสีดำลุ่มลึกของเด็กสาว กลับเอื้อนเอ่ยถ้อยคำหลังจากออกจากปากไม่ได้แล้ว

เฉียวเจาแย้มยิ้ม นางจะไม่สนใจก็ได้ เพราะเหตุร้ายในอารามซุอิ้งหนั้นนางเป็นแค่ปลาชิวปลาสร้อยที่กำลังดวงตก โชคไม่ดีถึงไปเจอเข้าพอดีแต่ประการเดียว

ถึงกระนั้นนางลืมนวดตาโหดเหี้ยมอำมหิตของคนร้ายผู้นั้นไม่ลง และยังลืมนิ่งละอันพันละน้อยจากการดูแลช่วยเหลือนางของเหล่าซือฟูในอารามซุอิ้งไม่ได้ ตราบเท่าที่ไม่เหลือปากว่าแรงไม่ว่าอย่างไรก็ต้องลงทำอะไรบ้างถึงจะไม่ทำให้ช่วงหลายวันบนภูเขานั้นต้องออกสั่นขวัญแขวนไปอย่างเปล่าๆ ปลื้ๆ

เหนือสิ่งอื่นใดไม่รู้ว่ามีโอกาสเดินทางสู่จยาเฟิง ส่วนเรื่องพิใหญ่โดนยาพิษที่แกะรอยสืบไปถึงตัวหลั่นซือฮุนยินของมู่เอินป้อแล้วแต่ยังหาหลักฐานมัดตัวไม่ได้ในตอนนี้อีก ส่งผลให้ยามอยู่ว่างๆนางไม่อาจใช้เวลาไปกับการชมดอกไม้ดีดพิณได้อย่างสตรีทั่วไป

"แม่ทัพเซ้ากำลังสืบสาวราวเรื่องอยู่เหมือนกันมิใช่หรือ ข้าหวังว่าจะช่วยเหลือท่านได้บ้าง"

เซ้าหิงยวนอิงเง้นไป เขาลอบประทับใจน้อยๆ คุณหนูหลี่ต้องการช่วยเขา?

จะว่าไปแล้วเรื่องอู่เหมยซือไท่ประสพเคราะห์ภัยก็ไม่เกี่ยวข้องกับเขา แต่เพราะพบเจอเหตุการณ์เข้าโดยบังเอิญ กอปรกับนิสัยที่อยาก

ให้ทุกอย่างอยู่ในความควบคุม เขาถึงตัดสินใจสืบสวนอยู่ลับๆ ก็เพียงเท่านั้น ถ้าสืบทราบเบื่องหลังได้ย่อมดี แต่หากสืบไม่ได้ก็ไม่เป็นไร

ส่วนน้ำใจของคุณหนูหลี่ที่อยากช่วยเขา นี่ เขารู้สึกซาบซึ้งแต่กลับไม่มีสิ่งใดจะตอบแทนได้

ชายหนุ่มคิดถึงตรงนี้ได้แต่ยิ้มขึ้นๆ "ไม่ว่าอย่างไรเข้านอนให้เป็นเวลาจะดีกว่า ไม่อย่างนั้น..."

เฉียวเจา มองเขา

เซาหึงยวนหยักยิ้มด้วยสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน "ไม่อย่างนั้นพี่เฉียวไม่จะเป็นห่วง"

แม้เขาไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรพี่ชายภรรยากับคุณหนูหลี่จู่ๆ ถึงสนิทสนมกันถึงเพียงนี้ แต่ความห่วงใยที่เฉียวโมมีต่อคุณหนูหลี่มาจากน้ำใสใจจริงอย่างแน่นอน

"แม่ทัพเซาวางใจได้ ข้าจะระวังเรื่องนี้ ความจริงตอนนี้พบเงื่อนไขบ้างแล้ว บางทีอีกไม่กี่วันอาจแยกแยะที่มาของพิษได้"

พิษในได้ห้านี้บ้างทำมาจากพืช บ้างเอามาจากสัตว์ต่างๆ บ้างก็สกัดจากดินหิน ส่วนใหญ่อยู่ในสามกลุ่มนี้

แล้วในแต่ละกลุ่มมีพิษชนิดใดบ้างที่พบบ่อย ล้วนมีบันทึกในคัมภีร์พิษโดยเฉพาะ เมื่อเป็นเช่นนั้นอยากแยกแยะพิษให้ได้ว่าใช้พิษอะไร จุดสำคัญคือประสบการณ์กับเวลา

นางไม่ขาดแคลนประสบการณ์ ทั้งยังมีเวลา ด้วยเหตุนี้นางมั่นใจว่าสามารถศึกษาหาคำตอบได้

"เอาเป็นว่าไม่ต้องใจร้อน ค่อยเป็นค่อยไปก็แล้วกัน สุขภาพสำคัญกว่า"

"ทราบแล้วเจ้าค่ะ" เฉียวเจามองเขาด้วยสายตาล้ำลอยยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม สายตาของนางทำให้ชายหนุ่มเกือกระดากอยู่บ้าง เขาเปลี่ยนเรื่องพูดทันที "คุณหนูหลิ่วหรือยังว่าหลายวันก่อนสื่อซีเข้าร่วมกององครักษ์จินอู่แล้ว"

หากพูดว่าองครักษ์จินหลินนั้นใครเห็นใครก็ขยาด ใครเห็นใครก็รังเกียจ องครักษ์จินอู่ก็เป็นตำแหน่งซึ่งเป็นที่ใฝ่ฝันของคนมากมาย ด้วยเหตุนี้ คนในกององครักษ์จินอู่ส่วนใหญ่จึงล้วนเป็นบุตรหลานตระกูลใหญ่ที่ออกเถาเหล่ากอดี

เฉียวเจาไม่แปลกใจที่สื่อซีขึ้นเข้าร่วมกององครักษ์จินอู่ นางพูดยิ้มๆ "ที่นั่นเหมาะกับพี่สื่อจริงๆ เจ้าค่ะ"

เซาหมิงยวนทำท่าจะพูดก็ไม่พูด

หลายวันก่อนสื่อซีชวนพวกเขาไปร่ำสุราดับทุกข์หลายครั้งหลายครา คนที่ไม่เกรงใครหน้าไหนเช่นนั้นกลับไม่เอ่ยสักคำว่าเพราะอะไร แต่เขาคาดเดาได้เลาๆ ว่าต้องเกี่ยวข้องกับคุณหนูหลิ่ว

ทว่าในฐานะคนนอกคงได้แต่มองดูอยู่ด้านข้าง เขามิได้ชอบทำตัวเป็น 'แม่สื่อ'

พอเห็นเซาหมิงยวนไม่กล่าวต่ออย่างรู้กาลเทศะ เฉียวเจารู้สึกพึงใจพอสมควร นางพูดคุยตามสบายอีกสองสามคำก็อำลากลับไป

สารดีคือคนที่เซาหมิงยวนส่งไปทำหน้าที่ชั่วคราว

ระหว่างทางไปถึงลิ่วเอามือทำคางพลางถอนใจเอือก "คุณหนู ท่านได้ถามแม่ทัพเซาหรือไม่ว่าเงินกงจะหายดีเมื่อไรเจ้าค่ะ"

อาการบาดเจ็บของเงินกงสาหัสเอาการ หลังจากเขาก็พักผ่อนอยู่ในจวนกวินโจว

"ถามแล้ว น่าจะยังต้องอีกครั้งเดือนกระมัง"

"ยังต้องอีกครั้งเดือนเลยหรือ..." ปิงลวีซมวดคิ้ว นางจงใจพูดเสียงดังขึ้น "แต่ฝีมือของสารถิตอนนี้อ่อนหดเหลือเกิน ขับรถมาได้ไม่เร็วและไม่นิ่งเรียบเท่าเงินกงว ซ้ายร้องเพลงไม่เป็นอีก ไม่เหมือนเงินกงวเลยเจ้าคะ..."

สารถิตีที่ถือแส้ม้าอยู่ด้านนอกคิดในใจ เกินไปแล้วจริงๆ พูดอย่างอื่นยังพอทำเนา เจ้าหนุ่มเงินกงวนี้ร้องเพลงก็เป็นข้อดีตั้งแต่เมื่อไรกันสุดจะทนแล้วนะ!

"ย่าห์..." สารถิตีหวดแส้ม้าเต็มแรง

ปิงลวีนั่งอยู่ในรถม้าตัวโคลงเคลงไปมา นางพูดบ่นขึ้นว่า "คุณหนูเห็นหรือไม่เจ้าคะ ฝีมือขับรถม้าของสารถิตีคนใหม่ใช้ไม่ได้เลย"

เฉียวเจาส่งเสียงหัวเราะเบาๆ แล้วกล่าวปลอบ "วางใจเถอะ รอเงินกงวหายดีก็ให้เขามารายงานตัวทันที"

เห็นที่ดอกรักจะบานในหัวใจสาวใช้น้อยของนางแล้วจริงๆ

พริบตาเดียวผ่านไปอีกเจ็ดแปดวัน เรื่องที่เฉียวเจาศึกษาอยู่ตลอดช่วงนี้ได้ผลลัพธ์ในที่สุด

"ปิงลวี ตามข้าไปจวนท่านแม่ทัพ"

"วันนี้คุณหนูไปมาแล้วไม่ใช่หรือเจ้าคะ" ปิงลวีแปลกใจอยู่บ้าง

เฉียวเจาไม่อธิบายอะไรมาก "มีธุระ"

"เจ้าคะ" ปิงลวีไม่ถามต่ออีก หยิบเสื้อกับกระโปรงสำหรับสวมออกนอกเรือนมาปรนนิบัติเฉียวเจาผลัดชุด จากนั้นสองนายบ่าวก็มุ่งหน้าไปจวนกวนจวินโหวอย่างเร่งรีบ

เพลานี้เข้าหิมยวนเดินมากอยู่กับเฉียวโม
เฉียวโมยกยิ้มกล่าวขึ้น "ไม่คิดว่าท่านโหวมีทักษะในเชิงหมาก
เข้าขั้นสูง"

"พี่เฉียวโมอย่ากระเซ้าข้าเลย ระดับฝีมืออย่างข้าแค่เดินหมาก
เป็นเพื่อนท่านฆ่าเวลาเท่านั้น"

"ฝีมือเดินหมากของเจาเจาเหนือกว่าข้า" เฉียวโมโพล่งขึ้นคำหนึ่ง
เข้าหิมยวนชะงักนิ่ง "ไม่รู้ที่เฉียวโมพูดถึง 'เจาเจา' คนใด
เฉียวโมหลบตาขวางหมากตัวหนึ่ง เขากล่าวด้วยท่าทางคล้าย
ไม่เอาใจใส่ "ล้วนเหนือกว่าข้า"

เข้าหิมยวนนิ่งเงียบไม่พูดตอบ

เขาเอ่ยถึงคุณหนูหลี่ไม่เหมาะสม แต่จะเอ่ยถึงเฉียวเจาสะกิด
แผลในใจอีกฝ่ายไปไย

ราวกับเฉียวโมไม่สังเกตเห็นว่าเข้าหิมยวนนิ่งเงียบไป เขาพูดเอื่อยๆ
ตามสบาย "อันที่จริงคุณหนูหลี่กับน้องเจาคคล้ายกันมาก ถ้าท่านโหว
เคยอยู่ร่วมกับน้องเจาก็จะรู้เอง"

เรียวปากบางของเข้าหิมยวนเข้มแน่น ข้อมกระดูกตามนิ้วมือเรียวยาว
ที่กำเม็ดหมากไว้ขาวซีดจางๆ

พี่เฉียวโมพูดเรื่องพวกนี้มีจุดประสงค์ใดกัน

"ท่านแม่ทัพ คุณหนูหลี่มาแล้วขอรับ" องค์รักษ์ซึ่งมารายงาน

เข้าหิมยวนมองเฉียวโมแวบหนึ่งก่อนผงกศีรษะบอกกับองค์รักษ์
"เชิญคุณหนูหลี่มาที่นี่"

ไม่นานนักเฉียวเจาก็มาถึง เพราะเรื่องที่ศึกษามานานหลายวัน
สำเร็จลุล่วงในที่สุด จึงพาให้สีหน้าแววตาของนางแดงแต้มด้วยรอยยิ้ม

กระทั้งเสียงทักทายยังแผ่รอยเบิกบานใจ

"แม่ทัพเซ้า พี่ใหญ่"

เซ้าหมีงยวนลุกขึ้น "คุณหนูหลี่มาหาพี่เดียวไม่กระมัง ข้ายังมีงาน
ต้องสะสางพอดี ขอตัวไปห้องหนังสือก่อน"

"ไม่ใช่เจ้าค่ะ ข้ามาหาแม่ทัพเซ้า" แม่นางเดียวมุ่นคิ้ว

คนผู้นี้ฉลาดมากมิใช่หรือ ไฉนวันนี้หัวที่อนัก นางไปแล้วกลับมา
แน่นอนว่าเพราะได้ผลลัพธ์เรื่องพันพิษแล้ว

"คุณหนูหลี่มีเรื่องใดหรือ" เพราะเดียวไม่กล่าวถ้อยคำแปลกๆ พวกนั้น
ทำให้เซ้าหมีงยวนว่าุ่นใจไปชั่วขณะ

เดียวเจาเม้มปาก นางแน่ใจว่าคนผู้นี้หัวทื่อไปแล้วจริงๆ

ใช่ว่าพี่ใหญ่ทำอะไรไว้หรือไม่

337

เฉียวโมจ้องมองกระดานหมากรุกอย่างสบายอารมณ์ *ข้าไม่ได้ทำอะไร
เลยนะ*

เฉียวเจาเหลียวมองรอบตัว เห็นพวกองครักษ์ยืนเฝ้าอยู่ห่างๆ
ไม่ต้องห่วงว่าจะมีคนเข้ามาแอบฟัง นางจึงนั่งลงข้างๆ เฉียวโมแล้วบอก
อย่างตรงไปตรงมา

"พันพิษที่นั่น ข้าหาคำตอบได้แล้วเจ้าค่ะ"

เซาหมิงยวนได้ยินแล้วก็นั่งลงทันใด เขาเอ่ยถามขึ้นว่า "เป็นพิษอะไร"

เฉียวโมเงี้ยวหูฟัง

"พิษนี้น่าจะสกัดจากแมงมุมชนิดหนึ่งชื่อว่าแมงมุมหมาป่านารี"

"แมงมุมหมาป่านารี?" เซาหมิงยวนพึมพำทวนคำนี้ เพียงรู้สึกชื่อ
ของแมงมุมชนิดนี้แปลกเป็นพิเศษ

"แมงมุมหมาป่านารีน่าจะมีถิ่นกำเนิดในเขตแดนหลังหนาน" เฉียวโม

พลันเอ่ยปากขึ้น

เฉียวเจากับเซ่าหึงยวนต่างมองไปทางเขา

"เดิมทีแมงมุมหมาป่านารีมีชื่อว่าแมงมุมตาแดงเพราะลูกตาของมัน เป็นสีออกแดงๆ ตามตำนานที่เล่าขานกันในท้องถิ่น มีเจ้าสาวผู้หนึ่ง โดนแมงมุมพิษซึ่งซ่อนอยู่ในม่านประตูกัดเอาตอนลงจากเกี้ยวเจ้าสาว นางยังไม่ทันก้าวเข้าประตูเรือนของสามีก็พิษกำเริบสิ้นใจไปก่อน ภายหลัง แมงมุมตาแดงก็ค่อยๆ ถูกคนเรียกว่าแมงมุมหมาป่านารี มีนัยความหมายว่า นารีมีภรรยาในชั่วฉับนิ้วมือ" สัมเสียงของเฉียวไม่หนุ่มพลุดูจสายน้ำยาม บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับแมงมุมหมาป่านารีอย่างเป็นจังหวะจะโคน

"หลังหนาน..." เซ่าหึงยวนกับเฉียวเจาสบตากัน เห็นได้ชัดว่า ทั้งคู่นี้ไปถึงเหตุกบฏหลังหนานเมื่อยี่สิบปีก่อน

หรือว่าคนที่ลงมือกับอู่เหมยซือไท่เกี่ยวข้องกับโจรกบฏซู่ฮ้อ?

เมื่อคิดถึงจุดนี้เซ่าหึงยวนมีสีหน้าซึ่งขังยามกล่าวกับเฉียวเจา "คุณหนูหลี่ เรื่องนี้ยุติลงเท่านี้เถอะ"

หากพัวพันกับพรรคพวกกบฏที่เหลือรอดอยู่ของซู่ฮ้อกับการชิงอำนาจ ของเชื้อพระวงศ์ นั้นมิใช่เรื่องที่คนอย่างพวกเขาสมควรยื่นมือยุ่งด้วย

"ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ" เฉียวเจาไม่ได้คัดค้าน

เรื่องในตระกูลตนเองยังรับมือไม่ไหว นางย่อมไม่มีทางอยู่ดีไม่ว่าดี ยื่นมือยุ่งเรื่องชิงอำนาจของเชื้อพระวงศ์พรรคนี้แน่นอน ทันททีที่ถล่าวไป ซ้องแวงกับเรื่องพวกนี้ก็จะถอนตัวไม่ขึ้นตลอดไป

เวลานี้เองมืองครักซ์เดินเข้ามาหยุดยืนไม่ไกลพูดว่า "ท่านแม่ทัพ มีสารด่วนขอรับ"

เซ่าหึงยวนลุกขึ้นยืน "พี่เฉียวไม่ คุณหนูหลี่ พวกท่านนั่งคุยกันก่อน

เข้าไปประเดี๋ยวดียวก็มา"

เขาพูดจบแล้วก้าวออกจากศาลารับลมตรงดิ่งไปที่ห้องหนังสือ
ชายหนุ่มกลับถึงห้องหนังสือที่ปลอดภัยวางใจได้แล้วก็นั่งลง
"เอาสารด่วนมา"

องค์กรฯถือสารด่วนด้วยสองมือยื่นส่งให้
เซ้าหมิงยวนมองเครื่องหมายบนสารด่วน เขาเลิกคิ้วน้อยๆ มีรอยยิ้ม
จุดวาบขึ้นในดวงตา

เป็นสารของเยี่ยลั่ว หรือว่าหมอเทวดาหนีพบมุกนิ่มที่จำเป็นต้องใช้
ในการรักษาแผลไฟไหม้ของพี่เจียวโมแล้ว

เขาแกะปากซองที่ประทับตราครั้งไว้ ออก ดึงสารข้างในออกมาอ่าน
รอบหนึ่งอย่างรวดเร็ว สีหน้าของเขาตึงเครียดขึ้นทีละน้อย นิ้วมือเรียวยาว
ที่จับกระดาษสารไว้สั่นระริก

องค์กรฯกลั่นหายใจ ก้มศีรษะลงไม่กล้ารับจน
ประหนึ่งว่าอากาศที่ไหลเวียนอยู่รอบห้องหนังสือหยุดนิ่งไป ผ่านไป
เป็นนานเซ้าหมิงยวนถึงอ้าปากบอก "ไปเชิญคุณชายเจียวมาที่ห้องหนังสือ"
"น้อมรับคำสั่ง"

เห็นองค์กรฯกำลังก้าวออกไป เซ้าหมิงยวนจึงพูดเสียงขมขึ้นว่า
"จำไว้ อย่าให้คุณหนูหูลีจับพิรุณได้"

"ข้าน้อยทราบดีแล้วขอรับ"

รอเมื่อองค์กรฯปิดประตูห้องเรียบร้อยแล้ว เซ้าหมิงยวนก็เอนหลัง
พิงพนักเก้าอี้ หลับตาถอนใจเฮือกหนึ่ง

ไม่นานนักองค์กรฯก็พาเจียวโมเข้ามา "ท่านแม่ทัพ คุณชายเจียว
มาแล้วขอรับ"

"เจ้าออกไปก่อน"

ในห้องเหลือแค่ชายหนุ่มสองคน

เฉียวโม่เลื่อนสายตามานหาหมิงยวนที่มีสีหน้าไม่สู้ดีลงไปยัง
สารด่วนซึ่งวางอยู่บนโต๊ะหนังสือ

เขาไม่เห็นเนื้อความในสาร แต่คาดเดาได้ว่าต้องเกี่ยวข้องกับ
สารด่วนที่ได้รับอย่างกะทันหันฉบับนี้เป็นแน่แท้

เฉียวโม่ครุ่นหนึ่ง เห็นเซาหมิงยวนไม่ปริปากเสียที เขาเป็นฝ่าย
ได้ถามขึ้น "หรือว่ามีความคืบหน้าเกี่ยวกับผู้อยู่เบื้องหลังการวางยาพิษ
ซ้ำอีก"

เซาหมิงยวนส่ายหน้าช้าๆ

ต่อหน้าพี่เฉียวโม่ยังไม่ยอมเอ่ยปากยากเย็นเพียงนี้ แล้วสมควรบอกกับ
คุณหนูเหลืเซินไรวดี

"ท่านไหนมีเรื่องใดกันแน่" เฉียวโม่ซักกระวนกระวายใจ

ต่อให้เป็นตอนบอกเรื่องที่เขาโดนวางยาพิษ กวนจวินโหวยังไม่เคย
ลังเลอย่างนี้

"เป็นท่านหมอเทวดาหลี่" เซาหมิงยวนอ้าปากพูดในที่สุด

เฉียวโม่มองอีกฝ่ายทันที เขารู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี

เซาหมิงยวนถอนใจยาวๆ เอื้อมหนึ่ง "ได้รับสารด่วนจากผู้ใด
บังคับบัญชาของข้าที่คุ้มครองท่านหมอเทวดาเดินทางสู่ทะเลแดนใต้
หลังจากกลุ่มของพวกเราออกทะเลไปเสาะหาหมึกนิม กลับประสบพายุ
กลางทะเล นอกจากเขาที่ถูกเรือที่แล่นผ่านมาช่วยไว้ คนอื่นๆ ล้วนมี
อันเป็นไปทั้งหมด"

เฉียวโม่ตัวเซถอยหลังไปหลายก้าว เขาเกาะชั้นวางหนังสือพุงตัวไว้

พลางกล่าวเสียงหลง "รวมถึงท่านหมอมเหวตาด้วยหรือ"

เซ้าหึงยวนพยักหน้าเนิบนาบ

เฉียวโม่นั่งลงด้วยสีหน้าเลือนลอย เอาจัณมือทั้งสิบขยุ้มผอมอย่าง
ทรมานใจ เขาพูดพึมพำว่า "ข้าเป็นคนทำร้ายท่านผู้เฒ่าทางอ้อม"

เซ้าหึงยวนนิ่งเงียบไม่กล่าววาจา

เผชิญกับภัยธรรมชาติอย่างพายุกลางทะเล เขายอมไม่อาจกล่าวโทษ
ผู้ใดบังคับบัญชาว่าบกพร่องในหน้าที่ ด้วยเหตุนี้เองในใจจึงยิ่งเคืองกว้าง
ทุกข์ทรมาน

ทั้งคู่ นั่งอยู่ในห้องหนังสือเงียบๆ นานพักใหญ่ ต่อมาเฉียวโม่นะ้ย
เพ่งตื่นจากฝัน เขาหันไปมองเซ้าหึงยวน "ทางเจาเจา..."

ความรู้สึกของเขามีต่อหมอมเหวตาดหี่คือความเคารพนับถือต่อ
ผู้อาวุโส แต่ในกาลก่อนไม่มีใครได้ใกล้ชิดกันเท่าไรนัก ทว่าเจาเจาต่างออกไป
สำหรับเจาเจาแล้วหมอมเหวตาดหี่ก็คือท่านปู่อีกคนหนึ่ง

"ต้องบอกนางหรือไม่ว่า" เซ้าหึงยวนถาม

"แน่นอน" เฉียวโม่ตอบโดยไม่หยุดคิดใคร่ครวญ

"คุณหนูหีต้องเสียใจมากกระมัง" เซ้าหึงยวนถามเสียงเบา

เฉียวโม่กดตรงหว่างคิ้วแรงๆ ทีหนึ่ง เอ่ยด้วยรอยยิ้มฝืดๆ "ใช่ เรื่องนี้
ปิดได้ชั่วคราว ปิดไม่ได้ชั่วชีวิต ถึงจะบอกนางในวันหน้า นางก็ต้องพบกับ
ความเสียใจอยู่ดี ข้าร้ายยังจะตัดพ้อต่อว่าที่พวกเราปิดบังไว้ มิสู้บอก
กับนางตอนนี้เลยจะดีกว่า"

เห็นเซ้าหึงยวนไม่พูดไม่จา เฉียวโม่กล่าวอย่างทอดถอนใจ "วางใจ
เถอะ ถึงเจาเจาต้องเสียใจมาก ทว่านางยอมให้เปิดเผยตรงไปตรงมา
ดีกว่าปิดบังด้วยเจตนาดี แม้มันจะโหดร้ายก็ตามที"

"พี่เจียวโมรู้จักคุณหนูหลี่ดีเหลือเกิน"

"ใช่ ข้าเคยบอกแล้วว่านางกับน้องเจาคคล้ายกันมาก"

เซาหมิงยวนหลุบตาลง "เช่นนั้นเรื่องของท่านหมอมเหวตา ขอให้พี่เจียวไม่ช่วยบอกคุณหนูหลี่ด้วยเถอะ"

เจียวโมไม่รู้จะหัวเราะหรือรำไห้ดี สายตาเขาที่มองเซาหมิงยวน ทอประกายผิดแผกไปอยู่หลายส่วน

เซาหมิงยวนบอกตามสัจย์จริง "ข้ากลัวคุณหนูหลี่ร้องไห้"

"ตกลง ข้าไปบอกนางเอง" เจียวโมลุกขึ้นยืน มาตราว่าจับความรู้สึกจากใบหน้าไม่ออก หากผีทำเขาแลดูหนักอึ้ง

พวกเขาเป็นบุรุษ จะเจ็บปวดทุกข์ใจปานใดก็ต้องกัดฟันทนไว้ แต่เพราะอะไรต้องให้สตรีผู้หนึ่งอย่างเงาเจาพบกับความทุกข์ทรมานเช่นนี้ด้วย ถ้าเป็นไปได้เขาอยากแบกรับแทนนางไว้เหลือเกิน

เจียวโมกลับถึงศาลารับลม

เจียวเจากำลังเอาเม็ดหมากเคาะโต๊ะเล่นๆ ได้ยินเสียงผีเท้าก็เงยหน้าขึ้น นางโยนเม็ดหมากกลับลงไปในโถแล้วลุกขึ้นยืน "พี่ใหญ่..."

สีหน้าของพี่ชายทำให้นางกลืนถ้อยคำหลังกลับลงคอไป

เจียวโมนั่งลงฝั่งตรงข้าม "เจาเจา นั่งสิ"

เจียวเจานั่งลงเงยบๆ

"เจาเจา มีเรื่องหนึ่งต้องบอกกับเจ้า" เจียวโมกล่าวขึ้นต้นแล้วมองสบนัยน์ตาสุกใสของน้องสาว เขาก็เอือนเอ่ยคำพูดประโยคหลังออกจากปากไม่ได้ชั่วขณะ

เซาหมิงยวนยืนอยู่หลังต้นจ๊าฉาทอดสายตามองมาทางศาลา ในใจเขากระสับกระส่ายอยู่บ้างอย่างปราศจากเหตุผล

"พี่ใหญ่?" ท่าทางนิ่งเฉยของพี่ชายทำให้ริมฝีปากของเจี๋ยวเจา ค่อยๆ ซีดลงทีละน้อย นางสะกดอาการสั่นสะท้านไว้ ถ้ามเสี่ยงเนิบช้า "เกี่ยวกับท่านปู่หลัหรือไม่เจ้าคะ เกิดเรื่องขึ้นกับท่านแล้วใช่หรือไม่"

นางสูญเสียสิ่งที่สูญเสียได้ไปเกือบหมดแล้ว ถึงตอนนี้ยังมีอะไร ทำให้พี่ชายไม่กล้าบอกกับนางอีกเล่า

"พี่ใหญ่!"

เจี๋ยวไม่ยั้งมือไปวางทาบหลังมือเย็นเฉียบของน้องสาว "ท่าน หมอเทวดาประสบพายุกลางทะเล ลึ้นบุญไปแล้ว"

เจี๋ยวเจาเหยียดแผ่นหลังไม่กล้าว่าวาจาสักคำ ดวงหน้าซุบตบ เพื่อดูขาวยิ่งกว่าหิมะในฤดูหนาว

เจี๋ยวไม่กุมมือนางแน่นๆ กล่าวเสียงนุ่ม "เจาเจา พี่ใหญ่อยู่ตรงนี้ เจ้ามาได้โดดเดี่ยวคนเดียว เสียใจก็ร้องให้ออกมาเถอะ"

338

เฉียวเจาหลูบตาลงเพ่งมองมือของพี่ชายบนหลังมือตน
มือของเขาใหญ่กว่าของนางมาก เรียวยาวขาวสะอาดทว่าสากดำน
กว่าในความทรงจำ

ตอนพี่ชายพาน้องสาวคนเล็กจากจยาเฟิงดันดันมาถึงเมืองหลวง
ไม่ต้องพบกับความยากลำบากนานัปการหรือไร เมื่อคิดเช่นนั้นอันที่จริง
นางยังนับว่าโชคดี ตอนแรกอยู่กับพวกฉือซัน ต่อมาก็อยู่กับท่านปู่หลี่

ท่านปู่หลี่ไม่เพียงคุ้มครองนางกลับเมืองหลวงอย่างปลอดภัย
ยังทำให้นางกลับเข้าสู่สกุลหลี่อย่างราบรื่น นางในภพก่อนและภพนี้ได้รับความ
เอ็นดูและการปกป้องช่วยเหลือจากท่านปู่หลี่มากมายเพียงใด

พบพรากจากตาย ไยคนเรามีชีวิตอยู่ถึงเป็นทุกซ์เช่นนั้นะ

สีหน้าเหม่อลอยของน้องสาวทำให้เฉียวโม่วอดใจสุดจะกล่าว เขา
ยื่นสองมือไปกุมบ่านางไว้พลางเรียกขาน "เจาเจา..."

เฉียวเจาซ่อนตาขึ้นมองพี่ชาย

ถึงแม้ท่าทางของเขาดูสงบนิ่ง แต่ที่อยู่ลึกเข้าไปในดวงตานั่น
มิใช่ความเจ็บปวดหรือ

ท่านปู่หลั่งต้องการเสาะหาอย่าให้พี่ใหญ่ถึงได้มีอันเป็นไป นางจะ
แสดงออกว่าเสียใจเช่นนี้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นพี่ใหญ่ต้องรู้สึกผิดมากขึ้น

"พี่ใหญ่ ข้าไม่เป็นไร..."

เฉียวโมโอบตัวนางเข้ามาไว้ในอ้อมอก ถอนใจเบาๆ กล่าวขึ้น
"พี่ใหญ่อยากให้เจ้าร้องไห้ออกมามากกว่า"

เซ่าหมิงยวนมองคนสองคนที่สวมกอดกันอยู่ไกลๆ สีนน้ำเขา
ปนไปด้วยอารมณ์หลายหลาก

เฉียวเจาเซบว่าเฉียวโมอยู่มองปราดไปเห็นคนที่อยู่ข้างต้นจำฉา
นางดันตัวพี่ชายออก ยกชายกระโปรงวิ่งไปหาเขา

ชายหนุ่มซึ่งเดิมตั้งใจจะหมุนกายจากไปหยุดยืนนิ่งกับที่

นางวิ่งมาถึงตรงหน้าเขา

"คุณหนูหลี่..."

"ท่านเคยพูดว่าจะคุ้มครองท่านหมอเทวดาให้ดี" ลุ่มเสียงของ
เฉียวเจาห้วนกระด้าง

เซ่าหมิงยวนเพียงรู้สึกอึดอัดจนแน่นตรงกลางอก ส่งผลให้เขา
กล่าววาจาได้ยากลำบากอยู่บ้าง "ข้าขอขมา..."

"คนก็ไม่อยู่แล้ว ขอขมาไปจะมีประโยชน์อันใด" นางพูดด้วยน้ำเสียง
พลุ่งพล่านขึ้น "เซ่าหมิงยวน ท่านปกป้องคนที่อยากปกป้องให้ได้ดีจริงๆ
หรือไม่ ถ้าทำไม่ได้วันหน้าอย่าให้คำรับรองพรคนี่!"

"ข้า..." เซ่าหมิงยวนก้มหน้ามองดวงหน้าปึ้งชาของเด็กสาว หัวใจเขา

ปวดหนึบๆ ระลอกหนึ่ง

คุณหนูหลี่ตำหนิติเตียนได้ไม่ผิด เขาไร้ความสามารถเยี่ยงนี้ มักปกป้องคนที่อยากปกป้องที่สุดไม่ได้เสมอ

ภรรยาของเขาเป็นเช่นนี้ หมอเทวดาหลี่ก็เช่นเดียวกัน

"ข้าขอมาทำนมากจริงๆ" เห็นเด็กสาวหลุบตาลงน้อยๆ เหมือนไม่ยอมมองหน้าเขา เข่าหึงยวนยืมเยาะตนเอง แต่น้ำเสียงสงบนิ่งมาก ดุจเก่า "คุณหนูหลี่ ไม่ว่าอย่างไรก็ตามคนตายไปแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีพได้ โปรดหักห้ามใจด้วย ข้าไปสะสางงานสักหน่อยแล้วค่อยมาอีกที"

เวลานี้มีพี่เจียวไม่คอยปลอบใจคุณหนูหลี่ได้พอดี เขาไม่จำเป็นต้องอยู่ตรงนี้ให้ขวางหูขวางตา

เข่าหึงยวนพยักหน้ากับนางแล้วหมุนกายจะออกเดินไป

เจียวเจาสงบอารมณ์ลงได้ นางส่งเสียงเรียก "แม่ทัพเฮ้า..."

เข่าหึงยวนหยุดฝีเท้าหันกลับมามองนางด้วยสายตาเยือกเย็น

นางย่อกายคารวะ "ขออภัยเจ้าค่ะ เมื่อครู่ข้าควบคุมตัวไม่อยู่"

"คุณหนูหลี่กล่าวไม่ผิดเลย ข้าทำได้ไม่ดีจริงๆ"

เจียวเจาส่ายหน้า "ไม่เจ้าค่ะ เป็นข้าหัวเสียแล้วพาลใส่แม่ทัพเฮ้าเองจริงๆ แล้วข้ารู้ว่าเมื่อเผชิญหน้ากับภยธรรมชาติ กำลังของมนุษย์เรานั้นแสนน้อยนิด เรื่องนี้โทษแม่ทัพเฮ้าไม่ได้ ข้าแค่..."

นางถอนสะอื้นที่หนึ่งก่อนจะเช็ดหางตาอย่างว่องไว "ข้าแค่เสียใจเกินไปก็เลยพูดไม่ยั้งปาก..."

ทั้งที่นางรู้ว่าโยนความผิดไปให้เข่าหึงยวนไม่ได้ แต่พอนางเห็นเขาก็คับข้องหมองใจอย่างห้ามไม่อยู่ ถึงขั้นอยากทุบตีเขาสักยกตามอำเภอใจแล้วค่อยว่ากันอีกที

แต่ว่าเขาคงเสียใจเหมือนกันกระมัง

เห็นดวงตาของเด็กสาวแดงก่ำ เช้าหมีงยวนอยากกอดนางไว้แล้ว
กระซิบพูดพลบขวัญแบบเฉียวโม่เหลือเกิน ทว่าเขาไม่ได้อยู่ในฐานะที่
จะทำอย่างนี้ได้

เขาได้แต่เผยรอยยิ้มอ่อนโยน กล่าวพลบใจว่า "ข้าเข้าใจจิตใจของ
คุณหนูเหลือ ถ้าเสียใจก็ร้องไห้ออกมาเถอะ เก็บกดไว้ในใจจะเสียสุขภาพได้"

เฉียวโม่สาวเท้าเข้ามาในตอนนี้อย่าง

เฉียวเจาฝืนยิ้ม "พี่ใหญ่ แม่ทัพเจ้า ข้าอยากกลับเรือนก่อนเจ้าคะ"

"เจาเจา..."

"พี่ใหญ่วางใจได้ ข้าไม่เป็นไรจริงๆ พงษ์นี้ข้ายังมาเช่นเคยเจ้าคะ"

เฉียวโม่ลอบถอนใจ เขากล่าวกับเช้าหมีงยวน "ท่านโหว รมกวนท่าน
ออกไปส่งเจาเจาด้วย"

ตลอดทางออกจากจวน เฉียวเจาเจียบขี้นมมาก เช้าหมีงยวนอยาก
เปล่งเสียงกล่าวพลบหลายครั้งหลายครา สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น

เขาถูกลิขิตให้มีโชคนที่จะให้นางได้ชบโหล่พักพิงผู้นั้น

"แม่ทัพเจ้า ท่านส่งถึงตรงนี้เถอะ" เฉียวเจาหยุดฝีเท้าตรงหน้าประตู

"ข้าจะไปส่งท่านขึ้นรถม้า"

ตอนนี้เฉียวเจาไม่มีแกล็บอกปิด นางพยักหน้าแล้วเดินไปข้างนอก
เจียบๆ

รถม้าจอดอยู่นอกประตูเล็ก

เช้าหมีงยวนเลิกม่านประตูขึ้นให้นางด้วยตนเอง รอเมื่อนางก้มตัว
ก้าวขึ้นไป รถม้าค่อยๆ แล่นจากไปไกล เขาถึงกลับเข้าจวน

เฉียวโม่ยังคงนั่งอยู่ในศาลา พังมองกระดานหมากที่ยังเดินไม่จบ

เบื่องหน้าอย่างใจลอย

เช่าหมีงยวนนั่งลงฝั่งตรงข้าม "คุณหนูหนีไปแล้ว คุณทำทางนางยังนับว่าปกติดี"

"เพราะเป็นอย่างนี้ข้าถึงเป็นห่วง นางกลัวข้ารู้สึกผิดเลยไม่กล้าร้องให้ต่อหน้าข้า" เฉียวโมพูดเสียงขึ้นๆ

"พี่เฉียวโมรู้จักคุณหนูหนีดีเหลือเกิน"

เฉียวโมมองเขาอย่างพิลึก เห็นสีหน้าแววตาสงบนิ่งของอีกฝ่ายในใจเขาจู่ๆ บังเกิดความคิดชั่ววูบอย่างหนึ่งว่าถ้าบอกให้กวนจวินโหวรู้ตัวตนที่แท้จริงของเขา เขาจะเป็นอย่างไร ยังจะเยือกเย็นและสงวนท่าทีดังเช่นในเวลานี้อีกหรือไม่

เช่าหมีงยวนสังเกตเห็นสีหน้าแววตาของเฉียวโมผิดไปจากเดิมอยู่บ้าง เขาอดถามขึ้นไม่ได้ "พี่เฉียวโม?"

เฉียวโมเบนสายตาออกไปทางอื่น "บางครั้งข้าคิดว่าหากคุณหนูหนีเป็นน้องสาวแท้ๆ ของข้าก็คงดี"

เช่าหมีงยวนหยักยิ้ม "พี่เฉียวโมกับคุณหนูหนีเป็นพี่น้องบุญธรรมกันแล้ว ย่อมเห็นนางเป็นน้องสาวแท้ๆ ได้เต็มที"

"ไม่ใช่" เฉียวโมดึงสายตาลับมามองเขา กล่าวอย่างมีนัยลึกซึ้ง "บางครั้งข้ารู้สึกเหมือนกับว่านางก็คือน้องเจาพื้นคี่นซีพี่ขึ้นมา"

หัวใจของเช่าหมีงยวนเต้นถี่แรงถึงขั้นได้ยินเสียงใจเต้นตึกตัก หากเป็นอย่างนั้นจะดีปานใดหนอ ทว่านี่เป็นเพียงความคิดเพื่อฝันเท่านั้น

เฉียวโมรอคอยการตอบสนองของเช่าหมีงยวน กระนั้นอีกฝ่ายกลับดูคล้ายต้องมนตร์สะกด ไม่ปริปากพูดสักคำอยู่เนิ่นนาน

เขาได้แต่กระแอมกระไอเบาๆ เสียงหนึ่ง

เช้าหมีงยวนสะกดอารมณ์ที่สับสนว่าอุ่นไว้ เอยด้วยสีหน้าเรียบเฉย
"ถึงจะเหมือนกันเพียงใด พวกนางก็เป็นคนละคนกัน"

เขากล่าวตอบเฉยๆไม่ไปเช่นนี้ แต่จนกระทั่งกลับถึงห้องหนังสือ
ในห้วงความคิดเขายังยุ่งเหยิงวุ่นวาย ประเดี๋ยวนี้ถึงคำพูดแปลกๆ
ชอบกลของเฉยๆไม่ ประเดี๋ยวเป็นภาพดวงตาแดงก่ำของเด็กสาว

ชายหนุ่มนั่งอยู่ในห้องหนังสือเงียบๆ ครู่หนึ่งถึงเปิดประตูออกไปยัง
ที่พำนักของเงินกวง

"ท่านแม่ทัพ..." เงินกวงนั่งพิงหัวเตียงกินองุ่นอยู่อย่างเบื่อหน่าย
เหลือแสน พอเห็นผู้บังคับบัญชาเข้ามาก็ยึดตัวขึ้นนั่งหลังตรง

เช้าหมีงยวนทำมือบอกให้เขาเอนกายตามสบายพลางเอ่ย "ดีขึ้น
บ้างหรือยัง"

"เกือบเป็นปกติดีแล้วขอรับ อันที่จริงเข้าไปรายงานตัวได้แล้ว"

"รักษาตัวให้หายสนิทก่อนค่อยว่ากัน"

"ขอรับ" เงินกวงสังเกตเห็นสีหน้าของท่านแม่ทัพไม่มีใครปกติ เขา
จึงขานรับอย่างสงบเสงี่ยม

หลังรอคอยอยู่นานครู่ใหญ่ ไม่เห็นเช้าหมีงยวนอ้าปากพูดอีก
เงินกวงก็เอ่ยถามอย่างระมัดระวัง "ท่านแม่ทัพ ยังมีอะไรอีกหรือไม่ขอรับ"

ท่านแม่ทัพเอาแต่มองข้าโดยไม่พูดไม่จา ทำเอาแม่แต่จะกินองุ่น
ข้าก็ยังกระดากใจแล้ว

"เงินกวง ข้าถามเจ้าคำถามหนึ่ง"

"ท่านแม่ทัพเชิญกล่าว"

"ถ้ามีคนผู้หนึ่งเสียใจมาก ข้าในฐานะสหายธรรมดาไม่รู้จักปลอบใจ
อย่างไรดี ถ้าเป็นอย่างนั้นควรทำเช่นใด"

"ท่านหมายถึงคุณหนูหลีกระมัง" เงินกวงพลั้งปากออกมา
เซ้าหึงยวนมองเขาตาขุ่น
เงินกวงรีบปิดปากไว้ ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "พูดผิดไปๆ ข้ารู้ขอรับว่า
เป็นแค่สหายธรรมดา"
"อย่ามัวพาล่าม! ตอบคำถามข้า"
"ขอข้าคิดดูสักหน่อย" เงินกวงตริตรองครุ่นหนึ่งก็ตาเป็นประกาย
"นี่ก็ออกแล้ว!"

339

ขณะเงินกวงพูดว่านี่ก็ออกแล้ว เขากลอกตามองไม่หยุด อยากจะ
ตรึงสายตาอยู่ที่ใบหน้าของผู้เป็นนายใจจะขาด

มือของเข่าหึงยวนกระตุกเล็กน้อย เขาคิดจะฟาดเงินกวงสักที
แต่คำนี้ถึงว่าคนตรงหน้ายังเป็นคนป่วยถึงฝันขมใจไว้ เอ่ยเสียงห้วน
"รีบพูด!"

เจ้าหนุ่มตัวเหม็น ไม่โดนสั่งสอนมาพักหนึ่งก็ชักกำเริบ

"ท่านแม่ทัพมอบของขวัญให้สหายผู้นั้นได้ขอรับ"

เข่าหึงยวนทำหน้าผิตหัวง "พวกแก้วแหวนเงินทองดูเหมือนฝายนั้น
ไม่เห็นอยู่ในสายตามากเท่าไร อีกอย่างมอบไว้ในเวลาเช่นนี้ก็ไม่เหมาะสม"

คุณหนูหลีกกำลังเสียใจ เขามอบเงินหยวนเป่าให้หนึ่งหีบ? แม้ว่าเขา
ไร้ประสบการณ์ แต่แค่นี้ก็ภาพนั้นในหัวก็ยังรู้สึกไม่เข้าที่

เงินกวงเบะปาก ท่านแม่ทัพปากไม่ตรงกับใจ ยังจะทำปฏิเสธรว่า

ไม่ใช่คุณหนูหลิ เขาจำได้ชัดเจนแจ่มแจ้งว่าท่านแม่ทัพเคยมอบเงินหยวนเป่า
ให้นางสองหีบ หาไม่แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่านางไม่เห็นอยู่ในสายตา

"ท่านแม่ทัพ สหายธรรมดาผู้นี้ของท่านเป็นบุรุษหรือสตรีขอรับ"
เงินกวางจงใจเน้นเสียงหนักตรงคำว่า 'สหายธรรมดา'

"หรือ?"

เงินกวางเอ่ยอธิบายกลั้วเสียงหัวเราะ "ถ้าเป็นบุรุษ อันที่จริงจะมอบ
เงินหยวนเป่าสักหีบก็ไม่เลว แต่ถ้าเป็นสตรีล่ะก็..."

ถึงข้าเป็นสตรี เห็นเงินหยวนเป่าหีบหนึ่งก็แสนจะยินดีปรีดาเอก
เดียวกัน!

เงินกวางรีบปิดความคิดนี้ทิ้งไป กล่าวอย่างจริงจังขึ้นว่า "สามารถ
มอบสัตว์ที่น่ารักให้นางสักตัวได้ขอรับ"

"สัตว์?"

"ใช่แล้ว สัตว์ขอรับ ท่านแม่ทัพลองคิดดู หมาๆ แมวๆ พวกนั้น
น่าเอ็นดูเพียงใด เวลาสหายของท่านทุกข์ใจอยู่แล้วได้เห็นพวกมัน
ไม่แน่ว่าช่วยเบี่ยงเบนความสนใจได้นะขอรับ"

เซ้าหึงยวนพยักหน้า "เจ้าพุดมีเหตุผลอยู่บ้าง เช่นนั้นมอบแมวให้ดี
หรือว่ามอบสุนัขให้ดีเล่า"

เงินกวางเกือบกลกตกตาขึ้นอย่างสุดระงับ

ท่านจะคิดอะไรที่มันแปลกใหม่สักนิดมิได้หรือ ท่านแม่ทัพที่อมะลือ
เช่นนี้ ถ้าไม่ได้ข้าช่วยจะทำฉันใดนะ

"ท่านแม่ทัพ ข้าเพียงยกสุนัขกับแมวเป็นตัวอย่าง ท่านมอบสัตว์
ที่พิเศษๆ ได้ขอรับ"

"เช่นว่า..." เซ้าหึงยวนครุ่นคิดอย่างเอาจริงเอาจัง "มอบลูกม้า

ให้นางสักตัวเป็นอย่างไร"

เงินกวงเหล่ตามองเข้าหึงยวนพลางทำสีหน้าเหยียดหยาม

ท่านแม่ทัพสมองทืบไซหรือไม่ว่า เคยมอบลูกม้าให้คุณหนูเฉียวหวาน
ไปแล้ว ตอนนี้จะมอบของขวัญอย่างเดียวกันให้คุณหนูหลี่

นี่จะมอบของขวัญหรือกวงโทสะกันแล้ว

"เจ้าทำหน้าเช่นนี้หมายความว่าอะไร" เข้าหึงยวนขมวดคิ้ว
คุณหนูหลี่ตัวไม่สูง มอบลูกม้าให้ก็เหมาะสมนี่นา พออารมณ์ไม่ดีจะได้ไป
ขี่ม้าหย่อนใจ

เอ่อ...ไม่รู้ว่าคุณหนูหลี่ขี่ม้าเป็นหรือไม่

ครั้นคิดได้เช่นนี้ เข้าหึงยวนรู้สึกว่ามีลูกม้าให้ดูจะไม่เข้าท่าจริงๆ

เงินกวงลอบถอนใจเฮือก เห็นทีว่าจะให้ท่านแม่ทัพคิดออกเองว่า
มอบของขวัญอะไรถึงจะเหมาะสม ยังมีผู้ตั้งความหวังให้แม่สุกรปีนต้นไม้
จะดีกว่า

สารถีน้อยรู้สึกว่าคุณหนูมีภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ตกกลางปลงใจชี้ทาง
สว่างสายหนึ่งให้แก่ท่านแม่ทัพที่เคารพ "ท่านแม่ทัพ ยังจำนกขุนทองที่
ท่านได้รับมาตอนย้ายเรือนได้หรือไม่ขอรับ"

เข้าหึงยวนส่ายหน้า

แม้ว่าวันที่ย้ายเรือนไม่ได้จัดงานเลี้ยงสุราใหญ่โต กลับได้รับ
ของขวัญอวยพรไม่น้อย แต่ว่าวันนั้นถูกลิขิตให้เป็นวันแห่งความมืดมน
ในความทรงจำของเขาไปแล้ว ด้วยเหตุนี้เรื่องสัตเพหระพวกนั้นล้วนถูก
มอบหมายให้พวกผู้ใต้บังคับบัญชาไปจัดการสะสาง ตัวเขาไม่เคยสนใจ

"นกขุนทองตัวนั้นแสนรู้ยิ่งนัก มันพูดเก่งมากขอรับ สหายของท่าน
เห็นแล้วต้องรู้สึกว่ามันน่ารักและแปลกใหม่ พอได้ฟังเจ้านกกล่าวคำมงคล

สองสามคำ เรื่องกลัดกลุ้มใจใดๆ ล้วนหมดสิ้นไปเป็นแน่"

"เอานกขุนทองตัวนั้นมาให้ข้าดูหน่อยสิ" เขาเอ่ยสั่งขึ้น

สองเค่อต่อมากองครักษ์ผู้หนึ่งกุกุกจ้อหิวกรรกกงกามวิจิตรมาถึง

เข้าหึงยวนพิศดูอย่างละเอียด เห็นนกขุนทองในกรงสีดำปลอดทั้งตัว

ขนเป็นมันเงา ดูท่าทางแข็งแรงปราดเปรียว

"มันพูดเป็นจริง ๆ หรือ" หลังจ้องตากับเจ้านกขุนทองครู่หนึ่งเขาก็ถามขึ้น

"สมดังปรารถนา...สมดังปรารถนา..."เจ้านกขุนทองรับรู้ได้ว่าตนเองโดนสบประมาท มันจึงเปล่งเสียงอย่างร่าเริงสดใส

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นอย่างอัศจรรย์ใจ พุดเสียงคนได้เหมือนจริงถึงเพียงนี้เชียวหรือนี่!

เงินกวลงลอบถอนใจ ท่านแม่ทัพขอรับ พวกคุณชายทั้งหลายในเมืองหลวงมีคนใดที่ไม่ได้เล่นก่ดจิ้งหรีดหรือเลี้ยงนกจนเบื่อบ้าง ไฉนท่านทำท่าทำทางละม้ายเจ้ากวางน้อยหน้าซื่อกระนั้น

แววตาของเข้าหึงยวนอ่อนละมุนลงโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เขามองนกขุนทองในกรงพลาถาม "มันยังพูดคำอื่นได้หรือไม่"

"มันมีศรีสุข...มันมีศรีสุข..."เจ้านกขุนทองเปล่งเสียงอย่างร่าเริงสดใสอีกครา

เข้าหึงยวนเย้าแหย่มันครู่หนึ่ง เห็นมันกล่าวคำมงคลได้ไม่น้อยก็พึงใจเป็นอันมาก

"นกขุนทองตัวนี้มีชื่อเรียกว่าอะไร"

"พวกเราเรียกมันว่าเสี่ยวเฮยมาตลอดขอรับ"

นกขุนทองในกรงได้ยินคำว่า 'เสี่ยวเฮย' แล้วหันบ้นท้ายให้เงินกว

จากนั้นเอาหัวซุกใต้ปีกทำท่าเป็นเชิงว่า 'ข้าไม่ฟัง' กระนั้น

เช้าหึงยวนรู้สึกอึดจรรยาใจยิ่งขึ้น เขานึกในใจว่า คุณหนูหลี่เคยบอกว่าชมชอบพวกนก เจ้านกขุนทองตัวนี้น่าเอ็นดูเพียงนี้ ต้องสร้างความสำราญใจให้นางได้แน่

"อ้อ นกขุนทองตัวนี้ไม่เลว แต่ชื่อของมันสามัญเกินไปบ้าง"

เงินกงงออกความเห็นยี้มๆ "ท่านแม่ทัพ ให้สหายท่านตั้งชื่อให้มันจะไม่ได้ดีกว่าหรือขอรับ"

"มีเหตุผล" เช้าหึงยวนผงกศีรษะ แต่ก่อนเขาติงว่าเงินกงงพูดมาก นำราคาญ บัดนี้เพิ่งพบว่ายังมีข้อดีอยู่ "เจ้าพักรักษาตัวให้ดีๆ รอหายเป็นปกติแล้วไปรับสุราย้ายขุนเพิงสองสามไหให้ห่อขุนเพิง"

เงินกงงได้ยินแล้วดีใจยกใหญ่ "ขอบคุณท่านแม่ทัพอย่างมากขอรับ" ประหยัดเงินค่าสุราเก็บไว้ตบแต่งภรรยาได้อีกก้อนหนึ่งแล้ว

เช้าหึงยวนส่งกรรณกีให้องครักษ์ผู้หนึ่งและสั่งกำชับ "เอานกขุนทองตัวนี้ไปมอบให้ถึงมือคุณหนูสามที่จวนสกุลหลี่"

หวังว่านกขุนทองน่าเอ็นดูตัวนี้จะทำให้จิตใจนางเบิกบานขึ้นบ้าง

ด้านเฉียวเจาเมื่อกลับถึงจวน นางเข้าห้องแล้วบอกให้ปิงลี่กับอาจูออกไปจนหมด จากนั้นก็ปิดประตู

สาวใช้สองนางยืนอยู่ใต้ซุ้มระเบียงนอกประตูพูดคุยกันเสียงเบา

"คุณหนูเจอเรื่องไม่สบายใจมาหรือ"

ปิงลี่ทำหน้างุนงง "ข้าก็ไม่รู้ ตอนคุณหนูสนทนากับแม่ทัพเช้าและคุณชายเฉียวไม่ให้ข้าอยู่ใกล้ๆ"

อาจูมองประตูที่ปิดสนิทอย่างวิตกกังวล "ข้าไปดัมของหวานสักหน่อย

เจ้าเฝ้าคุณหนูไว้ให้ดี มีเรื่องอะไรก็เรียกข้า"

คุณหนูเคยบอกว่ายามอารมณ์ไม่ดี กินของหวานๆ พอรู้สึกถึงความหวานชื่นใจ อารมณ์ก็จะดีขึ้นบ้าง

อาจุไปแล้วปิงลวี่เริ่มใจคอไม่ดี

อาจุพูดอย่างนั้นหมายความว่าอะไร จะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับคุณหนูหรือ เอ๊ะ...หรือว่าคุณหนูจะคิดสั้น

ครั้นคิดถึงความเป็นไปได้นี้ ปิงลวี่ร้อนใจขึ้นมา จึงยกมือตบประตูดังแรง "คุณหนู...คุณหนูเปิดประตูเร็วเข้า!"

ข้างในไม่มีเสียงความเคลื่อนไหวชั่วประเดี๋ยวเดียว สาวใช้น้อยก็เงื้อเท้าถีบประตูห้องเปิดออกแล้ว

เฉียวเจาเพิ่งเดินมาถึงหน้าประตูตะลึงงันตาค้าง

สาวใช้น้อยผู้รู้ตัวว่าก่อเรื่องขึ้นพลันทำตาปริบๆ "คุณหนู ท่านไม่เป็นไรหรือเจ้าคะ"

เฉียวเจาซึ่งนอกจากชอบตาแดงกำกั้ไม่เห็นความผิดปกติใดๆ บนใบหน้าอีกไต่ถามเสียงเบาๆ "มีเรื่องหรือ"

"เอ่อ..." ปิงลวี่กลอกตาไปมารอบหนึ่งแล้วหาข้ออ้างได้ "คุณหนูแม่ทัพเช่าส่งนกมาให้ท่านตัวหนึ่งเจ้าคะ"

เฉียวเจาดูจะคาดไม่ถึงอยู่บ้าง นางนิ่งงันไปอึดใจหนึ่งถึงเอ่ยขึ้น "เอาเข้ามาสิ"

เด็กสาวหมุนกายเดินเข้าไปด้านในเสียบๆ แผ่นหลังของนางชวนให้รู้สึกเศร้าสร้อยชอบกล

ปิงลวี่วิ่งไปหวักรงนกมาจากห้องเล็กด้านข้างอย่างกระวีกระวาด "คุณหนูดูสิ นกตัวนี้ยังพูดคำว่าสมปรารถนาได้ด้วยนะเจ้าคะ"

ในใจเจียวเจากำลังเป็นทุกข์ ไหนเลยจะมีแกใจฟุ้งนงนุชของตัวหนึ่ง
พูดอะไรตลบขบขัน นางบอกเอื่อยๆ "เขานไว้ได้ชายคาเถอะ"

"คุณหนูไม่ฟังมันพูดหรือเจ้าคะ" ปิงลวีตบกรรณก "รีบพูดกับคุณหนู
ว่าสมดังปรารถนาสิ"

สายตาของเจียวเจาหยุดอยู่ที่ตัวนงนุชของโดยไม่คิดอะไร

นงนุชของกลอกลูกตาอย่างว่องไว ก่อนนางจะดึงสายตากลับ จู่ๆ
มันก็เปล่งเสียงว่า "น้องหญิง"

340

เฉียวเจาตวัดสายตามองปิงลวีด้วยสีหน้าเรียบเฉย
ปิงลวีเกาทำยทอย "น่าแปลกนัก ก่อนหน้านี้นั้นยังพูดคำว่าสมดัง
ปรารถนาอยู่ซัดๆ เลยนะเจ้าคะ"

สาวใช้น้อยพูดพร้อมกับเคาะกรงนกเบาๆ "สมดังปรารถนา สมดัง
ปรารถนา"

นกขุนทองเอียงคอมองหน้าปิงลวี "สมดังปรารถนา"

ปิงลวีหัวกรงนกไปตรงหน้าเฉียวเจาอย่างตื่นเต็นคึกคัก "คุณหนู
ท่านได้ยินแล้วกระมัง เป็นคำว่าสมดังปรารถนา"

เจ้านกขุนนางจ้องเฉียวเจาตาเขม็ง "น้องหญิง น้องหญิง"

เฉียวเจาอึ้งงัน "..."

ปิงลวีเบิกตากว้างอย่างตกใจ นางขบคิดเล็กน้อยแล้วตบมือกล่าวขึ้น
"ข้าทราบแล้ว นกตัวนี้พูดกับแต่ละคนไม่เหมือนกันเจ้าคะ"

"เอามันแขวนไว้ได้ชายคาก่อนเถอะ" เฉียวเจาบอกเสียงเรียบ
 เช่าหมีงยวนมอบนกขุนทองที่ส่งเสียงเรียก 'น้องหญิง' ให้นางตัวหนึ่ง
 นี่คิดจะทำอะไรกันแน่

ตกตึกเฉียวเจาถอนไม่หลับ เหม่อมองตะขोजินเกี่ยวมานเหนือเตียง
 อย่างใจลอย ภาพความทรงจำตอนอยู่ร่วมกับหมอเวทดาหลี่หลังไหล
 เข้ามาในหัวสมองเป็นฉากๆ รวากับสายน้ำ

ตอนกลางวันอยู่ที่จวนกวนจวินโหว นางเสียใจมากเกินไปจนลืม
 ชักถามเช่าหมีงยวนอย่างชัดเจนว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร นางไม่เชื่อว่า
 ผู้เก่งกาจประหนึ่งเทพเซียนเช่นท่านปู่หฺลี่จะโชคร้ายปานนั้น

ไม่ได้ พรุ่งนี้ต้องไปถามเขาให้ละเอียดแจ่มแจ้ง

เฉียวเจาลุกขึ้นนั่งกอดผ้าห่มผืนบางๆ อย่างเหม่อลอยกลางผืนราตรี
 สงัดเงียบนานครู่หนึ่งถึงลงจากเตียงไปรินน้ำ

อาจุทีนอนอยู่ด้านนอกได้ยินเสียงก็เดินเข้ามา นางรีบบอก "คุณหนู
 ขำรินให้เองเจ้าคะ"

"ไม่ต้อง เจ้าไปนอนเถอะ" เฉียวเจาห้ามอาจุไว้ นางรินน้ำอุ่นถ้วยหนึ่ง
 กุมด้วยสองมือพลงนั่งลงบนเก้าอี้

ด้วยเด็กสาวมีเรือนกายเล็กและบอบบาง นางนั่งบนเก้าอี้แล้ว
 ดูเหมือนซุกตัวอยู่บนนั้นมากกว่า สองเท้าของนางเปลือยเปล่า ดูปลอยตัว
 ตามสบายอย่างที่อาจุไม่เคยเห็นมาก่อน

อาจุยืนอยู่กับที่ไม่ขยับตัว

เฉียวเจาเติมน้ำคำหนึ่งก่อนเงยหน้าขึ้นมองสาวใช้ นางถอนใจเอือก
 ขี้ที่เก้าอี้ด้านข้างพลงกล่าวว่า "นั่งสิ"

อาจุจรดผีทำเบาๆ เดินมานั่งลงเป็นเพื่อนเฉียวเจาอย่างเงียบเงียบ
"อาจุ หมอเทวดาหลี่ประสบเคราะห์ร้ายแล้ว" เฉียวเจาดีมน้ำหมดถ้วย
แล้วเอ๋อปากขึ้น

อาจุสะดุ้งสุดตัว มองเฉียวเจาอย่างตกตะลึง
เฉียวเจาเบือนหน้าไปมองนาง เผยรอยยิ้มที่เศร้าโศกยิ่งกว่าร่ำไห้
"เหนือคาดมากกระมัง"

"คุณหนู..."

เฉียวเจาหลุบตาลงเพ่งมองถ้วยกระเบื้องลายครามในมือ สีนํ้าเงินสด
บนถ้วยขับเน้นมือของนางให้ขาวยิ่งกว่าหยกขาว "จนตอนนี้ข้ายังเหมือน
อยู่ในความฝันจนไม่อยากจะเชื่อ"

นางขดตัวอยู่บนเก้าอี้กล่าวประโยคนี้ด้วยหน้าตาซีดเผือด มือสั่น
ระริกไม่หยุด ดวงตาฉาบประกายน้ำวาวๆ ทว่าไม่มีน้ำตาไหลรินลงมา

ในคำคืนที่เงียบสงบมืดสามัญนี้ อาจุตระหนักขึ้นได้ในบัดดลว่า
แท้จริงแล้วคุณหนูผู้เก่งกาจไปเสียทุกอย่างในความคิดของนางเสมอมา
ยังเป็นเด็กสาวที่ยังไม่เจริญวัยเต็มที่

อาจุลุกขึ้นเดินไปที่ข้างกายเฉียวเจา ยื่นมือโอบไหล่นางไว้อย่าง
ห้ามใจไม่อยู่

นางรู้ว่าทำเช่นนั้นเป็นการอาจเอื้อมล่วงเกิน ทว่าเวลานั้นนางเพียง
อยากโอบกอดอีกฝ่ายไว้อย่างนี้

ตัวของเฉียวเจาแข็งแกร่งไปก่อนจะผ่นคลายลง จากนั้นนางเอาหน้า
ซุกอกอาจุเงียบๆ อยู่นาน

อาจุรู้สึกได้ว่าสาบเสื้อเปียกแฉะ แต่นางอยู่นิ่งๆ ไม่เคลื่อนไหว

พักใหญ่ต่อมาเฉียวเจาลุกขึ้นยืนถึงแม้ใบหน้ามีรอยขึ้นๆ ทว่าสีหน้า

สงบนิ่งมาก "อาจู่ไปนอนเถอะ ข้าจะออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์สักหน่อย"

อาจู่ไม่วางใจให้เฉียวเจาออกไปคนเดียวอย่างเห็นได้ชัด นางเดินตามหลังไปเสียบๆ

เฉียวเจาอย่างทำออกนอกห้อง

รัตติกาลในฤดูร้อน ผืนฟ้าไฟศาลกว้างไกลสูงลิบประดับประดาด้วยแสงดาวดูภาพฝัน ช่วยปลอบประโลมจิตใจของผู้ไม่อาจหลับไหลได้มากเท่าไรก็สุดรู้ กรงนกที่แขวนไว้ได้ขายคาแกว่งไกวไปมาเบาๆ ตามแรงลมยามดึก

เฉียวเจาเดินเข้าไปด้วยมือเท้าแผ่วเบา

นกขุนทองในกรงนอนหลับไปแล้ว สองเท้าของมันเกาะบนผนังกรงปากคาบซี่ไม้ไผ่ที่เป็นโครงกรงนก เพราะน้ำหนักตัวของมันเทไปด้านหนึ่งกรงก็เลยเอียงเล็กน้อย ทำให้รู้สึกว่ามันจะลื่นตกลงมาได้ทุกเมื่อ

ท่านอนชวนขันอย่างนี้ทำให้มุมปากของเฉียวเจาขยับขึ้นอย่างสุดระยับ นางยื่นมือไปแตะหัวมันเบาๆ

นกขุนทองตกใจตื่นทันที ตัวเผลอตกลงไปบนพื้นกรง มันตะเกียกตะกายกระโดดขึ้นไปบนไม้คอกัน ดวงตาเล็กกลมดิกเขม่นมองคนที่รบกวนหัวงนิทรอันแสนสุขของมัน

"ขอโทษด้วย"

นกขุนทองจ้องหน้าเฉียวเจาชั่วครู่ก่อนอ้าปากออก "น้องหญิง ยืมให้ท่านพี่หน่อยสิ"

เฉียวเจานิ่งงัน "..."

ตกลงเข้าหึงยวนมอบนกขุนทองเช่นนี้ให้นางหมายความว่าอะไรกันแน่

แม่นางเจียวกลับเข้าห้องเอนกายลงบนเตียงเจียบๆ ก่อนจะค่อยๆ
หลับไป

อาจุห่มผ้าห่มให้นางอย่างเบาไม้เบามือ แล้วถอยออกไปอย่าง
ปราศจากลุ่มเสียด

ยามราตรีผ่านไปอย่างรวดเร็ว เจียวเจามีได้ลูกจากเตียงตรงเวลา
ดังเช่นที่ผ่านมา อาจุเดินย่องเข้ามาเห็นนางจับไข่จนสองแก้วแดงก่ำแล้ว
แตกตื่นทำอะไรไม่ถูก

"คุณหนู..." อาจุเอามืออังหน้าผากผู้เป็นนาย สัมผัสที่ร้อนจนน่าตกใจ
ทำให้มือของนางสั่นกระตุก

"คุณหนู ท่านตื่นสิ" อาจุเขย่าตัวเจียวเจาเบาๆ เห็นนางไม่ตื่นก็รีบไป
รายงานเหอซือ

เหอซือได้ยินแล้วร้อนใจเจียนคลั่ง รีบสั่งคนไปเชิญหมอมตามคำเล่าลือ
ในเมืองหลวงมาตรวจอาการให้เจียวเจาทันที

"ท่านหมอ บุตรสาวข้าเป็นอย่างไรบ้าง"

หมอลุกขึ้นยืนลูบเคราพลางกล่าว "บุตรสาวท่านกลัดกลุ้มกังวล
เกินไป ธาตุไฟคั่งค้างรบกวนจิต ข้าเขียนใบสั่งยาให้นางทีบหนึ่ง กินแล้ว
พักผ่อนให้เต็มที่ก็ไม่ใช่เป็นอะไรมากรแล้ว ข้อสำคัญคือต้องทำให้สบาย
อย่ากลัดกลุ้มกังวล"

เหอซือพยักหน้าถี่ๆ นางรอนจนหมอออกไปเขียนใบสั่งยาตรงโถงห้อง
อีกฝั่งหนึ่ง ค่อยจับมือร้อนจัดของเจียวเจาไว้พร้อมกับแอบเช็ดน้ำตา
"เจ้าลูกผู้นี้ยังเด็กยิ่งเล็กรื่องกลุ้มใจอะไรกัน ตอนแม่อายุเท่าเจ้ายังไม่
รู้เลยว่าคำว่า 'กลุ้มใจ' เขียนเช่นไร"

เหอซือนั่งเฝ้าอยู่ตลอดจนใกล้เที่ยงวัน เจียวเจาถึงลืมตาขึ้น

"เจาเจา เจ้าพื่นได้เสียที ดีขึ้นบ้างหรือไม่"

แววนางเงาในดวงตาเฉียวเจาเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว นางเอ่ยถามเสียงเบา "ท่านแม่ เป็นยามอะไรแล้วเจ้าคะ"

"จวนเที่ยงวัน เจ้าหิวแล้วกระมัง แม่ให้คนต้มโจ๊กลูกบัวใส่ฝูหลิง* ไว้ให้เจ้า แม่ป้อนเจ้ากินสักชามนะ"

"เที่ยงวัน?" เฉียวเจาตื่นเต็มตา "ข้านอนจนถึงเวลานี้เชียวนะหรือนี่"

"ไฉนละสิ ยาทที่ท่านหมอสั่งให้เจ้าต้องป้อนให้เจ้ากินทั้งที่ยังนอนไม่ได้สตืออยู่ แม่เป็นห่วงแทบแย่" เหลือชื่อโอบเฉียวเจาพาลงทอดถอนใจ "เจาเจาเอ๊ย บอกแม่มา เจ้าไม่สบายใจเพราะอะไรกันแน่"

"ท่านแม่ ข้าหิวแล้ว" เฉียวเจาพูดเสียงค่อย เรื่องพวกนี้นางจะบอกกับท่านแม่ได้อย่างไร

เฉียวเจาพูดคำเดียวก็หันเหความสนใจของมารดาได้ดังคาด เหลือชื่อกล่าวเร่ง "รีบไปยกโจ๊กมา"

อาจุดักโจ๊กลูกบัวใส่ฝูหลิงมารอท่าแต่แรก เหลือชื่อยื่นมือรับไว้ "ให้แม่ป้อนเจ้าเถอะ"

"ท่านแม่ ข้ากินเองได้เจ้าคะ" เฉียวเจายื่นมือไปรอรับชามโจ๊ก เหลือชื่อชิงดาไส่งนาง "อยู่เฉยๆ"

เฉียวเจาไม่พูดอะไรอีก กินโจ๊กหมดทั้งชามอย่างว่านอนสอนง่าย แล้วจะลุกขึ้น

"ไม่นอนลงดีๆ จะไปทำอะไรอีกหรือ" เหลือชื่อยึดตัวนางไว้

"ท่านแม่ ข้าต้องไปจวนกวนจวินไหวเจ้าคะ"

เหลือชื่ออ้าปากกว้าง "เจาเจา เจ้าไม่สบายอยู่ยังจะไปจวนกวนจวินไหว"

* ฝูหลิง หรือโป่งรากสน คือสมุนไพรจีน มีสรรพคุณขับน้ำและความชื้น บำรุงกล้ามเนื้อ และทำให้จิตใจผ่อนคลาย

ทำอะไร"

"ท่านปู่หลี่ให้ข้าใช้ตำรับยาที่ท่านทิ้งไว้ให้ช่วยรักษาใบหน้าของคุณชายเฉียวไม่ใช่หรือ ข้าต้องไปทุกวันเจ้าคะ"

ก่อนหน้านี้เฉียวเจาไปที่จวนกวนจวินไหวจะใช้ซื้ออ่างนี้ เพราะคนทั้งสกุลหลี่ล้วนเคารพนับถือหมอเทวดาหลี่อย่างมาก ย่อมไม่มีเสียงทักท้วง

เมื่อได้รับถ่ายทอดความรู้จากผู้อื่น เป็นธรรมดาที่ต้องทำตามคำฝากฝังของเขาให้ลุล่วง นี่เป็นคติพื้นฐานในการประพฤติตน

ทว่าวันนี้เหอซือไม่ยอมแล้ว นางปฏิเสธอย่างเด็ดขาด "ปกติแม่ตามใจเจ้าเสมอ แต่วันนี้ไม่ได้ วันนี้เจ้าอย่าไปที่ใดทั้งนั้น อยู่กับเรือนพักรักษาตัวให้ดีๆ"

341

เฉียวเจาได้ยื่นเหอชื่อพูดดั่งนั้นก็ขานรับทันใด "เจ้าคะ"
เหอชื่ออิงไปนานครู่หนึ่ง บุตรสาวเชื้อพั้งถึงเพียงนี้ นางไม่เคยชิน
เอาเสียเลย

รอหลังจากเหอชื่อออกไป เฉียวเจาหลับตาพักผ่อนเล็กน้อยถึง
เอ่ยสั่งอาจู่ "ปรนนิบัติข้าพลัดชุดเถอะ"

อาจู่หยิบเสื้อผ้าสำหรับสวมออกนอกเรือนมาเงี่ยบๆ

เฉียวเจามองนางด้วยสายตาคมเขย "อาจู่ เจ้าเข้าใจผู้อื่นดี"

อาจู่ปรนนิบัตินางพลัดอาภรณ์พลงพูดเสียงเบา "ความจริงข้า
เป็นห่วงสุขภาพของคุณหนูมาก แต่ข้ารู้ว่าท่านต้องไปแน่ แค่หวังว่า
ท่านอย่าลืมนดูแลตนเองด้วยเจ้าคะ"

"วางใจเถอะ เรื่องในเรือนยังต้องให้เจ้าดูแลจัดการ ถ้าเกิดพวก
นายหญิงมาหาข้า ก็บอกว่าข้าหลับไปแล้ว"

"เข้าใจแล้วเจ้าคะ"

จวบจนเจียวเจาเตรียมตัวพร้อมสรรพและบอกกับปิงลี้ว่าจะออกจากเรือน สาวใช้น้อยปิดปากด้วยความตกใจ "คุณหนู ท่านป่วยอยู่ ยังจะไปจวนกวนจวินไหวอีกหรือเจ้าคะ"

"อย่ามัวชักช้าเสียเวลา ไปกันเถอะ"

นายบ่าวสองคนแอบออกไปเงียบๆ นั่งรถม้ามุ่งหน้าตรงไปยังจวนกวนจวินไหว

เซาหมิงยวนกับเจียวโม่ตีม้ำชาอยู่ใต้ต้นไม้ในลานเรือนด้วยกัน
สายตาของทั้งคู่ตัวมองประตูลานเรือนเป็นระยะ

เจียวเจามาสายทำให้ในใจพวกเขากระวนกระวายอยู่บ้าง

"พี่ใหญ่..."

"ว่าอย่างไร หว่านวาน?"

เจียวหว่านทำปากย่น "พี่ใหญ่ ข้าเรียกท่านตั้งสองครั้งแล้วเจ้าคะ"

เจียวโม่แยมยิ้ม "ขอโทษด้วย เมื่อครูพี่ใหญ่กำลังคิดเรื่องงานอยู่ หว่านวานมีอะไรหรือ"

"วันนี้พี่ใหญ่ไปดูข้าซีมาได้หรือไม่เจ้าคะ ข้าซีเองคนเดียวได้แล้วนะ"

เจียวโม่ยกมือยืมน้องสาว "หมูน้้ออากาศร้อนมาก รออีกสักกระยะให้อากาศเย็นสบายขึ้นได้หรือไม่"

หมอลเวดดาหลี่เคราะห์ร้ายจบชีวิตลง เขายังต้องหารีกับน้องสาวคนโตเรื่องสร้างสุสานหมวกกับอาภรณ์* ให้ท่าน ไหนเลยจะมีแก่ใจเที่ยวเล่นกับน้องสาวคนเล็กเล่า

* สุสานหมวกกับอาภรณ์ คือหลุมศพที่ฝังเพียงเสื้อผ้าผู้ตายลงไป เพราะไม่มีศพให้ฝัง

"ก็ได้เจ้าค่ะ" แม้ว่าเฉียวหวานจะผิดหวังอยู่สักหน่อย แต่นางเชื่อฟังคำพูดของพี่ชายมาแต่ไหนแต่ไร จึงหันไปดึงแขนเสื้อของเซ้าหิงยวนกล่าวว่า "เช่นนั้นพี่ชายไปเป็นเพื่อนข้านะเจ้าคะ หวานวานอยากให้พี่เขยดูว่าข้ามีมาเป็นอย่างไรบ้าง"

เฉียวไม่ขมวดคิ้ว "หวานวาน อย่ากังวลใจพี่เขยของเจ้า เขาก็มีงานเหมือนกัน"

"พี่เขยมีงานอะไรหรือเจ้าคะ"

"พี่เขยกำลังรอคุณหนูหลีมาหาหรือเรื่องงาน หวานวานไปเล่นก่อนเถอะ รอดวงอาทิตย์ตกดินแล้วพี่เขยไปขี่ม้ารอบหนึ่งกับเจ้าที่ลานฝึกยุทธ์" เซ้าหิงยวนบอก

"ก็ได้เจ้าค่ะ" เฉียวหวานเดินหน้าม่อคอยคอยออกไป ระหว่างทางพบกับเฉียวเจาที่ตามองครักษ์เข้ามา

"หวานวาน..." เฉียวเจาร้องเรียกคำหนึ่ง

เฉียวหวานเงยหน้าขึ้นมองเฉียวเจา เอ่ยทักทายว่า "พี่หลี" อย่างกะบึ้งกะบอนแล้วแม่มางน้อยก็ทำปากยื่นเดินจากไป

"ท่านแม่ทัพ คุณหนูหลีมาแล้วขอรับ" องครักษ์ยืนรายงานอยู่ตรงประตูลานเรือน

เซ้าหิงยวนกับเฉียวไม่ลุกขึ้นยืนพร้อมกัน

เฉียวเจาทำมือบอกให้บิงลวี่ไปพักผ่อนตามสบาย จากนั้นย่างเท้าไปหาพวกเขา "พี่ใหญ่ แม่ทัพเซ้า เมื่อคืนข้านอนหลับไม่สนิทเลยตื่นสายเจ้าค่ะ"

"ไม่เป็นไร คุณหนูหลีสมควรพักผ่อนให้มากๆ"

"ถ้าอย่างนั้นข้าไปฝังเข็มให้แม่ทัพเซ้าก่อนดีกว่า" อันว่าหมอรักษา

ตนเองไม่ได้ อาการป่วยหนนี้ของนางเกิดจากเศร้าเสียใจเกินไป สิ่งสำคัญมิใช่กินยา แต่เป็นผ่นคลายจิตใจและพักผ่อนให้เต็มที่ กระนั้นความรู้สึกโศกเศร้าระทมใจสามารถบรรเทาลงได้ในเวลาอันสั้นหรือ นางก็ไม่แน่ใจว่าเมื่อไรจะทานทนไม่ไหว ดังนั้นทำเรื่องสำคัญให้เสร็จก่อนค่อยว่ากันถึงเรื่องอื่น

ภายในห้องเยียบเยิบ เด็กสาวฝังเข็มเงินลงตรงตามตำแหน่งอย่างแม่นยำที่ละเลมด้วยสีหน้าเอาจริงเอาจัง ดูท่าทางไม่ผิดปกติใดๆ ทว่าไอร้อนที่แผ่ชานมาตามปลายนิ้วทำให้เซาหึงยวนเป็นห่วง

"ดูสีหน้าคุณหนูหลิไม่สู้ดีเลย"

เฉียวเจามองเขาแวบหนึ่ง นางพูดเสียงเบา "ได้ยินข่าวอย่างนั้นเป็นธรรมดาที่จะหลับไม่สนิท"

"ข้าขอโทษ..."

เฉียวเจาอดหงุดหงิดไม่ได้ นางกล่าวเอื่อยๆ "ประสพภัยธรรมชาติเป็นความผิดของแม่ทัพเซาหรือไร นอกจากขอโทษ ท่านพูดอย่างอื่นไม่เป็นแล้วหรือเจ้าคะ"

พูดอย่างอื่น? บอกตามตรง เรื่องจะปลอบใจสตรีนางหนึ่งเช่นไร เขาไม่มีประสบการณ์อันใดจริงๆ

เซาหึงยวนขบคิดอย่างจริงจังก่อนถามขึ้น "ของขวัญเมื่อวานคุณหนูหลิถูกใจหรือไม่"

"ของขวัญ?"

"กั้นกุนทองตัวนั้น เดิมทีมันชื่อว่าเสี่ยวเฮย ไม่รู้ว่าท่านตั้งชื่อเพราะอะไรให้มันหรือยัง..." สังเกตเห็นเด็กสาวเบื่องหน้าทำสีหน้าแปลกไป เซาหึงยวนก็กลืนถ้อยคำหลังกลับลงคอ

นกขุนทองตัวนั้นแปลงเสียงเป็นคำพูดได้ อีกทั้งล้วนเป็นถ้อยคำมงคล หรือว่าคุณหนูหลิไม่ชมชอบ?

เฉียวเจาเองบุรุษซึ่งทำหน้าที่หลอหลลด้วยสายตาชอบกล นางเอ่ยถาม "ท่านแม่ทัพนี่อะไรขึ้นมาถึงมอบนกขุนทองให้ข้าเจ้าคะ"

แม่ทัพหนุ่มคิดคำนึงในใจ เพราะรู้สึกว่าคุณไม่คอยชื่นชอบแก้วแหวนเงินทองมากเท่าใดนะสิ

แน่นอนว่าคำกล่าวนั้นเขาไม่มีทางพูดออกมา แม่ทัพหนุ่มกระแอมกระไอให้คอล่องก่อนกล่าว "นกขุนทองตัวนั้นพูดจาได้ชวนหัวดี"

แม่นางเฉียวเล็กคิ้วขึ้นอย่างขมใจ เรียกซ้ำว่าห้องหญิงตลอดนี้หรือคือที่เจ้าหมิงยวนเห็นว่าชวนหัว

"แม่ทัพเจ้าเคยได้ยินนกขุนทองตัวนั้นพูดแล้วหรือ"

เขาผงกศีรษะ "แน่นอน ข้าก็รู้สึกว่ามันพูดจาชวนหัวถึงมอบให้คุณหนูหลิ หวังว่ามีมันเป็นเพื่อนท่านจะเบิกบานใจขึ้นบ้าง"

"ขอบคุณมากเจ้าคะ"

"ท่านถูกใจก็พอ"

เฉียวเจาเก็บเข็มขึ้นแล้วเริ่มซักถามเรื่องของหมอเทวดาหลิ "แม่ทัพเจ้าขัดข้องหรือไม่ถ้าข้าจะขอดูสารคดีของเยี่ยลั่วสักหน่อย"

ชายหนุ่มสวมเสื้อพลางกล่าว "อยู่ในห้องหนังสือ คุณหนูหลิตามมาสิ"

ห้องหนังสืออยู่ไม่ไกลนัก นางตามเขาไปถึงที่นั่น มองปราดเดียวก็เห็นภาพวาดคนที่แขวนอยู่บนผนังฝั่งซ้าย

ในภาพเป็นสตรีชุดสีขาวยืนอยู่ข้างดอกจินอินช่อหนึ่ง มือจับดอกไม้ไว้สีหน้าเฉยเมย นี่คือร่างเดิมของนางอย่างจะแจ้ง

เมื่อเห็นเฉียวเจาหมองภาพจนตาไม่กะพริบเข้าหึงยวนจึงส่งเสียงเรียก
"คุณหนูหลี่?"

นางตั้งสายตาคืนมา "ภาพนี้..."

"เอ่อ...ในภาพเป็นภรรยาข้าเอง" เขาบอกอย่างเปิดเผย

นางเหลียวหน้าไปมองภาพบนผนังซ้ำอีกคราอย่างอดใจไม่อยู่

เข้าหึงยวนหยักยิ้ม "วาดได้ไม่ดีเท่าคุณหนูหลี่"

"ข้าได้ยินว่าแม่ทัพเข้าเดินทางไปออกรบในวันพิธีมงคล..."

เขาอาศัยแค่เห็นนางบนกำแพงเมืองเยียนชั่วแวบนั้นก็วาดได้ถึง
เพียงนี้ นางรู้สึกกว่าหาได้ยากแล้ว

แววตาของเข้าหึงยวนหม่นแสงลง เขาเอ่ยเสียงเบา "คุณหนูหลี่
นี่คือสารของเยี่ยแล้ว"

เฉียวเจารับสารไว้เสียๆ นางรู้สึกได้ว่าเขาไม่เต็มใจเอ่ยถึงเรื่องของ
ภรรยาที่ล่องลับไปมากกว่านี้

หลังอ่านเนื้อความในสารจบโดยไม่ตกหล่นสักคำ นางก้มหน้า
ไม่กล่าววาทานานครู่หนึ่ง

"คุณหนูหลี่ หักห้ามใจด้วย"

เฉียวเจากำแผ่นสารไว้ นางสงบอารมณ์อยู่เสียๆ ก่อนเงยหน้า
มองเขา "ในสารบอกว่าเรือของพวกเขาล่มเพราะโดนพายุพัด หลังเยี่ยแล้ว
ฟื้นขึ้นมาก็อยู่บนเรือที่ผ่านทางมาลำหนึ่ง พุดอีกนัยหนึ่งคือเขายังไม่ได้
เห็นศพของหมอเวทดาหลี่ ถูกต้องหรือไม่เจ้าคะ"

นัยน์ตากระจางใสของเด็กสาวสะท้อนเงาดวงหน้าหล่อเหลาของ
ชายหนุ่ม ประกายในดวงตานางทำให้เงาสะท้อนของเขาแผ่รัศมีเรือเรือง
ไปด้วย

เซ้าหมิงยวนรู้ว่านี่คือประกายแห่งความหวังที่บังเกิดขึ้นยามคนผู้หนึ่งเผชิญหน้ากับข่าวร้ายที่ไม่อยากเชื่อ เช่นเดียวกับเขา ในห้วงความฝันที่ราตรีต่อที่ราตรี เขายืนอยู่ตรงเชิงกำแพงเมืองเยียนที่แดนเหนือ ยิ่งธนูดอกนั้นออกไปแล้วตื่นขึ้นพร้อมเหงื่อออกท่วมตัว ล้วนทำให้เขาอุปาทานไปเองว่าตนไม่เคยยิงธนูดอกนั้น ภรรยายังอยู่ในเมืองหลวงที่รู้เรื่องเฟื่องฟู รวบรวมเรืราที่พกลับไปพร้อมชัยชนะ

"ถูกต้อง เยี่ยมล้ำยังไม่พบศพของหมอมเหวดาหลี่" เซ้าหมิงยวนกล่าวว่า
เช่นนี้

กลางท้องทะเลเว้งกว้างใหญ่ เกิดเหตุเรืออัปปางหาศพไม่พบ เป็นเรื่องธรรมดา เขากะจ่างแจ้ดี คุณหนูหลี่ก็เช่นกัน

"เมื่อเยี่ยมล้ากลับมา แม่ทัพเซ้าโปรดแจ้งให้ข้าทราบทันทีนะเจ้าคะ"

"แน่นอน คุณหนูหลี่ พวกเราออกไปเถอะ"

"เจ้าคะ"

ทั้งสองออกจากห้องหนังสือกลับไปหาเจียวโม

342

"ท่านโหว เจาเจา พวกเราหารื้อเรื่องพิศพของหมอเทวดาหลีกันเถอะ"

แม้จะหักใจเอ่ยเรื่องที่ทำให้น้องสาวเสียใจนี้ไม่ได้ปานใด แต่เจียวไม่อาจปล่อยให้ผู้อาวุโสมิตรเก่าของสกุลเจียวที่ต้องสิ้นชีพเพราะตนท่านนี้ไม่มีแม้แต่สถานที่ให้คนเช่นโหว้ เขาจึงเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

"ท่านหมอเทวดาไม่มีบุตรหลาน ไม่เคยลงหลักปักฐานที่ใดมาทั้งชีวิต พวกเราก็สร้างสุสานหมวกกับอาภรณ์ให้ท่านผู้เฒ่าในเมืองหลวงเถอะ เจาเจาเป็นหลานสาวบุญธรรมของท่าน ถึงเวลาก็ให้เจาเจาเป็นคนตั้งป้ายศพ..." เจียวไม่กล่าวพรางมองไปทางนาง กลับพบว่าเด็กสาวเอาสองมือทำกับโต๊ะหินลับไปตั้งแต่เมื่อใดก็สุดรู้

"เจาเจา..." เขายื่นมือไปผล็กนางเบาๆ ที่หนึ่ง

ร่างของเจียวเจาโง่งเงนไปมาก่อนจะพุลงบนโต๊ะหิน

เฉียวโม่ตกใจยกใหญ่ "เจาเจา เจ้าเป็นอะไรไป"

เซ้าหมิงยวนยื่นมือแตะหน้าผากนาง เขาทำสีหน้าไม่ดีนัก "นางเป็นไข้"

"ป่วยแล้ว?" เฉียวโม่ซัดตัวนางขึ้นอุ้มไว้ "ท่านโหว ข้าพาเจาเจา
เข้าไปในห้องก่อน"

เมื่อเห็นเฉียวโม่อุ้มเจาเจาไปแล้ว เซ้าหมิงยวนก็รีบสั่งให้องครักษ์
ไปเชิญหมอมาทันทีพร้อมกับตามตัวปิงลี่มาถาม "คุณหนูของเจ้า
ไม่สบายหรือ"

"ใช่เจ้าค่ะ เอ๊ะ คุณหนูของข้าเล่า" ปิงลี่เหลียวมองรอบด้านอย่าง
งุนงง พอไม่เห็นวีแววของเฉียวเจาอยู่ในลานเรือน นางก็อดร้อนใจไม่ได้

ข้าสัปหงกแค่ประเดี๋ยวเดียว ไฉนคุณหนูหายตัวไปแล้ว

สีหน้าของเซ้าหมิงยวนฉายแววเครียดขมขื่นอยู่บ้าง "คุณหนูของเจ้า
หมดสติไป คุณชายเฉียวพานางเข้าไปในห้องแล้ว"

"เข้าไปดูคุณหนูของข้า..." ปิงลี่ทำสีหน้าร้อนรน

"คุณหนูของเจ้าป่วยเป็นอะไร"

ปิงลี่เกาท้ายทอย "ท่านหมอบอกว่าคุณหนูของข้ากลัดกลุ้มกังวล
เกินไป เมื่อวานกลับไปนางก็เก็บตัวอยู่ในห้อง เมื่อเข้าข้ากับอาจุพบว่า
คุณหนูจับไข้ จึงรีบเชิญท่านหมอมาดตรวจอาการให้ ตอนแรกท่านหมอบอก
กำชับให้คุณหนูนอนพักผ่อนมากๆ คิดไม่ถึงว่านางกินเจ๊กไปซามหนึ่ง
ก็พาข้ามาที่นี่ แม่ทัพข้าไม่รู้อะไร คุณหนูต้องแอบหนีออกมาแน่เจ้าค่ะ"

เซ้าหมิงยวนฟังแล้วรู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่ง เขาชำเลื่องมอง
ประตูห้องพลางถาม "คุณหนูของเจ้าเก็บตัวอยู่ในห้องทั้งวันหรือ"

"เปล่าเจ้าค่ะ ตอนหลังข้าถีบประตูเปิดออกแล้วหิวกรงนกขุนทอง
ที่ท่านหมอบให้เข้าไป"

เซาหมิงยวนนึ่งเจียบไปอิดใจหนึ่งถึงเอ่ยถามเสียงเบา "ถูกใจนางหรือไม่"

ปิงลวีตอบอย่างเถรตรงเฝงผาง "ข้าดูไม่ออกหรอกว่าถูกใจหรือไม่ แต่นักขุนทองตัวนั้นพูดอะไรตลกมาก เห็นคุณหนูของข้าก็เรียกว่าน้องหญิงเจ้าคะ"

"อะไรนะ" เซาหมิงยวนทำหน้าตะลึงลาน บังเกิดอารมณ์ชั่ววูบอยากจะแคะหูตนเอง

ข้าต้องหูผาดเป็นแน่!

"เจ้านักขุนทองตัวนั้นพูดว่าอะไร"

"มันเรียกคุณหนูของข้าว่าน้องหญิงตลอดเลย ท่านว่าน่าอัศจรรย์ใจหรือไม่เจ้าคะ"

สีหน้าของแม่ทัพหนุ่มมั่งงั้นไป น่าอัศจรรย์ใจหรือไม่เขาไม่รู้ แต่เขารู้หน้าคุณหนูหลิไม่ได้นี่เป็นความจริง!

ไม่นานนักกองครีภพห้อมมาถึง เซาหมิงยวนยืนนิ่งอยู่หน้าประตู กระดากใจเกินกว่าจะเข้าไป

เฉียวเจาตื่นแล้ว นางเห็นสายตาห้วงใยของพี่ชายก็พูดปลอบเขา "ข้าไม่เป็นไรเจ้าคะ แค่พักผ่อนไม่พ้อเท่านั้นเอง"

"กลับไปพักผ่อนให้ดีๆ"

"อ้อ ข้ายังแอบหนีออกมาอีกด้วย อยู่นานไม่ได้เจ้าคะ" เฉียวเจาลุกขึ้นนั่งตะโกนเรียก "ปิงลวี..."

ปิงลวีถลันเข้ามา "คุณหนู"

"พวกเรากลับได้แล้ว"

นายบ่าวสองคนเดินออกไปข้างนอก เซาหมิงยวนที่ยืนตรงหน้าประตู

ติดตามไป "คุณหนูหลิ่ ข้าไปส่งท่าน"

ปกติเฉียวเจาพูดคุยกับเซ้าหมิงยวนมักให้ปิงลวีปลีกตัวออกไปเสมอ จนกลายเป็นความเคยชินของนาง ยามนี้นางจึงถอยไปอยู่รั้งท้ายเอง อย่างรู้หน้าที่

เซ้าหมิงยวนเดินอยู่ข้างๆ เฉียวเจา เขามองดูดวงหน้าขาวซีดของนาง พูดอย่างละเอียดใจว่า "เพราะพิษไอเย็นในตัวข้าทำให้คุณหนูหลิ่ต้องลำบากไปด้วย"

เฉียวเจาส่ายหน้า "ถ้อยคำตามมารยาทพรรค์นี้ แม่ทัพข้าไม่ต้องพูดแล้ว พรุ่งนี้ข้ายังจะมาตามเดิม น่าจะเวลาเดียวกับวันนี้เจ้าคะ"

เมื่อส่งเฉียวเจากลับไปแล้ว เซ้าหมิงยวนกลับเข้าห้องหนังสือ ย่างเท้าไปหยุดยืนหน้าภาพวาดคนตรงผนังฝั่งซ้าย พินิจดูอยู่นานสองนาน ก่อนจะเรียกองครักษ์มาสั่งกำชับหลายคำ

วันต่อมาเฉียวเจาพาปิงลวีแอบหนีออกมาทางประตูด้านข้างของ จวนสกุลหลิ่ ไม่ทันไรก็มีชายหนุ่มผู้หนึ่งส่งเสียงเรียก "คุณหนูหลิ่ เชิญตาม ข้าน้อยมาขอรับ"

ปิงลวีเฝ้าตัวบังอยู่ข้างหน้าเฉียวเจา เอยด้วยสีหน้าระงัวระไว "เจ้าเป็นใคร"

เฉียวเจาความจำดี นางมองปราดเดียวก็จดจำได้ "องครักษ์ของ แม่ทัพข้า?"

"ถูกต้องขอรับ นี่คือป้ายคำสั่งของท่านแม่ทัพ เชิญคุณหนูหลิ่ผ่านตา" องครักษ์ถือป้ายด้วยสองมือยื่นออกไปอย่างพินอบพิเทา

เฉียวเจาดูป้ายแล้วเอ่ยถาม "ไปที่ใดหรือ"

"เชิญคุณหนูหลีตามข้าไปเป็นพอ"

"ทำเป็นมีลับลมคมในอะไรกัน" ปิงลวีเบะปาก คนผู้นี้ไม่น่ารักอย่าง
เงินกวสั๊กน้อยนิด!

เฉียวเจาโบกมือปรามปิงลวีให้หยุดพูดบนแล้วบู้ยไ้บอกให้องครักษ์
นำทาง

"คุณหนู เขาจะพาพวกเราไปที่ใดเจ้าคะ" ปิงลวีกระซิบถาม

"ตามไปก็จะได้รู้กัน"

ในเมื่อเป็นคนที่เซาหมีงยวนส่งมา เขาย่อมเป็นผู้เตรียมการไว้เป็น
ธรรมดา

เฉียวเจาเพิ่งกล่าวคำนี้จบองครักษ์ก็หยุดฝีเท้า ยื่นมือไปเปิดประตูออก
"คุณหนูหลีเชิญเข้าไปข้างในขอรับ"

นางผงกศีระะเล็กน้อยกับองครักษ์แล้วก้าวขาเดินเข้าไป

ปิงลวีมองซ้ายแลขวา พูดอย่างงงๆ "คุณหาสน์ด้านข้าง
จวนสกุลหลีของเราหลังนี้ว่างเปล่ามาตั้งนานแล้ว เจ้าพาคุณหนูของข้า
มาที่นี่ทำอะไร...เอ๊ะ แม่ทัพเซา?"

บุรุษหนุ่มซึ่งยืนอยู่ในลานกว้างหน้าเรือนโงงหมุนกายมา ก้าวขา
เรียวยาวเดินฉับๆ มาต้อนรับ "คุณหนูหลี"

เฉียวเจาสะดุดใจวูบ "ที่นี่..."

เซาหมีงยวนยกยืม "ข้ารู้มาว่าเรือนหลังนี้ไม่มีคนอยู่เลยไปขอซื้อต่อ
จากเจ้าของ วันหน้าก็ไม่ต้องรบกวนท่านต้องไปไกลๆ อย่างนั้น ทุกวัน
เวลานี้ข้าจะมารอท่านที่นี้เอง"

"แม่ทัพเซาซื้อคฤหาสน์หลังนี้ไว้หรือ" เมื่อเห็นเขาปรากฏกายขึ้นที่นี้
นางคาดเดาถึงความเป็นไปได้แล้ว แต่ได้ยืนเขยื้อนยืนกับปากก็ยังคง

อดทอดถอนใจมิได้

คนผู้นี้ร่ำรวยกล้าได้กล้าเสีย ยังทำอะไรเด็ดขาดจับไวได้แต่ในเวลา
วันเดียวก็ซื้อคฤหาสน์ข้างเรือนนางไว้แล้ว

ไม่รู้ด้วยเหตุใดแม่นางเฉียวรู้สึกอารมณ์ดีขึ้นบ้างแล้ว

"คุณหนูหลี่เชิญด้านโน" เช่าหมีงยวนพาเฉียวเจาเดินเข้าสู่เรือนพำนักร
หลังหนึ่ง กล่าวอย่างขอลุแก่โทษ "ยังรกรุงรังอยู่ เพิ่งทำความสะอาด
เรือนหลังนี้เสร็จแบบลวกๆ"

เฉียวเจาแย้มปากยิ้ม "ข้าจำได้ว่านายท่านเจ้าของเรือนหลังนี้
เป็นขุนนางอยู่ในกรมอากร ต่อมากระทำความผิด คฤหาสน์หลังนี้
ว่างเปล่าเป็นเวลานาน ยังเคยเล่าลือกันว่าผีสิง แม่ทัพเช่าเก็บกวาด
เรือนที่ถูกทิ้งร้างมานานได้อย่างนี้ภายในวันเดียวก็น่าประหลาดใจ
เป็นอันมากแล้วเจ้าคะ"

"คุณหนูหลี่รู้สึกว่าจะตกเป็นพอ" เช่าหมีงยวนขบคิดคำพูดของ
เฉียวเจาแล้วกล่าวพลบ "สำหรับเสียงลือว่ามีผีสิง คุณหนูหลี่ไม่ต้องกลัว
เวลาที่ท่านมา ข้าจะรอท่านอยู่ที่นั่นก่อนเสมอ"

"ฟังเข้มก่อนเถอะเจ้าคะ" นางกล่าวเสียงเรียบ

เมื่อวานยังนึกว่าเขาที่เป็นท่อนไม้อยู่เลย คาดไม่ถึงว่าจะซื้อคฤหาสน์
ข้างเรือนนางไว้โดยไม่บอกไม่กล่าว ยังนับว่ามีความเห็นอกเห็นใจต่อ
สตรีตัวเล็กๆ ดี นี่เลยคิดจะเป็นเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงกันใช่หรือไม่

หลังฟังเข้มเสร็จ เฉียวเจาไม่รั้งอยู่นาน นางยอบกายคารวะแล้ว
อำลากลับไป

สองนายบ่าวใช้เวลาเดินไม่กี่ก้าวก็ถึงเรือน เฉียวเจารู้สึกสะดวก
อย่างมาก ขณะที่ปึงลวีกกลับทำหน้าที่เสิร์ฟเต็มที่

"เป็นอะไรไป"

ปิงลวี่ถอนใจยาวๆ เอือกหนึ่ง "คุณหนู แม่ทัพเซ้ากลายเป็นเพื่อนบ้าน
ของเรา เช่นนั้นเงินทองไม่ต้องเป็นสารถึให้ท่านแล้วใช่หรือไม่เจ้าคะ"

สาวใช้น้อยขมวดคิ้ว สีหน้าหม่นหมองโดยไม่ปิดบัง

เจียวเจานี้ก็จิจจายอยู่หลายส่วนอย่างปราศจากเหตุผล นางอมยิ้ม
กล่าว "หรือว่าเข้าไปที่อื่นจะไม่ต้องการสารถึเล่า"

ปิงลวี่ถึงถอนหายใจโถ้งอก

343

ผ่านไปไม่กี่วันทางเจียงถึงก็ได้ข่าวหอมเทวดาหลิประสบเคราะห์ร้าย
ตายไปแล้ว

ด้วยช่วงที่ผ่านมานุตรสาวเข้าซึ่ถามเบาะแสของหอมเทวดาหลิ
มาโดยตลอด เจียงถึงจึงไม่ปิดบัง บอกข่าวนี้กับเจียงซือหว่านตามตรง

นางฟังแล้วอึ้งไปเป็นนานถึงพูดพึมพำ "เช่นนั้นเงินเงินก็หมดทางรักษา
แล้วหรือ ไม่ได้ ข้าต้องเข้าวังสักหน"

เจียงถึงโคลงศีรษะเมื่อเห็นบุตรสาวผลุนผลันออกไป

เจ้าลูกผู้นี้หนอ ใจร้อนเข่นนี้เสมอ

ตำหนักบรรทมขององค์หญิงเงินเงิน

พอได้ยินว่าเจียงซือหว่านมาถึง องค์หญิงเงินเงินลุกผ้าไปร่งบางเบา
ที่คลุมหน้าไว้พรางกล่าวด้วยสีหน้าเฉยเมย "บอกคุณหนูเจียงว่าข้า

นอนหลับอยู่"

นางก้านัลฟางหลันออกไปบอกความ เจียงซือห่านยอมคิดไม่ถึงว่า องค์หญิงเงินเงินเพียงไม่ยากพบหน้าตน นางนั่งเฉยไม่ขยับแม้สักนิด จึงกล่าวว่า "ถ้าอย่างนั้นข้าจะอยู่ตรงนี้รอองค์หญิงตื่นแล้วกัน ข้ามีเรื่องสำคัญจะพูดกับนาง"

"ไม่ทราบว่าคุณหนูเจียงมีเรื่องสำคัญอะไรเจ้าคะ กำชับบ่าวไว้ได้หรือไม่ เช่นนี้รอองค์หญิงตื่นบรรทม ข้าจะได้ทูลรายงานองค์หญิงให้ทรงทราบเป็นอันดับแรก" ฟางหลันได้ถามอย่างนอบน้อม

เพราะยาที่คุณหนูเจียงนำมาทำให้อาการที่ใบหน้าขององค์หญิงสาหัสขึ้น องค์หญิงโกรธเคืองอยู่ในใจถึงไม่ยากพบหน้าอีกฝ่าย ทว่าในฐานะนางก้านัลประจำตัวขององค์หญิง นางไม่อาจไม่คำนึงถึงองค์หญิง มาตราว่า คุณหนูเจียงผู้นี้ไม่สูงศักดิ์เท่าองค์หญิง แต่กลับล่วงเกินมิได้

"เป็นเรื่องที่ข้ารับปากว่าจะช่วยสืบถามให้นางก่อนหน้านี้ รอองค์หญิงตื่นแล้ว เจ้าบอกกับนางเช่นนี้ได้"

ฟางหลันกลับไปทำหน้าที่ด้านในกล่าวรายงานองค์หญิงเงินเงิน ทันควัน องค์หญิงเงินเงินได้ยินแล้วรีบเชิญเจียงซือห่านเข้ามา

"เงินเงิน เจ้านอนหลับอยู่มิใช่หรือ"

องค์หญิงเงินเงินสะกดความตื่นเต้นในใจไว้และกล่าวอธิบายว่า "เดิมทีนอนหลับอยู่ แต่รู้สึกกระหายน้ำเลยลุกขึ้นมาดื่มน้ำถึงรู้ว่าเจ้ามาหา ข้าอบรมสั่งสอนฟางหลันยกใหญ่ไปแล้ว เจ้าอุตส่าห์มาหากลับไม่รู้จักปลูกข้าต้นทันที"

เจียงซือห่านโบกมือไปมาอย่างไม่ใส่ใจ "สุขภาพเจ้าไม่แข็งแรง พึงควรพักผ่อนมากๆ ข้ารอครูหนึ่งได้ไม่เป็นอะไร"

องค์หญิงเงินเงินรินน้ำชาถ้วยหนึ่งยื่นให้เจียงซือห่านเอง นางหลุบตาลงเก็บซ่อนความร้อนนใจ "ซือห่าน มีข่าวหอมเทวดาหลี่ไช่หรือไม่"

เจียงซือห่านวางถ้วยน้ำชาลงด้านข้าง "อ้อ ท่านพ่อข้าสืบข่าวของหอมเทวดาหลี่ได้แล้ว"

"ตอนนี้หอมเทวดาหลี่อยู่ที่ใด"

เจียงซือห่านถอนใจเฮือก "ท่านพ่อได้ข่าวว่าหอมเทวดาหลี่ประสบพายุกลางทะเล...มีอันเป็นไปแล้ว"

องค์หญิงเงินเงินนั่งนิ่งตัวแข็งที่อรวกับโดนฟ้าผ่า

"เงินเงิน เจ้าไม่เป็นไรกระมัง" เจียงซือห่านยื่นมือไปปลักตัวนางแต่นางไม่มีอาการตอบสนองใดๆ

"เงินเงิน เจ้าอย่าทำให้ข้าตกใจสิ เจ้าเป็นอะไรกันแน่"

"ข้า..." องค์หญิงเงินเงินมองนางแวบหนึ่งแล้วล้มตึงลงไป

"เงินเงิน!" เจียงซือห่านร้องเรียกเสียงแหลมสูง

ในวังไกลาหลอลหม่านระลอกหนึ่งทันใด ลีฉินซึ่งพักอยู่ที่นี้รุดมาถึงอย่างเร่งร้อน เอ่ยถามเสียงรวดเร็ว "องค์หญิงเป็นอะไรไป"

เจียงซือห่านพูดอย่างขัดเคือง "ดูเหมือนเงินเงินจะทนสะเทือนใจไม่ไหวเป็นลมไปเพคะ"

"รีบไปเชิญหมอหลวง" ลีฉินออกคำสั่งแล้วย่ำเท้าวนไปวนมาอย่างกระสับกระส่าย พอสายตามองกวาดไปทางเจียงซือห่านก็ลอบขุ่นใจแทบทนไม่ไหว แต่จะแสดงออกมาก็ไม่เป็นการดี "คุณหนูเจียงกลับไปก่อนเถอะ"

เจียงซือห่านส่ายหน้า "หม่อมฉันจะรอเงินเงินฟื้นเพคะ"

ลีผินทำทำอีกๆ อักๆ สุดท้ายก็ถอนใจเฮือกหนึ่ง "คุณหนูเจ๊งรู้หรือไม่ว่าเงินเงินสะเทือนใจเรื่องอะไร คราวก่อนหลังเจ้ากลับไป เงินเงินก็ร้องให้อยู่ทั้งคืน"

แม้ว่าน้ำเสียงของลีผินจะนุ่มนวล เจ๊งซื่อห้วนฟังแล้วยังคงรู้สึกคับข้องหมองใจ เห็นลีผินเพ่งมองตนอยู่จึงเอ่ยเสียงฮึดฮัด "ยังมีอะไรเพราะยาของหลี่ซานหรือเพคะ"

"หลี่ซาน?"

"ก็บุตรสาวของอาลักษณ์หลี่แห่งสำนักราชบัณฑิต อยู่ในลำดับสามของตระกูล"

ดวงตาคู้งามของลีผินทอประกายวูบหนึ่ง "ข้ารู้จักคุณหนูหลี่ผู้นั้นอาศัยอยู่ในตรอกซิงจื่อไช่หรือไม่"

ตอนฝนตกหนักคราวนั้น เงินเงินได้รับบาดเจ็บที่ขา คุณหนูสามสกุลหลี่ยังเคยช่วยเหลือไว้

"ใช่ นางนั้นเองเพคะ"

"นี่เกี่ยวอะไรกับคุณหนูสามสกุลหลี่ผู้นี้"

"เงินเงินไม่ได้ทูลพระองค์หรือเพคะ ไบหน้านางแย่งเพราะยาของหลี่ซาน!"

"มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือนี่ คุณหนูเจ๊งเล่าให้ข้าฟังอย่างละเอียดที" ลีผินทำหน้าขมริมนกขม

นางต้องเกรงอกเกรงใจบุตรสาวของเจ๊งถึงผู้บัญชาการกององครักษ์จินหลิน หรือว่าบุตรสาวของอาลักษณ์เล็กๆ ในสำนักราชบัณฑิตผู้นั้นยังต้องเกรงใจอีก

"หมอเทวดาหลี่เป็นท่านปู่บุญธรรมของหลี่ซาน นางก็แอบอ้างชื่อ

ของหมอเทวดาที่ไอ้ฮวดหลอกลวง หม่อมฉันไปขอยาให้เงินเงิน นางให้ยามากล่องหนึ่ง บอกว่าหมอเทวดาที่ปรุขี้ขึ้น ผลปรากฏว่าเงินเงินใช้แล้วนอกจากใบหน้าไม่ดีขึ้นยังอาการแย่ง ที่แรกหม่อมฉันจะไปคิดบัญชีกับนาง แต่เงินเงินไม่ยอมให้เป็นเรื่องใหญ่ถึงไม่ถือสาหาความกับนางเพคะ"

"ไร้เหตุผลสิ้นดีจริง" ลีผินตบเท้าแขนเก้าอี้ที่หนึ่งสุดแรงด้วยความโมโห

หลังจากหมอหลวงตรวจอาการเสร็จ องค์หญิงเงินเงินลืมตาขึ้นช้าๆ เห็นลีผินกับเจียงซือห่วนสองคน นางเบือนหน้าไปทางอื่น ปล่อยน้ำตาไหลพรากลงมา

"เงินเงิน เจ้าอย่าร้องไห้ละ" ลีผินปวดใจสุดจะกล่าว ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาซับน้ำตาให้นาง

"ไม่ต้องสนพระทัยหม่อมฉัน หม่อมฉันเป็นเช่นนี้ มีชีวิตอยู่ก็ไร้ความหมายเพคะ"

ลีผินได้ยินคำพูดนี้แล้วตกใจแทบตาย นางจับมือพระธิดาไว้นแน่นๆ พลังกล่าว "เงินเงิน เสด็จแม่มีเจ้าเป็นบุตรสาวคนเดียว เจ้าอย่าทำให้ตกใจ เจ้าอย่าท้อใจ ถึงอย่างไรก็ต้องมีวิธี"

องค์หญิงเงินเงินส่ายหน้าอย่างท้อแท้สิ้นหวัง "หมอมที่เคยมาตรวจอาการมีตั้งมากมายหลายคนอย่างนั้น หมดหนทางแล้วเพคะ"

"ยังมีหมอเทวดาที่อื่นะ องค์ไท่เฮาตรัสเองกับพระโอรสผู้มีโชหรือ หมอเทวดาท่านนั้นรักษาคนป่วยรอแล้วไถ่ตายได้ ทรงส่งคนไปสืบข่าวของเขาแล้ว"

"หมอเทวดาที่สิ้นชีวิตแล้วเพคะ" องค์หญิงเงินเงินกล่าวอย่าง

หมดอาลัยตายอยากจบก็พลิกตัวไปนอนนิ่งๆ ไม่ขยับ

ลีฉินตกอกตกใจ อุดมองไปทางเจียงซือหฺร่านไม่ได้

เจียงซือหฺร่านกัดริมฝีปากพยับเหงื่อ "ท่านพ่อของหม่อมฉันเพิ่งได้ข่าวพะคะ"

ลีฉินเพียงรู้สึกหน้ามีดวงบหนึ่ง นางรีบเกาะเท้าแขนเก้าอี้ไว้ ผ่อนลมหายใจชั่วคราวใหญ่ถึงเอวขึ้น "เงินเงิน อันว่าสวรรค์ย่อมไม่ตัดหนทางคนเจ้าเป็นองค์หญิงของราชวงศ์ ข้าไม่เชื่อว่าทั่วทั้งใต้หล้านี้จะหาหมอที่รักษาโรคให้เจ้าไม่พบสักคน"

นางลุกขึ้นยืน "ฟางหลัน ดูแปลงค์หญิงให้ดี ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับองค์หญิง จะเอาโทษเจ้าผู้เดียว"

ฟางหลันรีบรับคำทันที

ลีฉินส่งสายตาดูเจียงซือหฺร่าน

แม่นางเป็นคนตรงไปตรงมาไร้เล่ห์เหลี่ยม แต่ก็เข้าใจว่าเวลานี้จะทำให้สหยาภักสะเพื่อนใจอีกไม่ได้ นางลุกขึ้นเดินตามลีฉินออกไป

"คุณหนูเจียงตามข้าไปเข้าเฝ้าไท่เฮาด้วยกันได้หรือไม่ หลีซานผู้นั้นกระหน่ำซ้ำเติมทำร้ายองค์หญิง จะให้แล้วกันไปเท่านี้ไม่ได้"

หากหมอเทวดาหฺลียังมีชีวิตอยู่ ต่อให้ไม่ได้อยู่ในเมืองหลวงไท่เฮา ต้องให้เถียรติหลานสาวบุญธรรมของเขาเป็นแน่ นางคงไม่มีทางเสนอหน้าไปเพ็ดทูลอย่างไม่รู้กาลเทศะ แต่บัดนี้หมอเทวดาหฺลีสั้นชีพแล้ว นางไม่อาจปล่อยให้บุตรสาวต้องทนทุกข์ทรมานเปล่าๆ ป्ली!

"ได้พะคะ หม่อมฉันจะไปพร้อมกับพระองค์" เจียงซือหฺร่านครุ่นคิดเล็กน้อยก็ตอบตกลง

ท่านพ่อโดนหลีซานวางยาเสน่ห์อะไรก็สุดรู้ ทั้งที่อีกฝ่ายทำเรื่อง

ชั่วร้ายตั้งมากมาย ข้ายังเคยตบหน้านางที่หนึ่งกลับไม่ยอมให้นางระบาย
ความแค้น มั่นนำอัดอั้นตันใจแทบคลั่งดีแท้ ตอนนี้ได้ทีแล้ว สี่ผืนเป็น
คนที่จะเอาเรื่องกับหลี่ชาน มิใช่นางที่ไม่เชื่อฟัง

344

ในตำหนักฉื่อหนิง นางกำนัลผู้หนึ่งเดินเข้าไปหาหยางไทเฮา "ไทเฮา เพคะ พระสนมลีฉินทูลขอเข้าเฝ้า"

หยางไทเฮาหมุนเมลิ็ดเหอเถาในมือไปมา "เรียกลีฉินเข้ามาได้"

ไม่นานนักลีฉินกับเจียงซือหฺร่าณกั๋วเข้ามาพร้อมกันและถวายค่านับ
ไทเฮา

"ลูกขึ้นเถอะ" หยางไทเฮากล่าวคำหนึ่งเสียงราบเรียบ แต่กับ
เจียงซือหฺร่าณนางให้ความสำคัญกันเองมาก "หฺร่าณรานเองหรือ มานั่ง
ข้างๆ ข้า"

เจียงซือหฺร่าณเดินเข้าไปนั่งลงโดยไม่กระมิดกระเมี้ยน

หยางไทเฮาเอ่ยเป็นเชิงตัดพ้อ "หฺร่าณราน เจ้าไม่ได้มาเยี่ยมชานาน
ระยะหนึ่งแล้วนะ"

เจียงซือหฺร่าณกล่าวยิ้มๆ "แต่พระองค์ยังทรงอ่อนเยาว์เปล่งปลั่ง

สดใสเหลือเกินเพคะ"

"เจ้าเด็กผู้นี้ช่างจ๋านรจ๋านัก" หยางไทเฮาพูดจบถึงมองไปทางลี่ผิน
"มาพบข้ามีเรื่องอะไร"

ลี่ผินคุกเข่าลงกะทันหัน "ไทเฮา หม่อมฉันมาด้วยเรื่องขององค์หญิง
เพคะ"

"จู่ๆ คุกเข่าด้วยเหตุใด ลูกขึ้นมาพูด"

ลี่ผินลุกขึ้นยืนอย่างโอนอ่อนคล้อยตาม นางยืนประสานมือไว้หน้าตัว

"เงินเงินดีขึ้นบ้างหรือไม่ วันนี้ข้ายังนึกอยู่ว่าจะไปดูนางสักหน่อย"

ลี่ผินยกมือเช็ดน้ำตา "ไทเฮา อาการที่ใบหน้าของเงินเงินส่ำห้ขึ้น
อีกเพคะ"

"เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร"

ลี่ผินขายตามองเจียงซือหว่านก่อนพูดแกมสะอื้นเบาๆ "หม่อมฉัน
ได้ฟังคำบอกกล่าวของคุณหนูเจียงถึงได้ทราบว่เพราะเงินเงินใช้จ่ายของ
คุณหนูหลี่ซาน ใบหน้าถึงแย่งลง แต่เงินเงินมีจิตใจโอบอ้อมอารี ก่อนหน้านี้
ไม่เอ่ยกับหม่อมฉันสักคำ น่าสงสารนัก..."

"คุณหนูหลี่ซานผู้นี้เป็นใคร"

เจียงซือหว่านอ้าปากพูด "เป็นบุตรสาวของอาลักษณ์ในสำนัก
ราชบัณฑิตเพคะ"

"เงินเงินใช้จ่ายของนางได้เช่นไร" หยางไทเฮาได้ถามตรงเข้าประเด็น

ลี่ผินกล่าวตอบ "ไทเฮาคงไม่ทรงทราบว่าคุณหนูหลี่ซานผู้นี้เป็น
หลานสาวบุญธรรมของหมอเทวดาหลี่เพคะ"

"อ้อ มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือนี่ หมอเทวดาหลี่รับหลานสาวบุญธรรม
ตั้งแต่เมื่อไรกัน"

"พักใหญ่แล้วเพคะ ชาวเมืองหลวงล้วนล่องรู้กัน" เจียงซือหฺร่านกล่าว

หยางไทเฮาพูดอย่างยิ้มแย้ม "ในเมื่อเป็นอย่างนี้ สี่ผืนเจ้าสมควรวางใจจึงจะถูก มีหลานสาวบุญธรรมอยู่ทั้งคน ดูที่ว่าหมอมเหวดาหลี่ต้องกลับเมืองหลวงไม่ช้าก็เร็ว"

สี่ผืนยกแขนเสื้อปิดหน้าไว้ให้ "ขอทูลไทเฮาให้ทรงทราบ หมอมเหวดาหลี่สิ้นบุญไปแล้วเพคะ"

"เจ้าว่าอะไรนะ!" หยางไทเฮาผุดลุกขึ้นยืน

สี่ผืนกวาดตามองเจียงซือหฺร่านแวบหนึ่งทันใด

เจียงซือหฺร่านเข้าใจความหมาย นางลุกขึ้นกล่าวว่า "ไทเฮา หม่อมฉันเป็นคนทูลพระสนมเองเพคะ ท่านพอเพ็งได้รับข่าวว่าหมอมเหวดาหลี่ประสบพายุกลางทะเลมึนอันเป็นไปแล้ว"

หยางไทเฮานั่งลงช้าๆ ใบหน้าฉายอารมณ์หลายหลากยากหยั่งเดานานครู่ใหญ่ถึงกลับเป็นปกติ นางกล่าวเอื่อยๆ "เล่าเรื่องคุณหนูหฺลีซานผู้นั้นต่อสิ"

เจียงซือหฺร่านก้มหน้าลง "ไทเฮาเพคะ ความจริงเป็นหม่อมฉันไม่ดีเอง หม่อมฉันร้อนใจเรื่องใบหน้าของเงินเงิน พอรู้ว่าหฺลีซานเป็นหลานสาวบุญธรรมของหมอมเหวดาหลี่ก็ไปขอยาของท่านจากนาง ใครจะรู้ว่านางเอายาสู่มึนสู่ม้ามาหลอกหม่อมฉัน ถึงได้เป็นการทำร้ายเงินเงิน..."

หยางไทเฮาหน้าบึ้ง "เอายามาหลอกหลวงคนส่งเดช? นี่มิใช่พวกจิตใจคดโกงหรือไร"

สี่ผืนคุกเข่าลงอีกคำรบหนึ่ง "ไทเฮา เงินเงินถูกคุณหนูหฺลีซานผู้นั้นทำร้ายถึงเพียงนี้ พระองค์ต้องทรงตัดสินความเป็นธรรมให้เงินเงินนะ

เพคะ รูปโฉมสำคัญกับเด็กสาวปานใด ใบหน้าเงินเงินกลายเป็นเช่นนี้
ทำให้นางเริ่มคิดสั้นแล้ว"

หยางไทเฮามั่นคิ้ว "นางเป็นองค์หญิงของราชวงศ์ มิใช่เด็กสาว
สามัญชนทั่วไป จะคิดสั้นฆ่าตัวตายอะไรไม่เข้าท่า!"

ลีฉินอ้าปากออกทว่าไม่กล้ากล่าววาจาต่อ

เจียงซือห่านลอบเบะปาก พระสนมที่มีพื้นเพเป็นนางรำผู้นี้ช่างเร่ร่ำ
ดีแท้ กระทั่งนางยังรู้ว่ารื่องเป็นๆ ตายๆ พรรคนี้จะพูดต่อเบื้องพระพักตร์
ไทเฮาไม่ได้

"โหลสี่"

"พะยะค่ะ"

"ถ่ายทอดคำสั่งของข้า ไปเชิญหลี่ชาน บุตรสาวของอาลักษณ์
หลี่เข้าวัง ข้ากลับอยากเห็นหน้าค่าตาคุณหนูหลี่ชานผู้นั้นนักว่าเป็น
อย่างไร"

ชั้นที่ผู้ถ่ายทอดพระบัญชามาถึงจวนตะวันตกของสกุลหลี่แล้วอ่าน
พระเสาวนีย์ของไทเฮาจบ ฮูหยินผู้เฒ่าเต็งตลกตกใจ ทางหนึ่งส่งคน
ไปเรียกเฉียวเจา ทางหนึ่งต้อนรับโหลสี่อย่างสุภาพมีมารยาท "กงกง
เชิญนั่ง"

"ไม่ต้อง องค์ไทเฮายังทรงรอข้าพาคณหนูหลี่ชานกลับไปโดยไวอยู่"

"กงกงดื่มน้ำชาก่อน หลานสาวข้าผู้นั้นประเดี๋ยวก็มาแล้ว"

โหลสี่รับถ้วยน้ำชาที่สาวใช้อาวูโสชิงอ้วนยื่นส่งให้มาดื่มดูทีหนึ่ง
แล้ววางลง กล่าวด้วยท่าทีคลุมเครือ "คุณหนูสามของจวนท่านบุญพา
วาสนาส่งยิ่งนัก ทำให้องค์ไทเฮาทรงเรียกตัวเข้าเฝ้าเอง"

"กงกงพุดถูก ได้ถวายพระพรไทเฮาเป็นบุญวาสนาของเด็กผู้นั้น ไม่รู้ว่าองค์ไทเฮามีพระดำริถึงหลานสาวไม่เอาไหนผู้นั้นของข้าได้อย่างไรกัน"

"เรื่องนี้ข้าก็ไม่อาจรู้ได้"

ฮูหยินผู้เฒ่าตั้งส่งสายตาไปทางชิงอวิน

ชิงอวินหยิบถุงผ้าปักสีพื้นใบหนึ่งยื่นส่งให้ไหลสี

เขาตัววัดสายตามองถุงผ้าปักแล้วขมวดคิ้ว "นี้จะทำอะไร"

เหอซือเดินทะเล่ทะล่ำเข้ามาในเวลานี้เอง "ฮูหยินผู้เฒ่า ข้าได้ยินว่าวังหลวงส่งคนมาเรียกตัวเจาเจาเข้าวังหรือเจ้าคะ"

มุมปากของหญิงชรากระดูกกริก หลานเจายังไม่มา ไฉนมารดาเจ้าปัญหาของนางกลับมาถึงก่อน

เหอซือไม่แยแสว่าฮูหยินผู้เฒ่าตั้งจะคิดเช่นไร ดวงตาเรียวสวยมองกวาดไปเห็นคนผู้หนึ่งท่าทางเหมือนขันทีบ้ายเปี่ยงไม่รับของที่ชิงอวินยึดเยียดให้เป็นพัลวัน นางย่นหัวคิ้วเข้าหากันทันใด ราพิงในใจ

ฮูหยินผู้เฒ่าคงอยากให้สินน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ แก่ขันทีผู้นี้เพื่อให้เขาช่วยดูแลเจาเจากระมัง จู๋ ฝูงเงินเล็กแค่นี้จะได้อย่างไร โชคดีที่ข้าเตรียมไว้ล่วงหน้า!

เหอซือเดินฉับๆ มาตรงหน้าไหลสี เบียดชิงอวินไปด้านข้างแล้วเอ่ยยิ้มๆ "ท่านคือกงกที่มาเรียกตัวบุตรสาวข้าเข้าวังกระมัง"

ไหลสีมองเหอซืออย่างไม่พึงใจ ลอบคิดคำนึงว่าแม้ฮูหยินผู้นี้จะโฉมงาม จนใจที่ไม่รู้ธรรมเนียมสักนิด ถึงฝูงเงินจะเล็กแต่ก็เป็นเงินอย่างไรจะให้เรามาเสียเที่ยวเปล่าไม่ได้ เขากำลังจะรับไว้อยู่แล้วเสีย สตรีบาปบุญญาไม่ดูตาม้าตาเรือผู้นี้ก็เข้ามาก่อวุ่นให้เสียเรื่อง จากจุดนี้เห็นได้ว่าคุณหนูหลิซ่านผู้นั้นคงเป็นคนบาปบุญญาเหมือนกัน มีน้ำถึงได้

ลวงเกินคุณหนูเจียงจนพลอยลวงเกินพวกผู้สูงศักดิ์ในวังไปด้วย

"อ้อ" ไหลสีเชิดคางขึ้นแทบชี้ฟ้าพร้อมทำเสียงตอบในลำคอ

เหอชื่อเอาห่อผ้าเล็กๆ ที่คล้องอยู่บนแขนยึดใส่มือไหลสี "เช่นนั้น
กงกงโปรดดูแลช่วยเหลือด้วยเจ้าคะ"

น้ำหนักของห่อผ้าทิ้งลงมาบนมือของไหลสีซึ่งไม่ทันได้เตรียมเนื้อ
เตรียมตัว ส่งผลให้มันร่วงหล่นลงทันที

เหอชื่อมือไวตาไวคว่ำขึ้นมารวบรวมกลับไปในอ้อมแขนเขา "กงกง
ถือไว้ดีๆ สิเจ้าคะ"

พอเป็นเช่นนั้น ห่อผ้าใบเล็กก็แบะออกเป็นช่องเล็กๆ ไหลสีเห็น
ก้อนเงินหยวนเปาส่องประกายวาววับในนั้นแล้วตาค้างไป

เขานึกว่าตนตายายจึงยกมือขี้ตา ครั้นยังมองเห็นก้อนเงินโผล่
ออกมาทางรอยแยกดังกล่าว ก็ยื่นมือไปแหวกช่องบนห่อผ้าให้กว้างขึ้น

ถึงจะประสบพบเห็นเหตุการณ์สำคัญมาสารพัดจนคุ้นเคย กระนั้น
ชั้นที่รับใช้อยู่ข้างพระวรกายไทเฮาผู้นี้ถึงกับตะลึงลานไป

ไม่ว่าเขาไม่เคยเห็นเงินมากถึงเพียงนี้ แต่ที่ผ่านมาเขาไปถ่ายทอด
พระบัญชาไม่เคยเจอว่าเรือนใดมอบสินน้ำใจให้ทั้งห่อผ้า ไม่ใช่แค่
ถุงผ้าปัก!

ไหลสีมองเหอชื่อด้วยแววตาที่ยากจะพรรณนาในคำเดียวได้

ข้าผิดไปแล้ว ฮูหยินผู้นี้มิได้เบาปัญญาแต่อย่างใด นางทั้งโฉมงาม
ทั้งฉลาดซัดๆ!

"กงกง ข้าเพียงขอให้ท่านช่วยชี้แนะด้วยนะเจ้าคะ" เหอชื่อกล่าว
พร้อมรอยยิ้มละไม

บิดานางเคยกล่าวไว้ว่าไม่ยื่นมือตีคนที่ยืมแถมมอบเงินให้ คนใน

วังหลวงนี้ น่าจะมีใช้ช้อยกเว้นกระมัง

ไหลสีเอ๋อห่อผ้าใบเล็กคล้องไว้ที่แขนด้วยสีหน้าเป็นปกติ เขา
พยักหน้าอย่างไว้ท่า

"คุณหนูสามมาแล้วเจ้าค่ะ"

ไหลสีรีบมองไปทางหน้าประตู เห็นเด็กสาวในชุดสีเขียวๆ นางหนึ่ง
เยื้องย่างเข้ามาอย่างแฉ่มช้อย

เขาปรนนิบัติไต่ถามมานานหลายปี พานพบเหล่าผู้สูงศักดิ์ในอิริยาบถ
งามสง่าเหลือแสนมาจนชินตา ขณะเห็นท่วงท่าการเดินของเด็กสาว
แววประหลาดใจผุดขึ้นในดวงตาเขา

กิริยามารยาทของคุณหนูสีชานผู้นี้ไม่คล้ายผู้ที่ตระกูลอาลักษณ์
ของสำนักราชบัณฑิตจะบ่มเพาะออกมาได้

345

เจียวเจาแสดงค่านับ เหนือชื่อเอาตัวบังอยู่หน้าบุตรสาวกล่าวว่า
"กงกง จะอะลุ่มอล่วยให้ข้ากล่าววาทากับบุตรสาวได้หรือไม่เจ้าคะ"

ไหลสี่รู้สึกถึงน้ำหนักของห่อผ้าบนแขน เขาพยักหน้าแล้วเอ่ย
"รีบๆ เถอะ"

เหนือจึงเจียวเจาตรงไปที่ห้องด้านใน

ไหลสี่เลิกคิ้วขึ้นทว่าไม่ปริปากว่าอะไร

สูญยืนผู้เฒ่าเต็งลอบถอนใจ บางครั้งลูกสะใภ้หัวที่ผู้นี้ก็มีประโยชน์
ในเวลาสำคัญ!

"เจาเจา เพราะอะไรจู่ๆ ไทเฮาถึงเรียกตัวเจ้าเข้าวัง แม้เป็นห่วงอยู่
สักหน่อยจริงๆ"

เหตุใดไทเฮาเรียกตัวนางเข้าวังนะหรือ เจียวเจาตรัสตรองอยู่ตลอด
ตั้งแต่ได้ข่าว นางคิดไปคิดมาแล้วนึกถึงความเป็นไปได้เพียงประการเดียว

คือเกี่ยวข้องกับหมอเทวดาหลี่

"บางทีไทเฮาทรงทราบข่าวท่านปู่หลี่สิ้นบุญ และได้ยินได้ฟังว่า ข้าเป็นหลานสาวบุญธรรมของท่าน ฉะนั้นถึงมีพระประสงค์จะพบข้า กระมังเจ้าคะ" เฉียวเจากล่าวตอบเช่นนั้น ทั้งเป็นเหตุผลซึ่งเป็นไปได้มากที่สุดเท่าที่คิดได้และเพื่อให้ผู้อาวุโสในเรือนสบายใจ

"หากเป็นอย่างนี้ แม่ก็วางใจแล้ว เจาเจา เจ้าไปเถอะ ไทเฮาตรัสอะไรเจ้าก็รับฟังอย่างว่าง่าย พวกเราไม่วาดหวังเป็นที่ต้องพระเนตรไทเฮา กลับมาอย่างปลอดภัยสำคัญที่สุดนะ"

เฉียวเจากุมมือมารดาเบาๆ "ท่านแม่ ไม่ต้องเป็นห่วงข้า ไม่เกิดเรื่องอันใดกับข้าหรอกเจ้าคะ"

เหอซือพยักหน้าหงิกหงัก "ใช่ เจาเจาของแม่รู้ความแล้ว ทั้งยัง เก่งกว่าแม่มากนัก ไปเถอะรีบไปรีบกลับ"

สองแม่ลูกย้อนกลับไปโรงรับรอง

ไหลสี่ขีดคางขึ้น "คุณหนูหลี่ซาน เชิญเถอะ"

"รบกวนงกงด้วยเจ้าคะ" เฉียวเจายอบกายคำนับ

เกี่ยวราชสำนักแบบเรียบง่ายหากยังแฝงความประณีตวิจิตรไว้ หลังหนึ่งจอดอยู่นอกประตู ขณะที่เฉียวเจาก้มตัวจะเข้าไป ไหลสี่ลดสู้มเดียวลงถามคำหนึ่ง "คุณหนูสามเคยให้ยาอะไรแก่คุณหนูเจียงไช่หรือไม่"

เฉียวเจาชะงักเล็กน้อย นางหันไปมองเขา

ไหลสี่กลับยืนตัวตรงมองไปข้างหน้า ทำท่าทำทางไม่รู้ไม่ชี้

แม้ว่านางเริ่มครุ่นคิดอยู่ในใจ แต่สีหน้ายังคงนิ่งสนิท นางค้อมศีรษะให้เขาเป็นเชิงขอบคุณก่อนก้มศีรษะเข้าไปในเกี้ยว

ไหลสืตบๆ ห่อผ้า นึกในใจว่า ข้ากล่าวคำนี้แล้วถือว่าไม่ได้รับเงิน
ห่อนี้มาเปล่าๆ นะ

เกี่ยวถูกยกขึ้น เจียวเจานั่งอยู่ด้านในยกมือνωตๆ หว่างคิ้ว

ถ้อยคำนี้ของชั้นที่ผู้ถ่ายทอดพระบัญชาจะบอกเป็นนัยๆ ว่าที่ไทเฮา
เรียกตัวนางเข้าวังเกี่ยวข้องกับคุณหนูเจียงหรือ แต่จับจากน้ำเสียงนี้
เกรงว่าจะมิใช่เรื่องดี

เจียงซือหว่านเคยมาขอยาลบรอยแผลที่ท่านปู่หลี่ป๋องขึ้นไปที่เพียง
ขวดเดียว หรือว่ายานี้เกิดปัญหาอะไรขึ้น

อย่างนั้นก็ไม่ถูกต้อง ถ้าเจียงซือหว่านใช้ยาลบรอยแผลแล้ว
เกิดปัญหา ไฉนรู้ไปถึงไทเฮาได้ เจียงถึงจะเป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้
ปานใด แต่เจียงซือหว่านเป็นแค่บุตรสาวของขุนนาง ไม่ว่าอย่างไรไทเฮา
ก็ไม่น่าจะออกหน้าในครานี้...

เมื่อตรึกตรองถึงตรงนี้ ความคิดหนึ่งจู่ดวงขึ้นในหัวของเจียวเจา
นางนึกไปถึงคนผู้หนึ่งโดยพลัน

หรือว่าเจียงซือหว่านขอยานั้นไปให้องค์หญิงจินจิน

เจียวเจายังคิดยิ่งรู้สึกว่าเป็นไปได้มาก

ตอนนางพูดคุยกับเซ้าหมิงยวนในภูเขา เคยถามถึงสถานการณ์
ช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากภายนอก ถึงได้รู้ว่าองค์หญิงจินจินยัง
ไม่มีอันเป็นไปและถูกช่วยออกไปแล้ว แต่ในเมืองหลวงกลับไม่มีเสียงลือ
เกี่ยวกับองค์หญิงจินจิน ดูที่ว้างหลวงปกปิดเรื่องที่องค์หญิงประสบเหตุ
ดินถล่มไว้

บางทีองค์หญิงจินจินอาจจะมีแผลเป็นจากการบาดเจ็บภายนอก
ตอนเหตุดินถล่ม เจียงซือหว่านถึงมาขอยาลบรอยแผลของหมอเทวดาหลี่

กับนาง

กระนั้นก็มีจุดหนึ่งที่เฉียวเจาคิดไม่ตก ถ้าเพื่อลบรอยแผล ต่อให้ยาขูดหนึ่งไม่สามารถลบเลือนรอยแผลทั้งหมดได้ นั่นคงไม่ถึงกับต้องไล่เลี้ยงเอาผิดกันกระมัง

ช่วงเกิด ไม่คิดแล้ว เข้าเฝ้าไทเฮาแล้วก็รู้เอง

เมื่อคาดเดาได้แล้ว เช่นนี้ เฉียวเจาก็สงบใจลงได้

ในความคิดของนาง พบปัญหาไม่น่ากลัว ทว่าไม่ล่วงรู้อะไรเลยต่างหากถึงนำหวาดหวั่น

เมื่อเกี่ยวเหตุนี้ เฉียวเจาก้าวลงมาด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น

"คุณหนูหลี่ซาน ตามข้ามาอย่าให้ห่าง"

"ทราบแล้วเจ้าค่ะ ขอคุณกงกั๊นซีแนะ"

ไหลสีฟ้าเฉียวเจาไปยังตำหนักฉือหนิง เขามองอยู่ด้านข้างเห็นนางเดินมองตรงไปข้างหน้าอย่างเรียบร้อยนุ่มนวล ไม่มีท่าทางลุกลี้ลุกลนให้เห็นแม้แต่บ่อยนิค พาให้ในใจเขาบังเกิดความชื่นชมเพิ่มขึ้นหลายส่วน

หากมิใช่แน่ใจว่าไม่ได้พามาผิดคน เขาคงนึกไปจริงๆ ว่าคุณหนูหลี่ซานผู้นี้เป็นสตรีสูงศักดิ์อันดับหนึ่งในระดับแถวหน้าเสีย

"ไทเฮา คุณหนูหลี่ซานมาถึงแล้วพะยะค่ะ"

"ขอทรงพระเจริญพะคะ" เฉียวเจาย่อเข้าถวายคำนับ

นัยน์ตาคมปลาบของหยางไทเฮามองสำรวจสตรีวัยเยาว์เบื้องหน้าขึ้นๆ ลงๆ เห็นอีกฝ่ายนุ่มนวยห่วงห่อแบบที่พบได้บ่อยๆ ในหมู่เด็กสาว ทั้งการแต่งกายประทีนโฉมและกิริยามารยาทไม่อาจจับผิดใดๆ ได้สักจุดเดียว สายตาของนางถึงอ่อนแสงลงยามกล่าวเสียงขรัม "งยหน้าขึ้นให้ข้าดูซิ"

เฉียวเจายังคงอยู่ในท่าถวายคำนับ ได้ยินคำกล่าวนี้อแล้วงยหน้าขึ้น

ให้หยางไทเฮาเพ่งพิศอย่างเปิดเผย ทว่าหุบตาลงน้อยๆ ดังเก่าเป็น
การแสดงความอ่อนน้อม

"รูปโฉมกลับงามเข้าที่ อีกสองปีต้องไม่ด้อยไปกว่าองค์หญิงเก้าแล้ว"

"ไทเฮาตรัสชมเกินไปเพคะ หม่อมฉันไม่บังอาจเทียบเคียงองค์หญิง"

"ไม่บังอาจ? เจ้ามีอะไรไม่บังอาจ" หยางไทเฮาที่ยังมีสีหน้าเรียบเฉย
เมื่อครู่นี้พลันบันดาลโทสะ

เข้ารับใช้ในตำแหน่งก้นกบหน้าผู้ใดไม่กล้าหาญใจแรง ทว่าเด็กสาว
ที่ตกเป็นเป้าสายตาของทุกคนยังอยู่นิ่งๆ ในอิริยาบถเดิม ถึงขั้นที่สีหน้า
ไม่เปลี่ยนแปลงด้วยซ้ำไป เพียงแต่วางท่าทางนอบน้อมมากขึ้น เผยให้
เห็นลำคอระหงขาวผ่อง "ไทเฮาทรงระงับโทสะด้วยเพคะ หากหม่อมฉัน
กระทำไม่เหมาะสมตรงที่ใด ทรงพระกรุณาให้ความกระจ่างด้วย หม่อมฉัน
จะพยายามแก้ไขให้ถูกต้องอย่างแน่นอน"

แววตาลึกกล้าของหยางไทเฮาจับอยู่ที่ตัวเด็กสาว นางรู้ดีว่าอยู่ใน
ท่ามกลางสายตาจับจ้องตลกร้ายนั้นเหนียวมากแต่กลับไม่คิดเรียกอีกฝ่ายให้ลุกขึ้น
พลางยกถ้วยน้ำชาขึ้นดื่มคำหนึ่งถึงกล่าวนิบๆ "คุณหนูหลิ เจ้ารู้หรือไม่
องค์หญิงเก้าใช้ยาหลบรอยแผลของเจ้าแล้วกลายเป็นอย่างไร"

"หม่อมฉันไม่ทราบเพคะ"

"ไม่รู้ เพราะอะไรเจ้าถึงไม่รู้" หยางไทเฮากระแทกถ้วยน้ำชาลงบน
โต๊ะน้ำชา เกิดเสียงดังก้องทำให้ทุกคนใจสั่นวูบหนึ่ง

เด็กสาวตรงกลางโถงตำหนักหาได้สะทกสะท้านสักน้อยนิด นางพูด
ตามสัจย์จริง "เพราะหม่อมฉันไม่เคยถวายยาหลบรอยแผลแก่องค์หญิง
เพคะ"

"ปากคมปากกล้านัก!" หยางไทเฮาตวัดสายตามองเฉียงขึ้นหว่าน

ก่อนถามเสียงเครื่อง "เจ้าไม่ได้ให้ยาลบรอยแผลแก่องค์หญิงเก่า แต่ต้อง
เคยให้กับคุณหนูเจียงกระมัง"

"เคยให้เพคะ" เฉียวเจาตอบสั้นกระชับ นางอยู่ในท่าย่อเข้าโดยตลอด
จนขาเริ่มเมื่อยล้า หากมิได้แสดงออกทางสีหน้าแต่อย่างใด

"ต่อให้เจ้าไม่รู้ว่าคุณหนูเจียงจะนำยานั้นมามอบให้องค์หญิงเก่าใช้
แต่เอายาอะไรก็ได้หลอกหลวงว่าเป็นของหมอเวทดาหลี่มาทำร้ายคนได้หรือ
ข้าเรียกตัวเจ้ามาไม่ใช่แค่เพื่อองค์หญิงเก่าที่เคราะห์ร้ายเท่านั้น แต่รู้สึก
ปวดใจ ปวดใจที่บุคคลผู้เปรียบประหนึ่งเทพเซียนเอกหมอเวทดาหลี่
กลับมีหลานสาวที่แอบอ้างชื่อของเขาก่อกรรมทำชั่วตามอำเภอใจ"

เฉียวเจาได้ยินคำกล่าวนี้นี้แล้วลอบยิ้มเยาะ

พวกเชื้อพระวงศ์จะพูดจะทำอะไรก็ต้องหาเหตุผลสักอย่างบังหน้า
พูดไปพูดมาจริง ๆ แล้วก็อยากระบายความแค้นให้องค์หญิงเก่า อีกทั้ง
ยังเป็นหลังจากรู้ว่าท่านปู่หลี่จากไปแล้ว นางกล้ายืนยันได้ว่าหากท่านปู่หลี่
ยังมีชีวิตอยู่ ไทเฮาไม่มีทางประณามด่าทอโดยไม่พูดพร่ำทำเพลงเป็นแน่

อาการเมื่อยชาแผ่มาจากสองขา พาความคับแค้นใจพลุ่งพล่านขึ้น
กลางอก เฉียวเจาเม้มปากปิดความรู้สึกนี้ทิ้งไป

นางประจักษ์แจ้งเรื่องหนึ่งมานานแล้ว ยามคนผู้หนึ่งเหลือแต่ตนเอง
ที่พึ่งพาได้ ไม่มีสิทธิ์คับแค้นใจ สิ่งที่น่าจะต้องทำคือเผชิญหน้ากับมัน
ทางศักดิ์ศรีและความยุติธรรมคืนกลับมาเอง

"ทูลไทเฮา ยาทิหม่อมฉันให้คุณหนูเจียงเป็นยาที่ท่านปู่หลี่ให้หม่อมฉัน
ไว้จริง ๆ เพคะ"

"เจ้าโกหก หากเป็นยาของหมอเวทดาหลี่ เหตุใดเงินเงินใช้แล้ว
ถึงอาการรุนแรงขึ้น" เจียงซื่อห่วนที่นั่งอยู่ข้างกายไทเฮาถามไล่เสียง

346

เฉียวเจาไม่ปริปาก

"ร้อนตัวแล้วรี ไม่กล้าพูดแล้วกระมัง" เจียงซือห่านพูดเยาะ

"คุณหนูหลี ไฉนเจ้าไม่กล่าววาจา" ไทเฮาเอ่ยถาม

เฉียวเจาก็มืดศีรษะลงเล็กน้อย เอ่ยอย่างอ่อนน้อมว่า "พูลไทเฮา เพราะหม่อมฉันพูดกับคุณหนูเจียงในอิริยาบถนี้ไม่เหมาะไม่ควรพะยะ"

นางอยู่ในท่าถวายคำนับขณะพูดตอบไทเฮาตลอดเวลา ไทเฮาไม่เรียกนางลุกขึ้น นางย่อมจะยึดตัวขึ้นยืนตรงโดยพลการไม่ได้แน่นอน แต่ก็มีได้หมายความว่านางจะพูดกับเจียงซือห่านในท่วงท่าเช่นนี้

"ไม่เหมาะไม่ควรอะไรหรือ" เจียงซือห่านซึ่งไม่มีใครใส่ใจเรื่องธรรมเนียม มารยาทมาแต่ไหนแต่ไรยังคิดตามไม่ทันในชั่วขณะ

เฉียวเจาแยมปากออก "เกิดมีเสียงเล่าลือออกไปเช่นนี้ เกรงว่า ชื่อเสียงของคุณหนูเจียงจะต่างพร้อยได้"

เป็นบุตรสาวของขุนนางคู่เดียวกัน ปล่อยให้คุณหนูท่านหนึ่ง
อยู่ในท่าถวายคำนับไทเฮายามพูดจากับคุณหนูอีกท่านหนึ่ง เช่นนั้น
คุณหนูคนที่รับการคำนับโดยไม่หลบเลี่ยงจะดูหยิ่งผยองไม่รู้ธรรมเนียม
มารยาทเกินไป

เมื่อเจียวเจากล่าวเตือนขึ้น เจียงซือห่านคิดถึงจุดนี้ได้ทันใด
ในใจนางกรุ่นโกรธเป็นอันมาก "เจ้า..."

นางต้องเจตนาแน่ๆ!

"ลุกขึ้นเถอะ" ลุ่มเสียงของหยางไทเฮาราบเรียบ นางมองเจียวเจา
ด้วยแวตาลุ่มลึกยิ่ง

คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าบุตรสาวของอาลักษณ์เล็กๆ ผู้หนึ่งในสำนัก
ราชบัณฑิตจะควบคุมอารมณ์ได้ดีและไม่เจียมตัวไม่โอหังเยี่ยงนี้

ถ้าเด็กสาวอย่างนี้เป็นคนดีย่อมจะดีมากเป็นธรรมดา แต่หากเป็น
คนชั่ว...

เจียวเจายึดตัวขึ้น การย่อเข่าเป็นเวลานานทำให้นางชวนเซไป
เล็กน้อยก่อนทรงตัวไว้ได้ในพริบตา นางเอ่ยถามอย่างสุขุมใจเย็น
"คุณหนูเจียงจะถามคำถามเมื่อครู่นี้ซ้ำอีกคราได้หรือไม่"

"เจ้าเจตนาไ้หรือไม่" เจียงซือห่านขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโมโห
หลิซ่านผู้นี้ไม่เพียงตั้งแง่กับนางไปเสียทุกเรื่องไม่ว่า ยังชอบยกตน
สูงส่งกว่าผู้อื่นขึ้นหนึ่งเสมอ แค่บุตรสาวของขุนนางชั้นหกละๆ ผู้หนึ่ง
นึกว่าตนเองเป็นองค์หญิงหรือไร อาศัยอะไรพูดกับนางเช่นนั้น

ไม่ถูกลี ถึงเป็นเงินเงินยังพูดกับนางอย่างสุภาพมีมารยาท

"คุณหนูเจียงกล่าวล้อเล่นแล้ว เหตุผลที่ข้าขอให้ท่านถามซ้ำอีกหน
เพราะเมื่อครู่ข้าจดจ่อกับการตอบคำถามของไทเฮาเลยไม่กล้าแบ่งสมาธิ

ดังนั้นจึงไม่ได้ฟังว่าท่านถามอะไรอย่างชัดเจน"

เจียงซือหฺร่านโดนโต้กลับ จึงกำมือแน่นจนข้อกระดูกนิ้วขาวซีดไปหมด หยางไทเฮาหลบสายหน้า นางมองออกในที่สุดว่าเด็กสาวนางนี้ วาจาคมคายไม่เปิดช่องให้ว่สั๊กนิด เจียงซือหฺร่านหมายจะเป็นต่อในเชิงคารมนั้นเป็นไปไม่ได้เลย

หยางไทเฮากระแอมกระไอให้คอโล่ง "เอาละ หฺร่านราน เจ้ามีอะไร ก็ถามคุณหนูหลี่ซานเถอะ" ว่าแล้วนางก็ชายตามองเฉียวเจานิ่งๆ เป็นเชิงบอกอีกฝ่ายว่าอย่าตีฝีปากกับเจียงซือหฺร่าน

เจียงซือหฺร่านจ้องเฉียวเจาตาเขม็งพลางถาม "ข้าขอถามว่าเพราะอะไรหลังจากเงินเงินใช้ยาที่เจ้าให้ข้ามากลับอาการรุนแรงขึ้น"

เฉียวเจาแยมั้ม "คุณหนูเจียงเอาแต่พูดว่าองค์หญิงทรงใช้ยาที่ข้าให้แล้วพระอาการรุนแรงขึ้น แต่ไม่ได้บอกข้าเลยว่าองค์หญิงทรงมีบาดแผลที่ใดกันแน่ เป็นแผลจากอาวุธหรือแผลไฟไหม้ รอยแผลนูนขึ้นหรือบวมลง และอยู่ตรงตำแหน่งใด"

"มันเกี่ยวอะไรกันด้วย" เจียงซือหฺร่านถามแย้งกลับ

"เกี่ยวกันแน่นอน สาเหตุที่เกิดแผลตลอดจนลักษณะและตำแหน่งของรอยแผล ยาที่ใช้รักษาล้วนแตกต่างกันไป"

"แต่ตอนนั้นเจ้าไม่ได้บอกว่าต้องระวังจุดนี้" เจียงซือหฺร่านไม่ยอมจำนน ถึงจะแตกต่างกันก็ไม่ใช่ว่าพอใช้แล้วต้องแย่งลง นี่จะรังแกว่านางไม่รู้เรื่องพวกนี้ชัดๆ

เฉียวเจาไม่ปฏิเสธ "ข้าไม่ได้บอก เพราะไม่ว่ายาของท่านหนูหลี่ใช้กับ รอยแผลแบบใด และต่อให้แสดงสรรพคุณไม่เหมือนกัน แต่อย่างน้อย ไม่มีทางเกิดผลลัพธ์ในทางตรงกันข้าม"

เจ๊ิงซื้อหว่านแคนเสี้ยงเยาะ "ดั่งนั้นเจ้ายังมีอะไรแก้ตัวได้อีก ยานัน
ต้องไม่ใช่ของหมอเทวดาหลี่แน่นอน แต่เป็นยาสุ่มสี่สุ่มห้าที่เจ้าเอามา
หลอกลวงข้า"

นางพูดแล้วเบือนหน้าไปมองหยางไทเฮา "ไทเฮา พระองค์ทรงได้ยิน
แล้วนะเพคะ นางยอมรับเองกับปาก จะไม่ทรงลงทัณฑ์นางระบายความแค้น
ให้เงินเงินหรือเพคะ"

หยางไทเฮามองเจ๊ิงเจาด้วยสายตาดุดัน

ใบหน้าของเจ๊ิงเจาปราศจากแว่แตกตื่นลนลานให้เห็นสักกระพริบ
ยามพูดกับเจ๊ิงซื้อหว่านนางจะประสานสายตากับอีกฝ่ายตรงๆ แต่ตอน
พูดไขข้อสงสัยของหยางไทเฮาก็จะหลุบตาลงทันที "ไทเฮาเพคะ ได้ยิน
คำกล่าวของคุณหนูเจ๊ิง หม่อมฉันแน่ใจได้ว่าองค์หญิงไม่ได้ทรงมีรอยแผล
อย่างเดียวแน่นอน แต่ยังต้องมีปัญหาอื่นอีกด้วยเพคะ"

นัยน์ตาของหยางไทเฮาทอประกายวูบหนึ่ง สภาพของเงินเงินนั้น
มีไข้แค่เรื่องรอยแผลบนหน้าจริงๆ

"ไทเฮา ไม่ทราบว่าจะพระองค์จะทรงขัดข้องหรือไม่หากหม่อมฉัน
จะขอเข้าเฝ้าองค์หญิงเพคะ"

"หลี่ซาน เจ้าทำร้ายเงินเงินถึงเพียงนี้แล้วยังไม่พอใจหรือ ยังอยาก
จะหัวเราะเยาะนางอีกใช่หรือไม่"

เจ๊ิงเจามองเจ๊ิงซื้อหว่านด้วยแว่ตาทึงขาน้อยๆ นางนึกในใจว่า
คุณหนูเจ๊ิง เจ้าอยากเห็นข้าเคราะห์ร้ายจนท่มสุดตัวถึงเพียงนี้ ก็ไม่รู้ว่า
บิดาเจ้ารู้เรื่องหรือไม่

"มออะไร" สายตามืดแปดไปของอีกฝ่ายทำให้เจ๊ิงซื้อหว่านรู้สึก
อึดอัดอย่างมาก

เฉียวเจ๋อเย่บางๆ "คำกล่าวนี้นี้ของคุณหนูเจียง ขำรับไว้ไม่ไหวหรอกนะ ประการแรกองค์หญิงทรงมีปัญหอะไรน่าจะไม่ใช่เรื่องอื่นใดกับข้าตั้งแต่ต้น ประการที่สองยาลบรอยแผลเป็นท่านมาขอเอง ข้าไม่รู้ว่า จะมอบให้องค์หญิง ด้วยเหตุนี้คุณหนูเจียงบอกว่าข้าทำร้ายองค์หญิง เช่นนั้นเป็นการประเมินข้าสูงไปแล้วจริงๆ ทว่าสิ่งสำคัญที่สุดคือยาลบรอยแผลที่ข้ามอบให้คุณหนูเจียงไม่มีทางทำให้อาการรุนแรงขึ้น หากอาการขององค์หญิงแย่ลง นั่นจะต้องยังมีปัญหาอื่นอีกเป็นแน่"

นางพูดถึงตรงนี้แล้วเม้มปาก ทอดสายตามองตรงไปที่เจียงซือห่าน "คุณหนูเจียงห้ามไม่ให้ดูอาการขององค์หญิงเป็นการยืนยัน กลับจะให้ข้ารับข้อกล่าวหานี้ ออกจะไม่สมเหตุผลและไม่เห็นอกเห็นใจผู้อื่นไปบ้างหรือไม่"

"เจ้าพูดเหลวไหล..."

หยางไทเฮาโบกมือไปมาแล้วออกคำสั่ง "ไปเชิญองค์หญิงเข้ามา" ลีฉินซึ่งนั่งสงบเสงี่ยมอยู่ด้านข้างเปล่งเสียงพูดอย่างทนไม่ไหว ในที่สุด "ไทเฮาเพคะ องค์หญิงเพิ่งหมดสติไปเพราะทนสะเทือนใจไม่ไหว หม่อมฉันกลัวว่านาง..."

สีหน้าของหยางไทเฮาขมริ้มลงเล็กน้อย "เงินเงินไม่ใช่เด็กที่อ่อนแอเช่นนั้น"

ในบรรดาหลานสาวหลายคน นางชมชอบเงินเงินมากที่สุด กระนั้นไม่ใช่เพราะว่านางมีรูปโฉมงดงามที่สุด แต่เด็กคนนี้มีคามเข้มแข็งอดทน ในแบบที่ผู้เป็นองค์หญิงของราชวงศ์จะขาดเสียไม่ได้

ลีฉินไม่กล้าพูดอะไรอีก ดวงตาคู่งามที่มองตัวดัดไปที่ตัวเฉียวเจ๋อ ฉายแววเช่นเคื่องูบหนึ่ง

เฉี่ยวเจาหลุบตาลงยี่นนิ่งๆ ดูสง่าดูจตุ้นสน
 ต่อจากนั้นหยางไทเฮาไม่เอื้อนเอ่ยวาจาใด หมุนเมล็ดเหอเถาในมือ
 ไปเรื่อย ๆ

เสียงเมล็ดเหอเถาเสียดสีกันไปมาทำให้เจียงซือหว่านเริ่มกระสับ
 กระส่ายอย่างปราศจากเหตุผล

เหตุใดไทเฮาเรียกเงินเงินมาตามคำพูดของหลี่ซาน หรือว่าเมื่อ
 ความรุ่มรวยนี้จบลงจะเป็นนางที่เคราะห์ร้ายเช่นเคยหรือ

อ๊อ๊ๆ...จู่ๆ ข้าคิดเช่นนี้ได้ยังไง ต้องเป็นเพราะในตำหนัก
 ร้อนเกินไปแน่!

ไม่นานนักขันทีส่งเสียงขานบอก "องค์หญิงเก้าเสด็จ..."

เฉี่ยวเจาชำเลืองหางตามองไป เห็นองค์หญิงเงินเงินคลุมหน้า
 ด้วยผ้าโปรงบางสาวเท้าเข้ามา ไม่ได้พบกันเพียงไม่กี่วันนางผ่ายผอม
 ลงไปมาราวกับจะแบกรับน้ำหนักอาภรณ์บนตัวไม่ไหวกระนั้น

พอองค์หญิงเงินเงินสบตากับเฉี่ยวเจาก็สะดุ้งโหยงในที่แรก แววตา
 ของนางไหวหวั่น จากนั้นตั้งสายตาคืนมาแล้วเดินไปเบื้องหน้าหยางไทเฮา
 แสดงคำนับอย่างสุภาพเรียบร้อย

"ถวายพระพรเสด็จย่าเพคะ"

"เงินเงิน มานั่งตรงนี้"

องค์หญิงเงินเงินเดินไปนั่งตรงที่นั่งถัดลงมาจากไทเฮา

"เงินเงิน เจ้ารู้จักคุณหนูในอาภรณ์เรียบง่ายท่านนี้หรือไม่" หยางไทเฮา
 ใต้ถาม

นัยน์ตาคู่งามขององค์หญิงเงินเงินที่โผล่พ้นจากผ้าโปรงบางอ่าน
 ความรู้สึกไม่ออกเท่าไรนัก นางตอบเสียงเรียบ "รู้จักเพคะ นางคือคุณหนู

หลี่ซาน"

"ยาที่เจ้าใช้เป็นของที่นางให้ห่านราน?"

องค์หญิงเงินเงินนิ่งเงียบครู่หนึ่งก่อนพยักหน้าเบาๆ

หยางไทเฮากวาดตามองเดี่ยวเจ้าปราวหนึ่ง นางกล่าวเสียงขรึม

"เงินเงิน ปลดผ้าคลุมหน้าออกเถอะ ให้คุณหนูหลี่ซานได้ดูชัดๆ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3QDRZ2e>